

„Cartea mea preferată
din acest an!”
—Jennifer L. Armentrout,
autoare de bestselleruri
internaționale

**BESTSELLER NEW YORK TIMES
ȘI USA TODAY**

LOSING IT

Cine zice că e simplu *PRIMA OARĂ*?

cora carmack

PRIMA OARĂ NU SE UITĂ NICIODATĂ!

Deși Bliss Edwards se pregătește să aprobe facultatea, încă este virgină. Sătulă să fie singura cu acest statut din grupul ei de prieteni, Bliss hotărăște să scape de virginitate cât mai repede și mai simplu: printr-o aventură de-o noapte. Dar planul ei devine neașteptat de complicat atunci când Bliss intră în panică și dă bir cu fugiții, abandonând în patul ei un tip superb și pe jumătate dezbrăcat, căruia îi servește o scuză penibilă.

În plus, de parcă n-ar fi destul de jenant, acum Bliss are o nouă problemă: când ajunge la primul curs din ultimul semestru, constată că îl cunoaște pe noul ei profesor.

E chiar tipul de care a fugit, cu câteva ore în urmă...

Cora Carmack e o scriitoare de bestselleruri *NEW YORK TIMES* și *USA TODAY*, căreia îi place să scrie despre tinere și tineri. Cora a avut multe slujbe. A lucrat în lanțuri de magazine, a jucat teatru, a predat, iar acum scrie romane. Îi plac teatrul, călătoriile și orice o face să râdă. Îi place să-și pună personajele în situații cât mai stânjenitoare, ca apoi să le ajute să obțină un partener. La urma urmei, persoanele stângace au și ele nevoie de dragoste.
www.coracarmack.blogspot.com

Facebook: facebook.com/CoraCarmack

Twitter: @CoraCarmack

Cover design by Emin Mancheril

Cover photographs: man © by Bernd Vogel/Corbis;

woman © by Iconogenic/iStockphoto

Author photograph by Matt Tolbert

Ficțiune contemporană
pentru tineri +17 ani
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-9713-19-8

LOSING IT

Cine zice că e simplu *PRIMA OARĂ?*
cora carmack

Traducere din limba engleză și note de
DANIELA POPESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2022

Capitolul unu

Am tras adânc aer în piept.

Ești mega-meseriașă. Nu prea credeam chestia asta, așa că am mai gândit-o o dată. Meseriașă. *Mega-meseriașă.*

Dacă mi-ar fi auzit mama gândurile, mi-ar fi zis că se cuvine să fiu mai modestă, numai că nu ajunsesem nicăieri fiind modestă.

Bliss Edwards, ești o super tipă!

Și atunci, cum naiba de ajunsesem, la douăzeci și doi de ani, să fiu singura persoană pe care o cunoșteam care nu făcuse niciodată sex? De pe vremea serialului *Salvați de clopoțel* — sau, hai, poate din timpul serialului *Gossip Gril* — nu se mai auzise să termine vreo puștoaică liceul și să-și fluture cartea cu V (de la virgină). Iar acum stăteam la mine în cameră și regretam amarnic că-mi adunam curajul să recunosc chestia asta în fața lui Kelsey, prietena mea cea mai bună. Care a reacționat ca și cum i-aș fi dezvăluit că ascund o coadă sub fusta mea clopot. Am știut, încă dinainte să-i pice fața, că luasem o decizie îngrozitoare.

— PE BUNE? E cumva din cauza lui Isus? Vreau să zic, te păstrezi pentru el?

Pentru Kelsey, sexul era o chestiune extrem de simplă. Avea corpul unei păpuși Barbie și mintea înfierbântată a unui puștan.

— Nu, Kelsey, i-am răspuns. Ar fi destul de dificil să mă păstrez pentru cineva care a murit cu peste două mii de ani în urmă.

Kelsey și-a smuls tricoul și l-a aruncat pe podea. Probabil că aveam întipărită pe chip o expresie ciudată, fiindcă m-a privit și a pufnit în râs.

— Relaxează-te, Prințesă Puritate! Nu vreau decât să-mi schimb tricoul, atâta tot, a zis, deschizându-mi șifonierul și începând să-mi scotocească printre haine.

— De ce?

— Pentru că, Bliss, draga mea, o să ieșim împreună în oraș să-ți găsim pe cineva cu care să te culci.

Și a pronunțat cuvântul „culci” rostogolind cuvântul pe limbă într-un mod care-mi amintea de reclamele alea la liniile telefonice pentru adulți.

— Isuse Hristoase, Kelsey!

A scos un tricou care pe mine pocnea și care venea de-a dreptul scandalos pe corpul ei voluptuos.

— Poftim? Parcă mi-ai spus că nu e vorba de El...

Am rezistat tentației și nu mi-am pocnit fruntea cu palma.

— Nu, nu e vorba despre asta... Vreau să zic că merg la biserică și... hm... sau, mă rog, uneori mai merg. Doar că... eu știu... N-am fost niciodată interesată cu adevărat de subiectul ăsta.

S-a oprit cu tricoul pe jumătate tras peste cap.

— Nu ai fost niciodată interesată de băieți? Ești cumva pe invers?

O auzisem la un moment dat pe mama, care nu pricepea cum de mă pregăteam să termin facultatea fără un inel de logodnă pe deget, întrebându-l același lucru pe tata.

— Nu, Kelsey, nu sunt pe invers, așa că pune-ți mai departe tricoul. Și nu mă lua cu chestii de-astea.

— Dacă nu ești nici lesbi și nici Isus nu e la mijloc, atunci nu mai trebuie decât să găsim tipul potrivit — sau, mai bine zis, scula potrivită.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Pe bune? Asta-i tot? Să găsesc tipul potrivit? De ce nu mi-o fi spus nimeni chestia asta mai dinainte?

Și-a prins părul blond într-o coadă. Cumva, asta îi scotea și mai mult pieptul în evidență.

— Nu vorbesc despre tipul potrivit pe care să-l iei de bărbat, draga mea. Ci de unul care să-ți facă sângele să fiarbă în vene. Să-ți scoară din priză creierul tău analitic, critic și hiperactiv și să te facă să judeci cu trupul.

— Numai că trupurile nu pot gândi.

— Vezi ce zic? Poftim! a spus ea. Analitic, critic.

— Bine, bine, gata. La ce bar mergem în seara asta?

— La Stumble Inn, normal.

Am gemut:

— Câtă eleganță!

— Poftim?

Kelsey m-a săgetat din priviri, ca și cum nu aș fi știut răspunsul la o întrebare simplă.

— E un bar foarte bun. Și, mai important decât orice, e un loc care le place tipilor. Și, cum nouă ne plac tipii, atunci este un bar care ne place pe deplin.

Ar fi putut fi și mai rău. M-ar fi putut duce prin vreun club.

— Of, bine! Hai să mergem, am spus și m-am îndreptat spre draperia care îmi separa dormitorul de restul apartamentului meu open-space.

— Hei, ia stai puțin! mi-a zis, apucându-mă de cot.

M-a tras așa de tare, că am căzut înapoi pe pat.

— Nu ai cum să ieși așa din casă.

Am privit cu ce eram îmbrăcată: o fustă-clopot înflorată și un maiou simplu, cu un decolteu decent. Arătam drăguț. Sigur puteam să agăț un tip îmbrăcată așa, sau cine știe...

— Nu văd care-i problema, i-am răspuns.

Și-a dat ochii peste cap și m-am simțit ca un copil. Nu suportam să mă simt așa și aproape de fiecare dată mi se întâmpla, ori de câte ori venea vorba despre sex.

Kelsey mi-a spus:

— Scumpo, acum arăți ca și cum ai fi o soră mai mică și adorabilă. Nimeni nu vrea să și-o pună cu soră-sa. Și dacă vrea, nu e omul lângă care ți-ai dori să fii, crede-mă.

Mda, exact așa mă simțeam, ca un copil.

— Bun, am priceput.

— Hm... Mi se pare că începi să repeți cum e să-ți scoți din funcțiune creierul ăla hiperactiv. Bravo! Acum, stai așa și lasă-mă să mă ocup de magia de care știu să mă ocup.

Când zicea „magie”, se referea la tortură.

După ce i-am refuzat trei tricouri care mă făceau să arăt ca o prostituată, niște pantaloni care arătau mai mult a colanți și o fustă așa de scurtă, că amenința să dezvăluie lumii întregi cea mai intimă părticică a mea, la o simplă adiere de vânt, ne-am înțeles să-mi iau niște blugi trei sferturi, cu talie joasă, și un maiou de mătase neagră, care contrasta cu pielea mea albă.

— Ești epilată pe picioare?

Am dat din cap că da.

— Și prin alte... locuri?

Am decis să închei conversația:

— Pe cât de mult o să fie vreodată epilate, da. Și-acum hai să mergem!

S-a strâmbat, dar nu a comentat.

— Bine, bine. Prezervative?

— În geantă.

— Creierul?

— Închis. Sau, mă rog, pus pe repaus.

— Excelent! Perfect! Cred că acum chiar suntem gata de plecare.

Nu eram. Nu eram deloc gata.

De fapt, exista un motiv pentru care nu făcusem niciodată sex, și acum îl știam. Eram obsedată de control. Tocmai de-aia mă descurcam așa de bine la școală. Eram un regizor de scenă exemplar — nimeni nu putea să ducă la capăt o repetiție la fel de bine

ca mine. Și atunci când aveam curajul să mai și joc, eram mai pregătită ca oricine din clasă. Sexul însă... era o chestie complet opusă controlului. În ecuație mai intrau și emoții, atracție, plus încă o persoană, care normal că trebuia să fie implicată. Nu asta înțelegeam eu prin „distracție”

— Gândești prea mult, a zis Kelsey.

— E mai bine decât să nu gândesc deloc.

— Nu și în seara asta, m-a contrazis.

Ne-am urcat în mașină și am dat mai tare muzica la iPod, numai ca să mă pot gândi în liniște la ale mele.

Puteam s-o fac. Era o simplă chestiune care trebuia rezolvată, un rând de bifat într-o listă, atâta tot.

Așa de simplu.

Simplu.

Nu complica lucrurile.

După câteva minute, ne-am oprit în dreptul unui bar și, dintr-odată, nu mi s-a mai părut deloc simplu. Aveam senzația că pantalonii mă strângeau de strâmți ce erau, că maioul meu era prea decoltat și mințile — prea răătăcite. Îmi venea să vărs.

Nu voiam să fiu virgină. Atâta lucru știam și eu. Nu voiam să mă simt ca o mironosiță neprihănită care nu știe nimic despre sex. Problema era că, oricât de mult îmi doream să nu fiu virgină, la fel de mult nu voiam să fac sex.

Enigma enigmelor. De ce nu putea fi mai ușor? De pildă, o chestie de genul ăla, cum că un pătrat este un dreptunghi, dar un dreptunghi nu este neapărat un pătrat.

Kelsey aștepta lângă portieră, pocnind din degete și lovindu-și tocurile înalte de ciment. Mi-am îndreptat umerii, mi-am dat părul pe spate (fără mare chef) și am urmat-o.

Am mers direct la bar, m-am cocoșat pe un scaun și i-am făcut semn barmanului.

Hm, da, și el ar fi putut fi un candidat. Păr blond, înălțime medie, o față frumoasă. Nu ieșir din comun, dar nu era de scos din ecuație. Mergea bine cu ideea de simplu.

— Cu ce vă servesc, doamnelor?

Accent sudist. Sigur era genul de băiat crescut în sânul familiei.

Kelsey s-a făcut auzită:

— O să începem cu două shot-uri de tequila.

— Mai bine patru, am scâncit.

Tipul a fluierat, după care m-a privit drept în ochi și a întrebat:

— Ai genul ăla de seară, nu?

Nu eram încă pregătită să exprim în cuvinte ce fel de seară era. Așa că i-am răspuns:

— Am nevoie de niște curaj lichid.

— Sunt bucuros să te ajut, mi-a spus și mi-a făcut cu ochiul.

Era la un pas de noi când Kelsey a început să se foiască pe scaun și mi-a zis:

— El e! El e!

Vorbele astea mă făceau să mă simt ca într-un carusel, ca și cum lumea se învârtea cu mine și toate organele mele se jucau de-a prinselea. Aveam nevoie de ceva timp să mă adaptez. Gata. Am apucat-o pe Kelsey de umăr și am obligat-o să rămână nemișcată.

— Kelsey, gata, potolește-te! Parc-ai fi un chihuahua.

— Poftim? E o alegere foarte bună. E simpatic. Frumușel. Și am văzut clar că ți-a aruncat o privire în decolteu... DE DOUĂ ORI.

Nu greșea. Numai că tot nu eram îndeajuns de interesată să mă culc cu el, ceea ce nu însemna că îl eliminam drept candidat, deși ar fi fost mult mai bine dacă măcar aș fi fost interesată de tipul cu care aveam s-o fac.

— Nu sunt convinsă... Nu simt nicio scânteie între noi doi, am spus.

Presimțind că urma să-și dea ochii peste cap, am adăugat:

— Deocamdată.

Barmanul Frumușel a revenit cu băuturile, Kelsey s-a oferit să plătească, iar eu am dat peste cap ambele pahare înainte ca prietena mea să apuce să-i dea cardul. A rămas nemișcat un moment, mi-a zâmbit, după care i s-a adresat altui client. Între timp, am șterpelit unul dintre paharele lui Kelsey.

— Ai noroc că e o noapte importantă pentru tine, Bliss. În mod normal, nu las pe nimeni să intervină între mine și tequila mea.

Cu mâna întinsă, i-am răspuns:

— Ca să știi, nimeni n-o să ajungă între picioarele mele decât când o să fiu îndeajuns de beată, așa că dă-mi-o și pe ultima!

Kelsey mi-a zâmbit, clătinând din cap. A cedat câteva clipe mai târziu. Abia după patru pahare de tequila am început să mă simt mai puțin speriată de ideea de sex.

De data asta s-a apropiat de noi o barmaniță și am comandat un whisky cu Cola, din care să beau cât timp îmi făceam ordine în gânduri.

Barmanul Frumușel și-a făcut din nou apariția. Dar probabil că nu avea cum să-și termine tura mai devreme de ora două noaptea. Iar eu eram deja cu nervii praf, așa că, dacă mai trăgeam de timp până la două, aveam să înnebunesc de-a binelea. Parcă mă și vedeam legată de un pat de spital, din cauza sexului.

Lângă mine era un tip care se apropia din ce în ce mai mult, cu fiecare sorbitură de-a mea, dar părea să aibă vreo patruzeci de ani. Nu, mersi!

Am mai luat o gură de băutură și i-am mulțumit în sinea mea barmanului fiindcă nu se sfiise să toarne mai multă țarie, după care am început să mă uit la cei de la bar.

— De el ce zici? m-a întrebat Kelsey, arătându-mi un tip de la o masă din apropiere.

— Prea snob.

— Dar ăla?

— Prea hipster, m-am plâns eu.

— Și cel de acolo?

— Bleah! Prea păros.

Și lista a continuat, până când m-am convins că noaptea era deja ratată. Kelsey a sugerat să mergem în alt bar, dar era ultimul lucru pe care voiam să-l fac. I-am spus că trebuie să merg la baie și am sperat să-i distragă cineva atenția cât timp eram plecată, ca să mă pot face nevăzută de aici fără prea mare bătaie de cap. Toaleta era undeva în spate, după mesele de biliard.

Atunci l-am observat.

De fapt, mai întâi am văzut cartea.

Și nu mi-am putut ține gura:

— Dacă asta e cumva o metodă de agățat tipe, îți sugerez să te muți într-o zonă cu ceva mai mult trafic.

Și-a ridicat privirea din carte și, brusc, nu am mai fost în stare să înghit. Era de departe cel mai frumos tip pe care-l văzusem: cu un păr blond, care-i cădea peste ochii de-un albastru limpede, și cu o barbă care-i dădea un aer masculin — dar fără să-l facă să pară prea păros —, cu un chip în stare să-i facă pe îngeri să cânte. Pe mine nu mă făcea să cânt. Ci doar să mă holbez la el. De ce oare mă oprisem din mers? De ce era nevoie să mă fac de fiecare dată de râs?

— Poftim? a zis el.

Îi admiram în continuare părul perfect și ochii albaștri pătrunzători, așa că i-am răspuns cu o secundă întârziere:

— Shakespeare. Nimeni nu citește Shakespeare într-un bar, decât dacă e un truc de agățat. Nu vreau să spun decât că ai avea mai multe șanse undeva mai în față.

Nu mi-a răspuns la început. Pe urmă a zâmbit larg, scoțând la iveală — ce să vezi! — niște dinți impecabili.

— Nu e un truc, dar, chiar dacă ar fi, mi se pare că am noroc și aici.

Accent. AVEA ACCENT BRITANIC. Doamne sfinte! Eram, în mod oficial, cucerită.

Respiră! Trebuia să respir.

Nu te pierde cu firea, Bliss!

A lăsat cartea jos, dar nu înainte să pună semn acolo unde rămăsese. Dumnezeu! Tipul ăsta chiar citea Shakespeare într-un bar!

— Adică nu încerci să agăți fete? am insistat.

— Nu.

Cu mintea mea analitică, am observat imediat că folosise un verb la timpul trecut. Adică... nu încercase să seducă pe nimeni, dar poate că acum exact asta făcea.

L-am mai privit o dată. Râdea de-a binelea. Avea dinți sclipitori și o barbă de-o zi care-l făceau să arate absolut delicios. Da, eram, în mod clar, ușor de sedus. Și gândul ăsta a fost de ajuns să-mi provoace un șoc.

— Cum te cheamă, iubire?

„Iubire”? IUBIRE! Simțeam că nu mai aveam aer.

— Bliss¹.

— Asta-i o replică de agățat? s-a interesat el.

M-am înroșit toată.

— Nu, chiar așa mă cheamă.

— Un nume încântător pentru o fată încântătoare, mi-a răspuns pe un ton care mi-a răscolit măruntaiele, de parcă uterul meu începuse să danseze step pe restul organelor mele.

Sfinte! Simțeam că mor în chinuri, cu toate simțurile trezite la viață. Oare așa te simți ori de câte ori ești atras sexual de cineva? Atunci, nu-i deloc de mirare că oamenii fac cele mai mari nebunii din cauza sexului.

— Uite cum stă treaba, Bliss: tocmai am ajuns în oraș și am reușit să mă blochez pe dinafară din apartamentul meu. Iar acum

¹ Joc de cuvinte, *bliss* însemnând „extaz”, „beatitudine”, în limba engleză.

aștept să apară lăcătușul și m-am gândit să fac ceva util cu timpul meu.

— Așa că te pui la punct cu opera lui Shakespeare?

— Sau măcar încerc. Sincer, nu mi-a plăcut niciodată prea mult, dar propun să păstrăm secretul ăsta între noi doi.

Eram convinsă că aveam în continuare obraji roșii, mai ales că emanam căldură. De fapt, îmi simțeam tot corpul înfierbântat. Nu eram sigură dacă din cauza rușinii sau a accentului, dar mai aveam puțin și luam foc în fața lui.

— Pari dezamăgită, Bliss. Ți place Shakespeare?

Am încuviințat fără cuvinte, fiindcă deja simțeam că gâtul mi se încheștează cu totul și că nu mai pot vorbi.

Mi-a răspuns strâmbând din nas și mi-am imaginat cum degetele mele îi mângâie spațiul dintre nas și buze.

O luam razna. Era clar, nu mai aveam mult până să mă declar nebună de-a dreptul.

— Nu-mi spune că ești fană *Romeo și Julieta*! m-a tachinat tipul.

Bun! Așa era bine, despre asta chiar aveam ce discuta.

— De fapt, sunt fană *Othello*. E piesa mea preferată.

— Ah, cinstita Desdemonă! Credincioasă și pură.

Inima mi-a stat în loc auzind cuvântul „pură”.

— Îmi... hm... — am încercat să-mi leg cuvintele — îmi place juxtapunerea dintre rațiune și pasiune.

— Și mie îmi place pasiunea, mi-a răspuns, lăsându-și privirea să coboare pe trupul meu.

Simțeam furnicături pe coloană, ca și cum șira spinării ar fi vrut să-mi iasă prin piele.

— Nu m-ai întrebat cum mă cheamă, mi-a spus tipul.

Mi-am dres vocea. Nu cred că eram deloc atrăgătoare. Eram la fel de sociabilă ca un om al cavelnelor. L-am întrebat:

— Cum te cheamă?

Și-a aplecat capul într-o parte.

— Rămâi cu mine și-o să-ți spun.

Nu mă puteam gândi la altceva decât la faptul că-mi simțeam picioarele ca de gelatină și că, dacă m-aș fi așezat la masă, nu aș mai fi riscat să leșin din cauza excesului de hormoni, care era evident că-mi pusese rădăcină pe creier. M-am lăsat pe scaun, dar, în loc de ușurare, am simțit că-mi crește tensiunea și mai mult.

Când a vorbit, ochii mi s-au lipit de buzele lui.

— Mă cheamă Garrick.

Cine-ar fi crezut vreodată că numele pot fi așa de seducătoare?

— Mă bucur să te cunosc, Garrick.

Și-a proptit coatele pe masă și s-a aplecat spre mine. I-am observat umerii lați și felul în care i se mișcau mușchii pe sub tricou. Apoi ne-am privit și lumina din bar a dispărut treptat, iar eu am căzut în capcana ochilor de-un albastru intens.

— O să-ți cumpăr ceva de băut.

Nu era o întrebare. De fapt, atunci când m-a privit, nu era nimic întrebător în atitudinea lui; doar certitudine.

— Pe urmă, a adăugat Garrick, o să putem sta mai mult de vorbă despre rațiune și... pasiune.

Capitolul doi

N-aș fi putut spune dacă senzația de arsură din pieptul meu se datora privirilor ferite pe care mi le arunca Garrick sau restului de whisky și Cola pe care îl dădusem pe gât ca și cum aș fi băut un pahar cu apă.

Un chelner și-a făcut apariția, chemat de Garrick. Am prins un moment să mă îmbărbătez, cât timp și-a comandat el ceva de băut.

— Bliss? mi s-a adresat el, întrebător.

Avea un glas care mă făcea să tremur.

Mi-am ridicat privirea spre el, apoi m-am uitat la chelner — nimeni altul decât Barmanul Frumușel de dinainte. Eram pe punctul de a deschide gura să mai comand un whisky cu Cola, când Frumușelul m-a oprit, cu o mână pe umărul meu:

— Gata, mi-am amintit. Un whisky cu Cola, nu?

Am încuviințat, iar el mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul. M-am oprit o clipă să mă gândesc cum de știuse ce voiam să beau. Eram aproape sigură că fata de la bar ne servise ultima. Cum continua să-mi zâmbească, m-am forțat să deschid gura:

— Mulțumesc, ăăă...

— Brandon, a completat el.

— Mulțumesc, Brandon!

L-a privit pe Garrick, după care și-a îndreptat iar atenția asupra mea:

— Să-i spun prietenei tale că te întorci la ea?

— Ăăă... mda, cred că da.

Mi-a răspuns cu un zâmbet și a continuat să mă urmărească câteva secunde, după care s-a întors și s-a îndreptat spre bar. Știam

că trebuia să-l privesc din nou pe Garrick, dar mă simțeam îngrozită la gândul că urma să mă topesc de rușine și de dorință când voi vedea din nou ochii ăia dementiali.

Garrick a zis:

— Știi, uneori mă întreb dacă Desdemona chiar era atât de nevinovată pe cât ar fi vrut să credem. Poate că știa ce efect are asupra bărbaților și se distra atunci când îi făcea geloși.

Mă studia, cu ochi mijiți. Am înghițit în sec și i-am susținut privirea, urmărindu-l la rândul meu.

I-am dat replica:

— Sau poate că se simțea doar intimidată de Othello și nu știa cum să-i vorbească. La urma urmei, comunicarea e cheia.

— Serios?

— Da. Le-ar fi putut rezolva o mulțime de probleme.

— În cazul ăsta, îndrăznesc să fiu cât se poate de clar, m-a anunțat, ridicându-și scaunul și așezându-l la câțiva centimetri distanță de mine.

S-a strecurat alături de mine și a continuat:

— Aș prefera să nu te duci înapoi la prietena ta. Rămâi cu mine, aici.

Înghite, Bliss, mi-am spus. *Trebuie să înghiți acum; dacă nu, o să începi să salivezi cât de curând.*

— Păi, prietena mea mă cam așteaptă. Ce-o să facem aici, dacă rămân?

A ridicat mâna și mi-a dat părul peste umăr. Mi-a atins în treacăt gâtul, oprindu-se în dreptul unei vene care-mi pulsa nebunește.

— Am putea să vorbim despre Shakespeare. Putem vorbi despre orice vrei tu. Deși nu-ți promit că n-o să fiu distras de gâtul ăsta frumos.

Degetele lui au urcat ușor pe maxilarul meu, până când mi-au atins bărbia. A ridicat-o ușor, cu degetul arătător.

— Sau de buzele astea. Ori de ochi. Aș putea să te curtez cu povești despre viața mea, așa cum a făcut Othello cu Desdemona.

Mă simțeam deja îndeajuns de curtată. I-am răspuns cu o voce enervant de stinsă:

— Hai să nu facem nicio comparație între ce se întâmplă în seara asta și povestea unui cuplu care a sfârșit cu o crimă și cu o sinucidere!

A zâmbit larg și și-a retras degetul de pe bărbia mea. Simțeam cum locul în care mă atinsese ardea. A fost nevoie să-mi impun să nu mă aplec spre el ca să-i regăsesc atingerea.

— *Touché!* mi-a zis Garrick. Nu-mi pasă ce facem, cât timp rămâi aici, cu mine.

— Bine.

Eram nemaipomenit de mândră de mine fiindcă reușisem să-i dau un răspuns calm, în loc să scot pe gură fix ce-mi trecea prin minte: *Doamne sfinte! Da! O să fac orice îmi ceri.*

— Poate c-ar trebui să mă încui pe dinafară mai des, a glumit el.

Să fiu sinceră, mi-ar fi plăcut să ne încuiem împreună, dar pe dinăuntru.

Telefonul a început să-mi vibreze în buzunar și m-am grăbit să răspund. Nu voiam să mai creez un moment stânjenitor lăsând să se audă melodia unei trupe de băieți, pe care o aveam setată pe post de sonerie.

Am răspuns:

— Da?

— Ai căzut în toaletă sau ce faci acolo?

Era Kelsey.

— Nu, Kelsey, nu am căzut. Știi ce? Ce-ar fi să te duci acasă fără mine?

Privirea lui Garrick s-a întunecat și am văzut, cu răsuflarea întretăiată, că și-a fixat privirea asupra buzelor mele.

— Bliss, nu mai încerca să scapi! O să faci sex în seara asta. Chiar de-ar fi s-o faci cu mine, și tot o faci!

Doamne, nu putea oare să vorbească mai încet? Cred că Garrick auzea totul, dar nu și-a dezlipit nicio clipă ochii de pe buzele mele.

— Nu e cazul, Kels.

Încercam să găesc o modalitate să-i comunic că deja îmi găsisem candidatul, când am auzit o exclamație:

— DOAMNE, DUMNEZEULE!

Am aruncat o privire peste umărul lui Garrick și am surprins-o pe Kelsey cu gura până la urechi, gesticulând spre mine.

— Da, bine, Kels, te sun mai târziu, bine?

— Așa să faci. Să mă suni să-mi dai toate detaliile delicioase!

— Mai vedem noi.

— Da! Să faci bine să *vezi* tot ce e de văzut în noaptea asta, draga mea! Sper să-ți deschidă mai mult decât ochii...

I-am închis telefonul fără să-i mai răspund.

— Prietena ta? m-a întrebat Garrick.

Am încuviințat din cap. Simțeam că iau foc de la privirea cu care mă țintuia. Nimeni nu mă făcuse vreodată să mă simt așa de excitată, fără ca măcar să mă atingă. Din tipul ăsta se prelingeau valuri de energie sexuală, iar eu constatam cu surprindere că eram foarte interesată să învăț să „înot”

— Deci rămâi?

Am dat din nou din cap, în semn că da, și-am simțit cum mi se încordează fiecare mușchi. Dacă nu mă săruta mai repede, aveam să explodez. Și, chiar când credeam că urma s-o facă, și-a făcut apariția Frumușelul. S-a apropiat fericit, dar i-a pierit zâmbetul imediat ce a observat cât de aproape stăteam de Garrick.

— Îmi cer scuze că a durat așa de mult, mi-a zis barmanul. E aglomerație mare în față.

— Nu e nicio problemă, Brandon.

— Mersi! Mai ai nevoie de altceva?

— Nu, mulțumesc.

Brandon l-a privit și pe Garrick, după care s-a aplecat spre mine și a întrebat:

— Ești sigură?

— Suntem siguri, l-a anunțat Garrick scurt și i-a înmânat câteva bancnote. Păstrează restul.

După ce s-a dus să ia comanda unei perechi care stătea la câteva mese distanță de noi, Brandon a plecat înapoi la bar. Atunci când am fost sigură că nu mă mai putea auzi, mi-am întors iar privirea spre Garrick, care își rezemase între timp brațul de scaunul meu, și l-am întrebat:

— Garrick, ești genul de tip gelos?

— Nu prea.

Am ridicat o sprânceană. Mi-a zâmbit fără jenă și a comentat:

— Poate că discuția asta despre Othello m-a stârnit puțin.

— Atunci, hai să vorbim despre altceva. La ce oră a zis lăcătușul că ajunge la tine la apartament?

S-a uitat scurt la ceas și am profitat de moment ca să mă holbez la brațele lui incredibil de musculoase.

— Nu cred că mai durează mult.

— N-ar trebui să te duci acasă, să-l aștepți?

Nu-mi dădeam seama ce-mi doream cu exactitate în clipa asta. Era clar că-l plăceam și în mod cert doream să mă sărute, dar eram deja obișnuită să-mi sabotez de una singură toate șansele, în așa fel încât nu se ajungea niciodată prea departe. Căutam de fiecare dată o ieșire de urgență, o cale de evadare.

— Încerci cumva să scapi de mine? a glumit Garrick.

Am tras adânc aer în piept. Nu mai dădeam înapoi. Fără ieșiri de urgență, de data asta. Mi-am mușcat buza și l-am privit. Speram să nu-mi poată zări, dincolo de nonșalanța mea prefăcută, toate spaimele care mă cuprinseseră. Așa că i-am spus:

— Am putea merge la tine, să-l așteptăm împreună.

Și-a mai oprit o dată privirea la buzele mele. Muream... Muream să mă sărute.

— E mult mai bine așa, a comentat el.

S-a ridicat și mi-a oferit brațul.

— Doamna mea e gata?

— Nu vrei să ne terminăm mai întâi băuturile?

Mi-a luat mâna și și-a lipit buzele de interiorul încheieturii mele.

— Sunt deja amețit... de tine.

Am pufnit în râs la replică lui ridicolă (dar care avea efect, deși nu voiam să recunosc).

A zâmbit.

— A fost prea mult? Ce pot să spun? Bardul¹ nostru mi-a insuflat simțul dramatic.

— Hai să încercăm să fim ceva mai realiști, i-am propus.

— Bine.

Abia terminasem de procesat replica lui despre amețeală, când m-a ridicat din scaun, din senin, și mi-a acoperit gura cu a lui. M-a amețit imediat mirosul lui: de lămâi, piele și încă ceva, nedefinit, care-mi lăsa gura apă. Eram mult prea șocată ca să reacționez în vreun fel. Eram perfect conștientă că mă săruta în mijlocul barului. Până când mi-a mușcat ușor buza de jos. În clipa asta, am uitat de tot. Tremuram toată și-mi simțeam inima în gât. De parcă se dublase gravitația și eram atrasă spre el în mod irezistibil. Aveam mințile vraiste, dar nu îmi păsa. Am deschis gura și i-am simțit imediat limba preluând controlul. M-am agățat de spatele lui și, drept răspuns, m-a tras și mai aproape. Mă săruta încet și apoi, în clipa imediat următoare, apăsă; mai întâi blând și pe urmă înverșunat. Stăteam așa de aproape unul de altul, că îi simțeam fiecare părticică a corpului, și totuși voiam să fiu și mai aproape. Și-a strecurat mâna pe sub maioul meu, la spate. Degete fierbinți îmi apăsau carnea înfierbântată. Intimitatea gestului m-a făcut să-mi scape un geamăt ușor. Am regretat imediat, fiindcă sunetul a părut să-l trezească la realitate, și s-a desprins de mine.

¹ Supranume atribuit dramaturgului și poetului William Shakespeare.

Nu mi-am putut opri buzele să-l urmăresc, dar s-a ferit din calea sărutului meu. A gemut însă, și-a aplecat capul și m-a sărutat fierbinte pe gât.

Creierul mi se deconecta încet și sigur. Nu mai aveam decât trup și — Doamne! — ce bine mă simțeam așa! Nu mai rămăsese din mine decât un mănunchi de terminații nervoase, care o luaseră razna. Garrick a răsuflat adânc și aerul expirat mi-a pârlit pielea. Cu glas răgușit, mi-a șoptit:

— Iartă-mă. M-a luat valul.

Erau cuvintele potrivite. Luată de val. Niciodată până atunci nu mai fusesem așa de fascinată de cineva. Așa de dezlănțuită. Mă excita și mă îngrozea deopotrivă.

Dintr-odată, chipul i-a apărut dinaintea mea. M-am străduit să-mi mențin o expresie neutră. Și-a retras mâna de sub maioul meu și imediat i-am simțit lipsa.

S-a tras un pas în spate și a zis:

— Bun. Poate c-ar fi momentul pentru mai multă rațiune și mai puțină pasiune.

Am râs, dar în sinea mea îi arătam deja rațiunii degetul mijlociu. Rațiunea îmi conducea existența de mult prea mult timp.

Capitolul trei

— Glumești, nu?

L-am țintuit cu privirea. Mă întrebam dacă puteam să fac față la așa ceva, dat fiind cât de obsedată de control eram.

Mi-a mângâiat obrazul și a continuat:

— Promit s-o iau ușor.

Am clătinat din cap. Și-a lăsat imediat mâna să cadă.

— Nu cred că pot s-o fac, i-am zis.

— Ține-te de mine! Îți promit c-o să-ți placă.

— Garrick...

— Bliss, ai încredere în mine!

Am tras adânc aer în piept. Puteam s-o fac. Nu trebuia decât să-mi deconectez creierul, așa cum îmi spusese Kelsey.

— Bine, dar grăbește-te... până nu mă răzgândesc.

Chipul i s-a luminat de un zâmbet și m-a sărutat repede pe tâmplă.

— Bravo! Așa te vreau!

După ce mi-a fixat casca cu grijă, a încălecat motocicletă și mi-a întins mâna. Mi-am înăbușit temerile și mi-am strecurat mâna într-a lui. Șaua era curbată, așa că, deși încercam să mă țin mai departe de el, corpul îmi aluneca până când ajungea lipit de al lui.

Și-a proptit mâna pe genunchiul meu și degetele lui au atins locul ăla sensibil din spate.

— Ține-te de mine!

Am făcut cum mi-a spus și aproape că am avut un atac cerebral când i-am simțit, prin materialul tricoului, mușchii abdomenului.

Brusc, am devenit conștientă de burtica mea, care își făcea apariția deasupra beteliei blugilor mei. Avea să-mi vadă corpul și să decidă că nu eram destul de bună pentru el. La naiba! Probabil că-mi simțea deja burta lipită de spinarea lui și regreta. Mâna de pe genunchiul meu m-a tras spre el și, deși nu credeam c-am putea sta mai aproape unul de celălalt, s-a întâmplat.

Nu eram lipită de el; devenisem una cu el.

Aveam șoldurile așa de aproape de el, că simțeam cum mă cuprinde o toropeală magică. Și am pornit la drum. Mi-am încleștat mâinile pe mijlocul lui, iar motocicleta a derapat ușor într-o parte.

Am scos un țipăt. Un urlet, mai degrabă. Direct în urechea lui.

A îndreptat imediat motocicleta și a încetinit, oprind la un stop.

— Ești bine?

Cu fața îngropată între umerii lui, am izbutit să scot un:

— Mda.

— Iartă-mă, iubire! Mă cam gâdil.

— Oh! am spus și mi-am relaxat degetele, pe care i le înfipseam în coaste.

Slavă Domnului că nu-mi putea vedea fața! Nu-mi stătea bine cu obrajii roșii.

Mi-a călăuzit mâinile până când mi-am petrecut antebrațele pe după mijlocul lui.

— Uite, așa e mai bine. Hai să mai încercăm o dată.

A doua oară când a demarat, nu am mai țipat. A accelerat treptat, iar eu mi-am ținut obrazul lipit de el, cu ochii închiși.

Data fiind conversația noastră anterioară, Shakespeare era un subiect proaspăt, așa că m-am apucat să recit în minte toate versurile lui Shakespeare pe care le știam, numai să-mi țin mintea ocupată. Am început cu monologul lui Hamlet. Am trecut apoi la discursul de Ziua Sfântului Crispin, din *Henric al V-lea*, și tocmai terminam monologul lui Macbeth — „Și mâine, mâine, mâine...” —, când Garrick m-a întrerupt:

— Chiar îți place Bardul.

Umiliința începea să devină starea mea de fapt. Se pare că nu recitam toate versurile alea în minte, așa cum credeam, ci în gura mare.

— Păi... hm... le rețin cu ușurință, asta-i tot.

Am încercat să-mi calmez bătaile inimii. Acum, că motocicleta se oprise, creierul meu putea trece ușor celălalt subiect pe care mă străduisem să-l evit. Sexul.

Urma să fac sex.

Cu un tip.

Cu un BRITANIC sexy.

Sau poate aveam să vomit.

Dacă vomitam pe britanicul meu sexy?

Dacă vomitam pe britanicul meu sexy, în timpul sexului?

— Bliss?

Am tresărit, îngrozită de ideea că gândisem din nou cu glas tare.

— Da?

— Putem să coborâm oricând de pe motocicletă, să știi.

— Ah!

Mi-am retras brațele în așa o grabă, încât mai că mi-am pierdut echilibrul și era cât pe ce să cad. Din fericire, am reușit să mă echilibrez și am coborât cu grijă.

După care mi-am atins piciorul de o țevă a motocicletei și am țipat din nou.

Era fierbinte. ÎNGROZITOR de fierbinte. Mă ustura.

— Bliss?

Am șchiopătat câțiva pași și Garrick m-a ajuns imediat. Deși aveam pumnii încheștați și-mi mușcam buza de jos ca să nu țip de durere, simțeam cum lacrimile mi se adună în ochi.

Mi-a cuprins chipul în mâini și abia apoi mi-a observat piciorul: imediat sub tivul pantalonilor trei sferturi îmi apăruse deja o umflătură roșie.

— Ah, fir-ar să fie!

Strângea din buze, neștiind dacă eram sau nu în stare să deschid gura fără să plâng. Garrick și-a petrecut un braț pe după mijlocul meu.

— Hai, iubire! Să sperăm că a venit între timp și lăcătușul.

Pentru prima oară, am privit împrejurul meu și mi-am dat seama unde ne aflam.

Eram chiar în complexul rezidențial unde locuiam eu.

Locuiam în același complex!

M-am gândit și m-am răzgândit dacă să-i zic asta. M-a condus spre apartamentul lui. Aproape că i-am dezvăluit totul când am trecut de mașina mea, pe care o lăsasem în parcare, după care mi-am amintit că mă pregătisem pentru o aventură de-o noapte, nimic mai mult. Locuia în blocul de alături. Slavă Domnului! Dacă ar fi locuit chiar în blocul meu și-aș fi fost nevoită să-l văd zilnic, după partida îngrozitoare de sex pe care încercam s-o am?

Am ajuns la el la ușă.

Nu venise lăcătușul.

Arsura de pe picior mă ustura îngrozitor.

M-a privit îngrijorat, după care și-a scos telefonul.

A sunat la ultimul număr apelat. S-a îndepărtat puțin, cât să vorbească, iar eu m-am sprijinit de zidul de lângă ușa de la intrare. În mod clar, nu-mi era dat să fac sex în noaptea asta. Era modul lui Dumnezeu de a-mi transmite că eram menită să ajung călugăriță. Să mă duc la mănăstire¹ și alte prostii din astea.

Eram în așa un hal, că ajunsesem să-l confund pe Dumnezeu cu Shakespeare.

Garrick s-a întors și — ce să vezi? — arăta chipeș chiar și încruntat.

— Am vești proaste, m-a anunțat Garrick. Tipul are treabă și nu ajunge aici decât peste o oră.

¹ Aluzie la una dintre replicile lui Hamlet către Ofelia — *Get thee to a nunnery.* (N. red.)

Am încercat să nu mă pleoștesc. Fără succes.

A îngenucheat și mi-a atins piciorul, oprindu-se chiar deasupra răni. Noroc că mă epilasem. A tras adânc aer în piept și a expirat pe nas, ușor. A închis o clipă ochii, apoi a încuviințat din cap.

— Bun. Păi, în cazul ăsta, poate ar trebui să mergem la spital, la Urgențe.

— Poftim? Nu!

Ce avea să spună Kelsey? Pornisem hotărâtă să fac sex și, în loc de asta, ajungeam la Urgențe. Vai de capul meu!

— Bliss, arsura nu e foarte urâtă, dar o să doară ca naiba dacă nu o tratezi.

Mi-am lăsat capul pe spate până am atins peretele și mi-am suflat o șuviță de păr din ochi.

— Nu locuiesc departe de aici. Am putea merge la mine acasă.

— A, bine!

Zâmbetul i-a revenit și, pentru o fracțiune de secundă, nu am mai simțit nicio durere, așa de absorbită de el eram. A continuat:

— Trebuie să avem grijă cum te urci pe motocicletă. Nu vreau să te trezești iar cu o arsură.

Mi-am mușcat buza de jos.

— De fapt, nu e nevoie să mai mergem cu motocicleta, i-am zis. A ridicat dintr-o sprânceană.

— Când ți-am spus că nu stau departe, am vrut să zic că locuiesc în blocul de alături.

Acum a ridicat ambele sprâncene. Dar surprinderea lui nu a durat decât o secundă, până când chipul i-a fost străbătut de o altă expresie, una mult mai greu de definit și care-mi stârnea fluturi în stomac.

— Atunci, hai la tine acasă, vecino!

Mi s-au înmuiat genunchii, și nu numai din cauza durerii provocate de arsură.

Am înghițit, dar gura tot uscată mi-o simțeam. Nu și-a mai petrecut brațul pe după mine, dar mi-a atins spatele cu degetele, și așa am mers tot drumul. Am ajuns la mîne în mai puțin de un minut. Și-a lăsat mîna să coboare mai mult, spre talia mea, cît mi-am căutat cheile; și pentru o secundă-două, am uitat cu desăvîrșire după ce scotoceam.

După chei. Cheile de la apartamentul meu.

În care urma ca el să intre.

Cu mine.

Singuri.

Ca să facem sex.

Sex.

Sex.

Sex.

Mi se părea că am degetele rupte — încercam și iar încercam, fără succes, să bag cheia în yală. Garrick nu a scos o vorbă în tot timpul ăsta. Nu mi-a luat cheile din mîna, și bine a făcut, căci m-ar fi scos din sărite. Era clar că eram praf la nivel mintal, emoțional și fizic, dar nu aveam nevoie ca un tip să-mi descuiе ușa. A rămas calm, cu mîna în același loc, așteptînd răbdător pînă cînd am reușit să deschid.

Am intrat în holul întunecos, dar mîna lui nu m-a mai urmat. L-am privit cum stătea în prag, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Avea un zâmbet șui, afectuos și așa de frumos, că mi s-a oprit inima în loc. Dar arăta ca și cum nu avea de gînd să intre. Gata! Se răzgîndise. Fiindcă eram praf. La urma urmei, de ce nu s-ar fi răzgîndit?

Am tras adînc aer în piept și mi-am reamintit că eram minunată. Nu eram nesigură și nici timidă. Eram doar virgină. Nu-i mare chestie. Și dacă voiam să nu mai fiu virgină, nu trebuia decît să-mi doresc să fac sex. Trebuia să fac în așa fel încît să fac sex. Era timpul să mă îmbărbă... *înfemeiez*.

— Aștepți vreo invitație specială? l-am întrebat, privind cum zăbovea în prag. Asta e partea aia în care îmi mărturisești că ești, de fapt, vampir¹?

A râs pe înfundate:

— Nu, îți promit că nu. Am pielea așa de palidă doar fiindcă sunt britanic, nu din alte motive.

— Și atunci ce aștepți? Ce s-a întâmplat cu tipul care m-a obligat să mă așez lângă el ca să-mi afle numele și mi-a explicat cât a putut de clar că nu vrea să mă întorc la prietena mea?

Ce se întâmplase cu tipul care era curajos, așa cum eu doar mă puteam preface că sunt?

A făcut un pas până în dreptul pragului și s-a proptit de tocul ușii.

— Tipul ăla încearcă să se poarte ca un domn, pentru că, oricât de mult ar vrea să te ia la el acasă și oricât de mult ar vrea să te sărute, ești rănită și mi-e teamă că, de fapt, nu îți dorești să fii aici.

— Vrei să zici că tipului îi este frică, l-am tachinat.

— Hm?

— Vorbeai la persoana a treia și pe urmă ai trecut la persoana întâi..., am bătut eu câmpii.

— Așa este, a răspuns, fără să-și curme zâmbetul.

Ce însemna asta oare?

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Bliss.

Asta era cea mai ușoară ieșire din situația de acum, dacă nu-mi doream să continui. Dacă voiam ca virginitatea mea să mai apuce o nouă zi. Începuse deja să se îndepărteze. Nu trebuia decât să-l las să plece, și gata.

— Așteaptă!

A surâs ușor.

¹ Aluzie la faptul că, potrivit legendei, vampirii nu pot intra în casa unui om decât dacă sunt invitați să o facă. (N. red.)

Am respirat, încercând să-mi înving frica. I-am zis:

— Dacă tipul ăsta încearcă să se poarte ca un domn, nu ar trebui oare să rămână și să încerce s-o ajute pe fata rănită, care habar nu are cum se tratează rănil¹e provocate de motociclete?

Și-a aplecat ochii, privindu-mi din nou piciorul rănit, dar, când și i-a ridicat, privirea i s-a oprit în dreptul buzelor mele, din nou.

— Fata rănită are dreptate. Așa ar proceda un domn adevărat.

După care a intrat în apartament și a închis ușa în urma lui.

Pe stradă se stinseseră deja luminile, iar noi doi ne-am trezit în holul întunecat. Nu-mi schimbasem de câteva săptămâni becurile arse.

M-am apropiat de el și am simțit cum întreg corpul lui emana căldură. Și-a proptit din nou mâna pe spatele meu, spre talie și mi-a șoptit în întuneric:

— Ia-o înainte, iubire.

Capitolul patru

Stăteam în picioare, în baie, în maiou și chiloți, cu pantalonii în vine, și aproape că nu mai puteam respira. Garrick era de cealaltă parte a ușii și-l simțeam ca pe un magnet. Inima încerca să-mi iasă din piept și să i se alăture. Îmi spusese să-mi scot pantalonii și că era nevoie să evit, pentru o vreme, să port haine strâmte, care mi-ar fi atins arsura. Ba chiar se oferise să mă ajute să-mi dau jos pantalonii, ceea ce aproape că m-a făcut să vomit de agitație. M-am chinuit singură, după ce am încercat fără succes să mi-i dezlipesc de pe rană.

Am coborât pantalonii un pic mai mult și mi-am mușcat buza, încercând să-mi înăbuș un icnet de durere.

— Bliss? m-a întrebat Garrick, ciocănind ușor la ușă. Ești bine?

— Da. Mă simt super, i-am răspuns.

Am tras din nou de material și am oftat adânc.

— Bliss, lasă-mă să te ajut.

Am închis ochii, încercând să găsesc o cale de ieșire. Șchio-pătând prin baie, cu blugii în vine, am găsit în coșul pentru rufe murdare o fustă cu elastic în talie. Mi-am tras-o peste cap, cât să-mi acopere chiloții, și m-am așezat pe capacul toaletei.

Îmi simțeam obrajii arzând și-am bănuț că aveau deja o nuanță înfiorător de roșie. Nu aveau ce face. Așa că m-am resemnat.

— Bine, intră!

Ușa s-a deschis încet și Garrick a băgat puțin capul înăuntru, după care a intrat cu totul. A aruncat o privire scurtă la fusta mototolită și la blugii făcuți ghemotoc în jurul genunchilor.

Și l-a pufnit râsul.

— E extrem de umilitor, să știi, i-am zis.

Cum aveam să mă mai culc cu el, în condițiile astea?

A strâns din buze, ca să nu se mai hlizească, dar ochii continuau să-i râdă, amuzați.

— Iartă-mă, știu că te doare. Doar că arăți așa de...

— Ridicolă?

— Drăguță.

L-am ținut din priviri.

— Ridicol de drăguță, a completat.

Avea un zâmbet amețitor și nu m-am putut abține să surâd, la rândul meu.

— Bine. Acum, dacă ai terminat de râs, ajută-mă să-mi scot pantalonii, am continuat, cu același sarcasm de la început.

Cât despre el, ori nu înțelegea sarcasmul, ori nu-i păsa, fiindcă mă fixa cu o privire pe care nu aș fi putut-o descrie decât ca pe cea a unui animal de pradă. Brusc, am simțit că ard și în alte locuri decât în dreptul răniei de pe picior.

M-a privit un moment, după care și-a plecat ochii și și-a dres vocea. A înngenuncheat alături de mine și mi-a cuprins piciorul în palme.

Începusem deja să-mi dau jos pantalonii, dar ajunsesem cu ei doar până la genunchi. Mâna i-a zăbovit în dreptul fermoarului, care se afla undeva pe la mijlocul coapselor. Și-a dres din nou glasul și și-a strecurat mâna de-a lungul piciorului.

ATAC DE CORD.

Eram sigură că asta mi se întâmpla. Cu cealaltă mână, i-a tras cât de mult a putut, sub genunchi. Și-a ridicat ochii spre mine, apoi m-a întrebat:

— Îmi dai puțin mâna?

Nu puteam vorbi. I-am întins mâna dreaptă, cu o palmă jenant de transpirată. Mi-a luat-o și mi-a strecurat-o pe cracul pantalonului, ca s-o apuc pe a lui, pe dinăuntru.

— Ține mâna aici și depărtează cât poți de mult pantalonul de picior, bine? O să fac și eu la fel, ceva mai jos, și o să încercăm să-l tragem peste rană, fără s-o atingem.

Am dat din cap în semn că da.

Și-a strecurat mâna pe dinăuntru, ceea ce m-a făcut să mă înfior. A continuat să facă exact ceea ce-mi explicase — să îndepărteze cracul pantalonului de picior. Și, împreună, ne-am străduit să-l tragem în jos.

Nu a fost o misiune încununată de succes. Purtam o pereche de blugi indecent de strâmți (mulțumită lui Kelsey) și, din când în când, materialul îmi atingeia pielea și-mi venea mă ghemuiesc de durere.

— Iartă-mă! Îmi tot spunea, ca și cum ar fi fost vina lui.

După alte două minute de manevre precaute și încete, într-un final, pantalonii au ajuns la podea.

Am râs amândoi — așa cum râd oamenii în filme, după ce dezamorsează o bombă. Și când m-am oprit din râs, mi-am dat seama că-și ținea în continuare mâinile pe piciorul meu. Cu una îmi sprijinea glezna, iar cu cealaltă îmi mângâia ușor pielea din jurul rănii.

Mai aveam puțin și mă prelingeam pe jos, dacă mă mai atingeaa așa.

— Ăăă... mersi.

Atunci a părut să-și dea seama ce făcea. Și-a privit mâinile. În loc să le retragă imediat, a zâmbit, și-a coborât ușor degetele pe piciorul meu și abia pe urmă le-a luat de pe mine.

— Cu plăcere. Acum trebuie să tratăm rana. Ar fi bine să lași să curgă niște apă rece peste ea.

M-am și imaginat stând cu piciorul cocoțat în chiuvetă sau chinuindu-ne să facem manevra asta în cadă. Probabil că mi se citea totul pe chip, fiindcă l-am auzit spunându-mi:

— Sau poate că la fel de bine ar merge și o compresă cu apă rece.

I-am dat un prosop. S-a dus la chiuvetă, a dat drumul la apă și a așteptat să se răcească bine înainte să-l ude.

Am tras adânc aer în piept când l-a pus peste arsură, dar răcoarea mi-a dat o senzație plăcută, cât să mă relaxez pentru prima oară de când intraserăm în apartament.

— E mai bine?

Am încuviințat:

— Mult mai bine. N-o să mai port blugi așa de strâmți în viața mea.

Mi-a surâs și a comentat:

— Ar fi păcat.

Aveam neapărată nevoie de un evantai, dacă avea de gând să continue să-mi spună astfel de lucruri.

— Uite — a început el —, îmi pare rău pentru ce s-a petrecut. N-ar fi trebuit să te forțez să te urci pe motocicletă.

— Nu e vina ta că habar n-am despre motociclete și că nu mi-am dat seama c-o să mă ard.

— Nu-mi vine să cred că nu te-ai urcat niciodată pe vreun motor, a comentat Garrick.

— Păi, mda, sunt multe lucruri pe care nu le-am făcut.

A ridicat repede o sprânceană.

— Ca de pildă?

Jur că-mi auzeam bătăile inimii scandând *fra-ie-ra, fra-ie-ra, fra-ie-ra*.

— Păi, hm... Ăăă... până azi, n-am cunoscut niciun tip britanic.

A râs, trecându-și degetele prin păr. Îmi venea să-mi răsfir și eu degetele prin părul lui. Mi-a spus:

— De asta m-ai sărutat, nu? Se pare că tuturor americancelor le plac băieții care vorbesc cu accent britanic.

Străduindu-mă să nu râd, i-am răspuns:

— Cred că, de fapt, tu ești cel care m-a sărutat.

S-a ridicat în picioare, iar şuvițele lui blonde și ciufulite i-au alunecat pe frunte, scoțându-i în evidență ochii ispititori.

— Așa-i.

A ținut prosopul sub jetul de apă îndeajuns cât să se răcească, dar îmi simțeam deja corpul mult prea fierbinte ca să mai sesizez vreo diferență atunci când mi l-a pus iar pe picior. Cu cealaltă mână mi-a cuprins din nou glezna.

M-am străduit să vorbesc fără să mi se taie respirația:

— E rândul tău acum.

— Poftim?

— Ce nu ai mai făcut niciodată?

— Păi, n-am mai intrat în vorbă cu vreo fată, într-un bar.

Am rămas cu gura căscată:

— Chiar?

Cum era posibil? Arăta demențial! Probabil că fetele i se aruncau de gât înainte să pășească în vreun bar.

A ridicat din umeri și degetul lui mare s-a mișcat de sus în jos, pe piciorul meu.

— Știu că nu se prea potrivește cu stereotipurile despre britanici, dar nu mi-a plăcut niciodată să mă aburesc... ăăă... adică să mă îmbăt.

— Nici mie, i-am răspuns.

Și așa era, deși încă mi se învârtea capul de la paharele de tequila băute.

— Și atunci ce caută un britanic ieșit din tipare tocmai în Texas?

A ridicat din umeri și a zis:

— Sunt de ceva timp în State. Am venit aici ca să-mi continui studiile și nu m-am mai întors acasă. De fapt, tocmai m-am mutat înapoi în Texas. N-am mai fost aici de câțiva ani buni.

— Nici eu. M-am mutat înapoi acum câțiva ani.

Crescusem în Texas, dar ne-am mutat în Minnesota când am ajuns în clasa a opta. Și întotdeauna îmi dorisem să mă întorc aici, ca să fac facultatea.

A mai udat o dată prosopul și am continuat să stăm de vorbă. Mi-a povestit despre copilăria lui în Anglia și despre cât de diferită e viața în America.

— Prima dată când mi-a spus un tip că-i plac nădragii mei am fost așa de șocat, că am crezut că-mi scapă mie ceva. Credeam că se referă la chiloți, nu la pantaloni.

— Nădragi? Nu înțeleg.

— Țsta e cuvântul britanic pentru „chiloți”, iubire.

Am râs

— Ah, e bine de știut.

— Când i-am cerut unui coleg de clasă o gumă — la voi i se zice radieră —, au râs cu toții așa de tare, că mi-a venit să mă urc în primul avion spre Londra.

Am încercat să mă abțin de la râs, și nu am reușit. Dar mi-am zis că o merita, pentru că și el râsese, mai devreme, de eforturile mele cu blugii.

— Trebuie să fi fost oribil, l-am căinat eu.

S-a întins după bandajul pe care-l scosesem ceva mai devreme din dulap și l-a așezat cu grijă pe rană, după care i-a întins meticuloș marginile.

— Te obișnuiești, cu timpul. Locuiesc aici de așa de multă vreme, că am ajuns să mă descurc. Mai am uneori probleme de adaptare, când mă întorc în State, dintr-o vizită la Londra, dar pot să spun că sunt deja destul de „americanizat”

— Mai puțin în privința accentului.

Mi-a zâmbit.

— Nu am cum să scap de el, nu? Cum altfel să mai atrag atenția unor fete așa de frumoase ca tine?

— Citindu-l pe Shakespeare într-un bar, cum altfel?

A râs și sunetul mi s-a strecurat pe sub piele, liniștindu-mă.

— Ești drăguță, mi-a mărturisit.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, ridicol de drăguță, după cum am stabilit deja, ceva mai devreme.

— Te-ai simți mai bine dacă ți-aș spune că ești ridicol de sexy?

Și uite-așa mi-a dispărut relaxarea pe care o simțisem până acum și mi s-a tăiat respirația. Nu aveam niciun răspuns. Ce i-aș fi putut răspunde la așa ceva?

— De ce mă privești așa? m-a întrebat.

N-aveam nici cea mai mică idee care dintre nenumăratele emoții pe care le simțeam mi se oglindea pe chip, așa că am dat din umeri.

— Te porți de parcă nu ți-ar fi spus nimeni până acum că ești sexy...

Asta pentru că, de fapt, chiar nu mi-o spusese nimeni.

— Ceea ce nu cred că e adevărat. Mai ales că arăți așa de bine. Abia dacă mi-am putut ține mâinile departe de tine, deși de-abia ne-am cunoscut. Ar trebui să-mi fie rușine, dar mi-a plăcut mult prea mult momentul nostru din bar.

Gata, asta era! Nu făcusem eu sex, dar știam îndeajuns de bine când un tip încearcă să se dea la mine. Și, ceea ce era chiar mai remarcabil, nu-mi mai păsa. Nu-mi păsa decât de faptul că stătea așa de aproape de mine, că mă scotea din minți. Mă mângâia în continuare pe gleznă și eram sigură că urma să explodez dacă nu avea de gând să mă sărute mai repede.

— Uită-te la mine! a adăugat Garrick. Nici acum nu sunt în stare să-mi țin mâinile departe de tine.

Am înghițit, dar mă simțeam de parcă înghițisem o cutie cu nisip.

S-a ridicat în genunchi și m-a mângâiat de-a lungul piciorului nevătămat. Avea buzele la câțiva centimetri de genunchiul meu, iar eu nu puteam face nimic altceva decât să-l privesc, mută de uimire.

— Spune-mi că nu sunt nebun, mi-a zis.

Nu puteam. Nu eram deloc normală în clipa asta, așa că nu aveam cum să dau sfaturi raționale altcuiva.

— Spune-mi că pot să te sărut.

Asta... asta puteam face.

— Poți să mă...

Nici n-am apucat să termin propoziția, că și-a lipit buzele de ale mele și am uitat complet de arsură.

Capitolul cinci

Sărutul s-a sfârșit mult prea curând.

Fără să mă pot abține, am lăsat să-mi scape un oftat de dezamăgire. Din fericire, Garrick nu terminase. S-a ridicat și m-a apucat de coate, să mă ajute și pe mine să mă ridic. M-a tras spre el până când trupurile ni s-au unit.

— Așa-i mai bine, a constatat el.

Nu m-am deranjat să-i răspund. Doar m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat.

Față de celelalte săruturi, acesta era lent, cercetător, ca și cum porneam un foc. M-a cuprins pe după gât și mi-a apăsat ușor clavicula cu degetul mare. Cu cealaltă mână îmi atingea frenetic când părul, când umărul și șoldurile, și de la capăt.

Pentru prima dată în viață, îmi concentram atenția asupra tipului de lângă mine și a ceea ce simțeam: de la felul în care ni se atingeau limbile până la furnicăturile lăsate de degetele lui pe pielea mea înfierbântată. Nu mă mai gândeam la nimic altceva — nici la respirat, nici dacă îmi țineam sau nu mâinile unde trebuia. Mă pierdeam în el.

Eram cu mâinile pe mijlocul lui când am simțit că mi-ar plăcea să pornesc și eu în explorare. Mi-am retras mâinile și apoi le-am rezemat de abdomenul lui. M-a simțit și m-a sărutat și mai apăsă. Și-a împins mai adânc limba în gura mea. I-am mângâiat trupul, bucurându-mă de mușchii fermi simțiți pe sub materialul tricoului. Mica mea explorare a luat sfârșit atunci când i-am atins pieptul; imediat, m-a tras mai aproape și mi-a lipit șoldurile de el.

Îi înțelegeam dorința, dar începeam totodată să simt un fior de nesiguranță pe șira spinării. A început să mă sărute din ce în ce mai rapid și m-am străduit să-i fac față, ignorându-mi spaimele. Am continuat să-l mângâi cu o mână, iar pe cealaltă mi-am petrecut-o pe după gâtul lui și m-am înălțat pe vârfuri, ca șoldurile noastre să fie la aceeași înălțime.

Garrick s-a oprit, cu buzele aproape de ale mele și cu respirația întretăiată. Albastrul incredibil pe care-l văzusem mai devreme în privirea lui fusese înlocuit de negrul pupilelor dilatate. Cu mâna pe obrazul meu, mi-a tras buza de jos cu degetul mare. Câteva secunde bune, nu a făcut nimic altceva decât să mă studieze cu atenție.

— Ești ridicol de sexy, să știi.

Mi-am coborât călcâiele pe podea. Deja mă dureau mușchii gambelor de la atâta stat pe vârfuri. Nu-l mai puteam privi în ochi. Ori de câte ori încercam să-mi opresc fluxul gândurilor, Garrick spunea ceva care îl pornea la loc. Așa că i-am mărturisit:

— Să știi că nu mai ai nevoie de replica asta. Te sărut deja.

— Și ce sărut nemaipomenit! a răspuns, mângâindu-mi din nou buza de jos cu degetul și trăgându-mă spre el. Mi-ar plăcea să continuăm, dar nu în baie.

— Da, așa-i.

Îmi cerea oare permisiunea să ajungem în dormitor? Eram aproape sigură că da.

Am tras de câteva ori de clanța ușii de la baie până când, cu mintea răvășită, am izbutit să deschid ușa. Am ieșit din nou în holul întunecos și, din nou, și-a lipit mâna de spatele meu.

— Îmi cer scuze, s-a ars lumina pe hol și nu am avut timp să înlocuiesc becurile.

Mi-a răspuns cu buzele lipite de urechea mea:

— Nu mă deranjează întunericul.

Mi s-a zburlit fiecare fir de păr de pe corp.

Am intrat în sufragerie și am aprins un bec care chiar funcționa. Aveam apartamentul într-o mansardă deschisă. Doi pereți erau din cărămidă, iar altul, vopsit într-o nuanță plăcută de mov-prună. Tavanul înalt avea o încrengătură de țevi expuse. Dormitorul era în dreapta, separat de living printr-o draperie de culoarea lavandei, fiindcă nu exista nicio ușă.

— Păi, aici e sufrageria, am spus, gesticulând cu mâna.

Nu știam dacă se aștepta să-i ofer un tur al apartamentului sau dacă ar fi trebuit să trec direct în dormitor.

Nu mai făcusem asta niciodată, așa că habar nu aveam dacă mai întâi trebuia să ne facem comozi sau nu. Inima îmi bătea nebunește văzându-l cum se plimbă agale prin încăpere, cercetând când un tablou, când vreun alt obiect de decor.

— E plăcut, mi-a zis el. Locul ăsta ți se potrivește, așa cred.

Am zâmbit fericită. Îmi iubeam apartamentul. Aici, mă simțeam ca într-un episod din serialul *Friends*.

A adăugat:

— Mi-e rușine să recunosc, dar la mine sunt cutii împrăștiate peste tot. Nu prea aș fi avut ce să-ți arăt.

Doamne, cât îmi doream să fi fost la el acasă, în loc să fim aici! Acolo ar fi putut să preia el controlul. Nu-mi plăcea deloc că nu știam ce se cuvenea să fac mai departe.

Privirea i s-a oprit asupra draperiei care ducea spre dormitor. Scurt, pentru o fracțiune de secundă. După care, aproape instantaneu, au revenit asupra veiozei de lângă el.

Asta era. Urma să fac sex.

Să-i spun oare că eram virgină? Așa ar fi trebuit.

Să-i spun acum? Sau înainte de sex?

Mi-am amintit de sfatul dat de Kelsey și m-am străduit să-mi înfrâng spaimele. Le-am dat sonorul încet de tot, cât să mă prefac că nu mă mai gândesc la nimic.

Și, înainte să mă răzgândesc, am luat-o înainte și i-am întins mâna, să mă urmeze. Mi-a luat-o imediat și l-am condus în

dormitor. În zona asta nu aveam lumini instalate în tavan, așa că am aprins o lampă de noptieră, după care l-am lăsat o clipă și m-am dus s-o aprind și pe cea din partea cealaltă a patului.

Când m-am întors spre el, l-am găsit ținând în mâini fusta indecent de scurtă pe care Kelsey mă forțase, ceva mai devreme, s-o probez.

Privirile ni s-au întâlnit. Avea un zâmbet care îmi dădea senzația că îmi explodează plămânii. L-am smuls fusta din mâini, am mai adunat câteva haine aruncate pe pat și le-am azvârlit pe toate în dulap.

— Îmi cer scuze, i-am spus.

— N-am de ce mă plânge.

Am ridicat o sprânceană și i-am spus:

— Uită de fustă! N-o să mă vezi niciodată îmbrăcată în așa ceva.

— Niciodată? E cumva o provocare, iubire?

— O promisiune.

A înconjurat patul și mi s-a alăturat în spațiul dintre pat și perete.

— M-aș simți mult mai bine dacă te-aș ajuta să-ți încalci promisiunea asta.

Mi-a pus o mână pe umăr și, cu arătătorul, și-a făcut loc pe sub breteaua maioului meu.

— Sunt convinsă că ți-ar conveni să mă ajuți să fac multe chestii.

Mi-a mângâiat umărul, iar privirea i s-a oprit în dreptul buzelor mele.

— Așa-i.

După care m-a sărutat.

De data asta, nu s-a mai străduit să o facă ușor și dulce. Sărutul de acum avea o disperare care m-a luat prin surprindere. Mi-a tras buza de jos cu dinții, așa cum făcuse mai devreme, cu degetul, iar eu am tresărit toată. S-a aplecat ușor și mi-a cuprins mijlocul, m-a tras aproape de el și mi-a aliniat perfect trupul cu al lui.

Abia mai atingeam pământul cu degetele de la picioare, dar nu mai conta. Mă ținea el. Mi-am îngropat mâinile în buclele lui ciufulite și m-am cufundat cu totul în săruturi. S-a tras câțiva pași înapoi și s-a așezat pe marginea patului. Din instinct, m-am așezat la el în poală, încălecându-l. Mâna pe care o ținuse în jurul taliei mele a coborât, m-a apucat de fund și m-a lipit de el.

Dacă mai aveam vreun dubiu unde anume ne îndreptam, acum mi-a dispărut cu totul. M-a mai tras o dată spre el și s-a împins în mine. M-am desprins din sărut, gâfâind. Gura lui a început să coboare de-a lungul obrazului și a gâtului meu. Buzele i s-au oprit în dreptul locului în care-mi pulsau venele, iar limba lui mi-a dezmiardat pielea sensibilă. A continuat spre umăr, până când l-a oprit breteaua maioului. Am crezut că se va opri, dar mi-a îndepărtat-o de pe umăr fără ca buzele să i se dezlipească de mine. Cealaltă mână s-a strecurat pe sub maiou, ațâțându-mi pielea dezgolită.

Cu degetele încheștate în părul lui, l-am strâns și mai tare și i-am tras fața spre mine. Mâna lui a urcat din ce în ce mai mult, pe măsură ce ne sărutam, mângâindu-mi stomacul și lăsând dăre de foc în urmă. Când mi-a cuprins un sân, m-am împins în el și l-am auzit gemând. Fusta pe care o aruncasem pe mine mai devreme era acum strânsă de jur împrejurul coapselor, așa că nu ne despărțea mare lucru. Mi-am împins din nou șoldurile înspre el și, de data asta, eu am fost cea care a gemut. Mi-a apucat maioul cu cealaltă mână, ca să mi-l tragă peste cap.

Ne-am oprit din sărutat atât cât ne-a trebuit să dăm bucata de material deoparte. Am rezistat tentației de-a mă acoperi când l-am văzut cum mă sorbea din priviri. Doamne, cât îi eram de recunoscătoare lui Kelsey că mă convinsese să-mi pun un set frumos de lenjerie! Aveam pe mine unul din dantelă, alb cu negru.

M-a privit, și în ochi i se citea o asemenea dorință, încât am știut că nu-i păsa de burtica mea, care mă stresase ceva mai devreme. Cu dreapta îmi frământa sânul, cu mișcări ușoare, iar cu

stânga m-a cuprins de ceafă. Mi-a tras fața aproape de a lui. Am crezut că vrea să mă sărute din nou, dar în ultima clipă s-a întors și și-a lipit obrazul de al meu. M-a sărutat sub ureche. Doamne, cât de bine era! Părea un pupic complet nevinovat, dar m-a făcut să-l apuc de păr și să-mi înfig șoldurile în el. Mi-a mângâiat urechea cu buzele și mi-a șoptit:

— Am spus cumva că ești ridicol de sexy? Am vrut să spun *incredibil* de sexy.

Iar eu eram incredibil de excitată.

M-a mai sărutat o dată, apoi s-a răsucit și m-a așezat cu spatele pe pat. S-a oprit să-și tragă tricoul peste cap și atunci i-am văzut pentru prima oară mușchii atât de bine definiți, care mă fascinaseră. S-a urcat pe pat în genunchi și s-a cuibărit între picioarele mele. S-a oprit să mă mai studieze puțin.

Acum era momentul să-i spun. Ar trebui s-o fac. Haide, spune-o și gata!

Sunt virgină.

Două cuvinte.

Doar două cuvinte.

Nu era așa de greu, nu?

Am înghițit în sec și am tușit ușor.

Aplecându-și capul, și-a lipit gura de burta mea și, brusc, mi-au dispărut toate gândurile.

Capitolul șase

Aveam șanse foarte mari să nu mai ajung la partea cu sexul. La modul în care îmi urmărea corpul cu buzele, mai aveam puțin și ajungeam la combustie spontană.

Degetele i-au urcat pe coapsele mele și mi-au mângâiat pielea sensibilă de la marginea chilotului. Am simțit cum mi s-a declanșat ceva în creier și m-am panicat.

Urma să fiu incredibil de nepricepută... probabil cea mai proastă alegere a lui de până acum. Probabil că nu avea să-și dorească să mă mai vadă (și voiam din tot sufletul să ne mai vedem). Era foarte posibil să rămân traumatizată și să nu-mi mai doresc vreodată să fac sex, ceea ce însemna că așa aveau să eșueze toate relațiile mele de aici înainte, iar eu aveam să-mi găsesc sfârșitul singură cuc, tristă și înconjurată de nouă pisici și-un dihor.

Nu voiam deloc să sfârșesc singură cuc, tristă și înconjurată de nouă pisici și-un dihor.

Mi-a dat deoparte chiloții cu una din mâini și nu mi-a părut rău deloc.

În colțurile ochilor mi se înceteșă deja privirea și toate senzațiile se concentrau în singurul loc în care mă atingeau și — Doamne sfinte! — cât de bine era! Atingerile lui m-au făcut să-l simt undeva înăuntru și, dintr-odată, m-am arcuit toată spre el. Și-a lăsat capul în jos și a început să-mi presare săruturi pe piept.

Mâinile mele păreau să fi căpătat o minte proprie, căci, după ce l-am mângâiat pe spate, au coborât spre abdomenul lui. I-am deschis nasturele blugilor. A scos un sunet din gâtlee și și-a lipit brutal gura de a mea. Mă săruta cu pasiune, împingându-mă cu

totul în saltea. Săruturile erau din ce în ce mai apăsate și mai rapide, dar voiam mai mult. Mi-am strecurat mâna peste mușchii netezi ai abdomenului, până am ajuns în dreptul prohabului. Și-a desprins buzele de ale mele, cu un geamăt adânc. Nu s-a retras, dar a rămas la câțiva milimetri de mine. Avea răsuflarea întretăiată.

— Ah, Bliss! Doamne...

Mi-a sărutat buzele, stăruind asupra lor, apoi s-a retras până când a îngenuncheat deasupra mea. Am auzit sunetul metalic făcut de fermoar, dar nu mi-am desprins privirea de la umerii lui, cât s-a dezbrăcat. S-a ridicat în picioare pentru o scurtă perioadă de timp, iar eu mi-am fixat privirea în tavan. Voiam asta. Mult.

Eram pe punctul să-mi reîncep incantațiile când m-a cuprins din nou cu buzele și cu mâinile, într-o frenezie aproape disperată.

Simțeam cum se adună presiunea înăuntrul meu și mi se în-cordaseră toți mușchii picioarelor, în așteptarea a ceea ce avea să urmeze.

Mi-a strecurat chiloții de-a lungul picioarelor și s-a cuibărit apoi între coapsele mele, iar eu m-am simțit ca și cum m-aș fi scufundat în apă înghețată.

Urma să fac sex.

Cu un tip pe care abia îl cunoscusem și despre care nu știam absolut nimic.

Și nici el nu știa nimic despre mine... cu atât mai puțin faptul că eram virgină.

Și, Doamne, cât îmi doream să merg mai departe! Mă sătura-sem să fiu virgină, iar el era incredibil de sexy, dar asta nu eram eu.

Nu puteam s-o fac.

Nu cu el.

Pur și simplu... nu puteam.

Am înghețat sub el, deși gura lui continua să-mi venereze locul acela dintre gât și umăr.

Ar fi trebuit să-i spun că eram virgină sau că nu eram pregătită. Nu mi-ar fi fost nici ușor și nici plăcut, dar măcar m-ar fi înțeles... probabil.

În loc de asta, mi-am lipit ochii de bomboniera de porțelan în formă de pisică, pe care-o moștenisem de la bunica, și creierul meu a inventat o scuză ridicolă, folosindu-se de primul lucru pe care l-a găsit la îndemână.

— Stop! am strigat. Pisica! Stop...

Ce naiba spuneam?

Mi-am proptit podul palmelor pe umerii lui și l-am împins ușor.

S-a retras. Avea ochii întunecați, părul încâlcit și buzele — umflate de săruturi. Aproape că m-am răzgândit când l-am văzut. Arăta aproape irezistibil. Aproape.

— Iartă-mă, iubire. Ai zis cumva „pisica”?

— Da... Nu pot să fac asta acum. Pentru că... am o pisică. Da, am o pisică pe care trebuie s-o... hm... aduc. Să am grijă de ea. Trebuie să am grijă de pisica mea! Așa că... nu pot să fac asta, am spus și am arătat spre noi doi, sperând să nu par la fel de nebună pe cât mi se părea mie că păream.

Puțin probabil. Nici măcar nu aveam pisică!

Nu știu ce sinapse mi se scurtcircuitaseră prin creier, dar îmi venea să mă iau singură la șuturi. Voiam să-mi trag pumni în față de una singură, să mă las lată la pământ. Eram în stare, în clipa asta, să mă arunc într-un bazin plin cu acid clorhidric, fără să mai stau pe gânduri.

Cred că și lui i s-au întunecat mințile, ca și mie, fiindcă s-a oprit câteva clipe, a procesat informația; apoi s-a uitat de jur împrejur.

— Nu văd nicio pisică, a comentat Garrick.

Simțeam cum mi se usucă gâtul, așa cum mi se întâmpla ori de câte ori mințeam. Nu mă pricepeam deloc să mint (după propriile mărturii, drept dovadă).

— Asta pentru că... nu-i aici. Da. Pisica mea nu e aici pentru că... trebuie să mă duc după ea. Am uitat că trebuia să merg s-o iau.

S-a uitat la ceas. Era deja 12:20 noaptea.

— La ora asta trebuie să te duci?

L-am mai împins o dată, și de data asta s-a rostogolit de pe mine, pe o parte. Era complet dezbrăcat, iar eu eram încă în sutien și fustă, cu chiloții atârnați de-o gleznă.

— Da. E la veterinar! i-am explicat. E la un cabinet deschis non-stop...

— Un cabinet veterinar deschis non-stop?

— Hm, da. Avem din astea aici... în America. Sigur.

Bazinul acela cu acid clorhidric mi se părea extrem de atrăgător în clipa asta.

— Și ar fi trebuit să mă duc s-o iau acum câteva ore bune.

— Nu poți merge mâine-dimineață? s-a interesat el.

Am încercat să-mi bag chiloții pe celălalt picior și am căzut pe spate, cu fundul direct pe podea.

— Doamne, Bliss, ce faci?

A sărit din pat și a ingenuncheat lângă mine, ceea ce m-a fâstâcit și mai mult, dat fiind că era încă gol și... hm... pregătit de acțiune.

— Sunt bine, stai liniștit! Sunt bine. Doar că... dacă nu iau pisica în seara asta, o să plătesc o taxă, și nu mi-o permit.

— Bine, lasă-mă să mă îmbrac și eu și vin cu tine.

— NU! Adică... ăăă... nu-i nevoie. Nu ar trebui să apară și lăcătușul tău pe la ora asta? am terminat eu tirada, cu un zâmbet care speram să transmită „nu-i mare lucru”

Sunt sigură că arăta mai degrabă a „sunt un om nebun, fugi cât mai poți!”

S-a mai uitat o dată la ceas, și pe fața aia incredibil de frumoasă s-a strecurat o încruntătură.

— Așa ar trebui, da...

— Perfect. O să... o să dau o fugă acum. Iar tu poți să... tragi ușa după tine când ești... am continuat eu, uitându-mă din nou la corpul lui și simțind cum mă topesc într-o baltă de idioțenie, rușine și excitație. Când ești gata. Mda. Hm... gata. Ăăă... când vrei tu, adică.

După care am zbughit-o prin draperia care-mi separa dormitorul de restul apartamentului. L-am ignorat când l-am auzit că mă strigă.

Abia când am ajuns la mijlocul parării mi-am dat seama că:

1. Nu aveam nimic în picioare.

A. Și nici tricou.

2. Nu-mi luasem cheile de la mașină cu mine.

A. Și nimic altceva.

3. Lăsasem un străin singur la mine în apartament.

A. Gol.

Cine spusese că aventurile de-o noapte sunt simple, fără complicații, în mod cert nu a făcut cunoștință cu dezastrul ambulant care eram eu.

Capitolul șapte

Patru.

Atâția oameni m-au văzut ascunzându-mă la colțul blocului, îmbrăcată doar în fustă și sutien.

Unsprezece.

Numărul de ciupituri de furnici de pe picioarele mele goale.

Douăzeci și șapte.

De câte ori avusesem de gând să mă iau la palme, fiindcă eram absolut IMBECILĂ!

O dată.

De atâtea ori am încercat să nu plâng și am eșuat.

Garrick a rămas la mine în apartament zece minute bune după ce am plecat. Timp în care mintea mea era ca a unui copil de cinci ani care tocmai a băut o cadă de băuturi energizante. Oare ce făcea acolo? Oare se îmbrăca atât de lent? Îmi cotrobăia prin lucruri? Îmi distrugea casa fiindcă plecasem și-l lăsasem ca pe ultimul nenorocit, precum Kanye West la Premiile VMA din 2009¹?

Când, în cele din urmă, a ieșit, l-am urmărit cum a închis ușa și apoi s-a oprit. S-a uitat la numărul de metal al apartamentului un răstimp. După care a clătinat din cap și a pornit spre apartamentul lui.

Am așteptat până când nu l-am mai văzut deloc, apoi am mai așteptat cinci minute, ca să fiu sigură (în total, alte șase înțepături

¹ Aluzie la modul în care Kanye West s-a purtat la Gala Premiilor MTV cu Taylor Swift, întrerupându-i discursul.

de furnică, un trecător care m-a văzut pe stradă și patru scenarii imaginare în care-mi făceam rău).

De cum am intrat în casă, m-am cuibărit în pat. În același pat în care aproape că făcusem sex. În același pat în care-mi dorisem să fac sex... sau cam așa ceva. În același pat în care se aflase un tip britanic incredibil de sexy și de dezbrăcat. Poate că ajunsesem deja în Orașul Nebunilor de Legat: chiar mi se părea că pilota era în continuare caldă, acolo unde stătuse Garrick. Ca un adevărat psihopat, mi-am împins fața în pernă și am mirosit-o, așa cum fac fetele în filme și în cărți, atunci când vor să mai simtă mirosul tipului cu care au fost.

Eu nu am putut. Și m-am simțit îngrozitor de rău.

Nu mai puteam dormi în patul ăla fără să simt că înnebunesc.

Mi-am mutat perna pe canapea, unde am rămas amorțită, probabil încă în stare de șoc. În cel mai rău caz, continuam să cred că nu fusese decât o umilire petrecută între patru ochi. Nimeni nu trebuia să mai știe cât de jalnică eram, de fapt. Și după demonstrația de schizofrenie de mai devreme, eram convinsă că Garrick avea să mă evite la fel de mult pe cât și eu plănuiam să-l evit. Puteam locui în același complex, dar, dacă îmi reușea, nu aveam să ne mai vedem vreodată.

Dimineața a venit prea devreme. Mă simțeam înțepenită, dat fiind că dormisem toată noaptea pe canapea. Plus că-mi zvâcnea capul, de parcă chiar mi-aș fi tras una în cap, așa cum fusesem tentată s-o fac noaptea trecută.

Lua-o-ar naiba de tequila!

M-am mișcat cu greu, stoarsă de energie, și m-am târât în duș, de unde am ieșit într-un ritm mult mai lent decât cel normal. Aveam părul ud când am auzit un ciocănit în ușa de la intrare. Kelsey mai că s-a urcat pe mine când i-am deschis ușa, și asta fiindcă încerca să vadă prin vizor, de cealaltă parte a ușii.

În tăcere completă, mi-a surâs și m-a întrebat în șoaptă:

— E încă aici?

Am oftat și i-am răspuns:

— Nu, Kels. A plecat.

M-am îndepărtat de ea și mi-am dus mâinile la cap, încercând să mi-l opresc din învârtit. Am lăsat ușa deschisă și am plecat de acolo, știind prea bine că avea să intre, indiferent dacă o invitam sau nu.

— Cineva e tare ursuză în dimineața asta. Ce este? A fost așa de rău? A fost cumva... minuscul?

— Nu a fost deloc minuscul!

Nu că aş fi avut cu ce să-l compar, dar eram sigură că nu era cazul.

— A, și atunci a fost chiar așa de rău?

Ar fi trebuit să-i spun că nu am mers până la capăt, dar îmi zvâcnea capul așa de tare și îmi venea să vărs, că nu mai aveam niciun chef să fiu forțată s-o iau și în noaptea următoare de la capăt, pentru încercarea numărul doi.

Așa că am mințit:

— A fost bine. Doar că sunt mahmură.

— Bine? BINE? Haide, tipul era demențial! Te rog, prefă-te măcar că ți-a plăcut!

— Chiar mi-a plăcut!

Dacă prin asta mă refeream la cea mai tare partidă de săruturi din viața mea, da.

— Mi-a plăcut de el.

Cuvintele mi-au ieșit pe gură înainte să mă gândesc la consecințe.

— Ah, nu! a țipat Kelsey. Nu, n-ai să faci asta! Știu că a fost primul și așa mai departe, dar n-o să te îndrăgostești acum de el. A fost o experiență pur fizică și atâta tot. Dacă ai de gând să faci vreo chestie tâmpită, cum ar fi să te măriți cu el, o să vin personal să te iau pe sus de la altar.

— Nu! Normal că nu, ai dreptate.

Am ridicat din umeri, ca și cum nu ar fi fost mare lucru, dar simțeam cum mi se usucă gâtul și cum îmi iau foc gâtul și obraji. Speram să presupună că eram doar stânjenită de discuție, fiindcă în mod normal se prindea imediat de minciunile mele.

— Nu e mare lucru, îți jur. Nu-l iubesc. Nu am de gând să mă mărit cu el. Sincer, abia dacă îmi amintesc ceva.

Și prin asta mă refeream la faptul că nici nu se petrecuse mare lucru. Restul însă... restul îmi rămăsese întipărit în minte. Nici măcar atotputernica tequila nu fusese în stare să-mi șteargă amintirile alea. Aș fi vrut să mi le poată șterge pe cele de la final.

— Asta e nasol. Dar în rest a fost totul OK?

— Da, i-am răspuns, cu un zâmbet forțat. Totul e perfect.

Kelsey m-a îmbrățișat și ar fi trebuit să fie unul din acele momente în care să ne conectăm sau să ne gândim la aceleași lucruri, dar, dat fiind că din partea mea totul era o mare minciună, am luat-o în brațe și am încercat să mă prefac că mă alină.

— Bine. Haide, pune-ți fundul în mișcare. Dacă nu beau o cafea înainte de curs, o să mor cu siguranță. Încă nu mi-am reglat programul de somn, după vacanța de Crăciun, și mă simt ca un zombie.

Pentru Kelsey, zombie însemna că ajunsese la un nivel de iritare de 6, pe o scală de la 1 la 10.

Întotdeauna m-am considerat o persoană extrovertită, dar asta până când am ales să studiez Teatrul. După care am realizat că nu-mi plac tăcerile. Atunci când erau în jur mai multe persoane dornice să fie în prim-plan, am descoperit că preferam să-i observ.

Starbucks-ul din campus era luat pe sus de o hoardă de zombie — adică studenți privați de somn. Până să-mi iau paharul cu caramel macchiato, eram îndeajuns de trează cât să-mi dau seama că aveam să întârziem la primul curs din ultimul semestru al ultimului nostru an de facultate.

După ce ne-am dat seama că trebuia să ajungem în corpul de clădire al Artelor frumoase, am trecut în goană pe lângă hipsterii din ultimul an care fumau pe-afară. Am luat-o la goană pe coridor doar ca să vedem, cum era de așteptat, că ușile amfiteatrului în care aveam ora de actorie erau deja închise.

— Ce răhățel! a zis Kelsey.

După care... pentru că eram studenți în ultimul an la Teatru... am început să cântăm melodia din *The Music Man*. Pentru că viața are uneori nevoie de muzică. (Dar am făcut-o în liniște și pe repede-înainte, fiindcă oricum ne aflam în întârziere).

Nu aveam cum să intrăm la curs fără să facem ridicol de mult zgomot. Ușile s-au deschis scârțâind și s-au trântit, oricât de mult am încercat să le ținem. De cum am împins-o pe una din ele, l-am auzit pe Eric Barnes, șeful departamentului, comentând:

— Târziu!

Am răspuns automat:

— Ne cerem scuze, Eric!

Cu grijă, ca să nu ne vărsăm cafelele, am împins cortina din fața scenei și am ales primele locuri din sală. Am lăsat cafeaua jos și m-am apucat să-mi aranjez lucrurile, cotrobăind prin geantă după pix și dosar.

— După cum spuneam, a continuat Eric, Ben Jackson ar fi trebuit să predea cursul ăsta.

Ben era profesorul nostru preferat, dar tocmai îi fusese oferit un rol într-un spectacol supertare de pe Broadway, așa că nu mai predă tot restul anului.

— Dar, așa cum știți, Ben o să fie la New York pentru câteva luni. În locul lui, îl avem alături de noi pe unul dintre cei mai talentați foști studenți de-ai noștri: pe domnul Taylor.

Într-un final, am dat de un creion bont, pe fundul genții. Trebuia să mă descurc cu el, nu aveam ce face. Fix atunci și-a găsit și Kelsey să mă apuce de cot și să mă smucească. M-am uitat la ea și pe urmă în fața clasei, acolo unde se tot holba. Moment în care

creionul pe care mă străduisem așa de mult să-l găsesc mi-a căzut din mână și s-a rostogolit, pierdut în abisul dintre scaune.

Profesorul nou mă fixa din priviri, deși toată lumea îl aplauda și ar fi trebuit, probabil, să ne facă semn cu mâna sau să ne zâmbescă. Ochii ni s-au întâlnit și am fost extrem de bucuroasă că-mi așezasem cafeaua pe podea, și nu în altă parte.

Îi îndcă proful cel nou fusese gol-pușcă, la mine în pat, cu doar opt ore în urmă.

Garrick era profesorul meu.

Capitolul opt

Mi s-a părut că au trecut ore întregi până când și-a desprins privirea de a mea. De cum a făcut-o, a zâmbit nesigur spre colegii mei și și-a petrecut absent degetele peste nodul cravatei.

— Mulțumesc, Eric! Dar vă rog să-mi spuneți pe nume. Mă cheamă Garrick.

Am avut senzația că am auzit clinchet de hormoni lăsați liberi în atmosferă de toate fetele care-i sorbeau accentul britanic. Am simțit-o pe Kelsey cum mă privea și mi-am fixat ochii la una dintre lămpile de deasupra capului, încercând să-mi conving inima să se potolească. Era de rău. Era foarte RĂU.

Garrick a adăugat:

— Așa cum a spus și Eric, am studiat aici, iar anul trecut, în mai, am terminat Masterul de Arte Frumoase, la secția de Actorie, la Universitatea Temple din Philadelphia. Am jucat aproape șase luni, după care am primit un telefon de la Eric. M-a întrebat dacă nu m-ar interesa o poziție temporară în cadrul acestui departament, și uite-mă aici!

L-am privit cu colțul ochiului, simțind în același timp că-mi doream și uram faptul că urma să facem contact vizual. Dar nu se uita la mine. De fapt, avea corpul întors către studenții din cealaltă parte a sălii, ignorând partea centrală, unde stăteam eu. În afara faptului că evita să privească într-o anumită parte a sălii, nu dădea niciun semn că ar fi fost îngrijorat sau tulburat, în timp ce eu simțeam cum îmi ard obraji și-mi tremură mâinile, pe care le țineam apăsate pe genunchi.

— Mi-au plăcut foarte mult cei patru ani petrecuți aici și... hm...

Abia acum m-a privit; și nu am putut face nimic altceva decât să-l privesc, la rândul meu, cu ochi mari, împietriți. Și-a dres vocea și și-a întors iar privirea spre cealaltă parte a sălii.

— Mă bucur nespun că am revenit.

L-am auzit și nu mi-am dorit nimic altceva decât să mă ascund într-o gaură și să mor. Să mă târăsc pe fundul unei râpi, să fiu îngropată de o avalanșă și pe urmă să mor.

Voiam să plâng.

Eric s-a scuzat, lăsându-ne apoi să facem cunoștință cu noul nostru profesor. Îmi doream să mă pot scuza și eu, fiindcă deja îl cunoșteam îndeajuns de bine.

— Bine, a început Garrick. Îmi dau seama că nu sunt cu mult mai mare decât voi.

Mi-a mai aruncat o privire.

Îmi era din ce în ce mai greu să înghit.

— Scopul meu este să vă ofer informații despre următorul pas pe care îl veți face în această călătorie, de la cineva care nu a terminat-o cu mult timp în urmă. Toți îi iubim pe Eric, pe Ben, pe Kate și pe toți profesorii din facultate, dar hai să fim sinceri: nu sunt chiar cei mai tineri din cartier.

Sala a izbucnit în hohote de râs, în vreme ce eu mă concentram să nu vărs.

— Lumea era complet alta atunci când și-au început ei carierele. Pe vremea când mă aflam eu în locul vostru, cursul ăsta se numea Curs de Pregătire pentru Anul Patru. Acum cred că îi zice Managementul Teatrului. Așa că o să ne ocupăm de tot: de la audiții la opțiuni de carieră și la drepturile actorilor. O să petrecem ceva timp vorbind și despre chestiuni mai abstracte. Îmi pare rău să v-o spun, dar cel mai dificil lucru în branșa asta nu e să capeți un rol sau să te descurci pe plan financiar, deși și asta e

complicat. Cel mai greu e să-ți susții moralul și să-ți amintești în fiecare clipă de ce ai ales meseria asta.

Nu era nevoie să încerce să ne sperie prea tare în legătură cu viitorul. Deja operam la un nivel de cod Portocaliu, de Spaimă, și ne apropiam vertiginos de cel Roșu. De când începuse anul, purtaserăm deja o mulțime de conversații profunde la miezul nopții, aflați — firește — sub influența alcoolului.

— Și acum, dacă nu vă deranjează, mi-ar plăcea să aud câte ceva și despre voi, a zis Garrick. Ce-ar fi să-mi spuneți cum vă cheamă și ce-ați vrea să faceți după ce absolviți?

Eram vreo douăzeci în toată clasa. Primii opt și-au spus numele și au turnat dintr-un foc placa cu „o să mă mut la New York”.

Când ești actor, cam ăsta e visul pe care-l ai: să te muți la New York. Cei norocoși chiar reușesc să-și ducă planul la bun sfârșit. Dar mai sunt și alții, ca noi, restul, care trebuie să fie un pic mai realiști.

Cade, prietenul meu cel mai bun — în afară de Kelsey —, a spus:

— Sunt Cade Winston. În clipa asta, nu știu dacă vreau să facă studii postuniversitare sau să trec direct la audiții. Nu știu dacă chiar vreau să fac un master sau mi-e doar frică să încerc.

Garrick i-a zâmbit și, deși simțeam că mor de frică, am zâmbit și eu. Exact așa mă simțeam în legătură cu multe aspecte din viața mea, nu doar despre actorie.

I-a răspuns:

— Bine. Un răspuns cinstit, Cade. Cu cât mai cinstit poți fi cu tine însuși, cu atât mai bine. Și e bine să ai visuri și speranțe, dar ele pot fi ușor spulberate, însă, dacă ai un plan bun de acțiune, șansele să reușești sunt mult mai mari. O să încercăm să facem în așa fel încât să-ți dai seama ce vrei, poate chiar pe parcursul cursului nostru.

După asta, toată lumea a simțit că eram în siguranță spunând ce aveam pe suflet, și nu doar ce se aștepta lumea să zicem.

Petrecem așa de mult timp apărându-ne dreptul de a urma Teatrul, încât devine dificil să te arăți vulnerabil celor din jur. Când auzi la nesfârșit că trebuie să știi care ți-e planul de rezervă în eventualitatea în care lucrurile nu merg așa cum trebuie, ajungi să te întrebi dacă nu cumva planul de rezervă e tot ce-ți trebuie, nimic mai mult.

Îrau momente în care-mi doream să semăn mai mult cu Kelsey. Era pur și simplu neînfricăată. Deși cred că ți-e mai ușor să fii așa atunci când ai o familie plină de bani.

— Mă numesc Kelsey Summers. O să fac pauză un an, un an în care o să călătoresc și o să explorez, înainte să decid ce vreau să fac. Lumea spune că cei mai interesanți actori sunt cei care sunt niște persoane interesante, așa că m-am gândit că o să fie o investiție foarte bună să devin o persoană și mai fascinantă decât sunt acum.

— Divă ce ești! am mormăit.

M-a privit strâmbându-se și m-a ciupit de braț. Am țipat și aproape că am căzut din scaun, exact când Garrick m-a privit și m-a întrebat:

— Și tu?

Mi-am frecat brațul și am fost nevoită să-i ocolesc privirea, ca să-i pot răspunde.

— Bliss Edwards. Încă nu știu dacă vreau să fac actorie sau regie. Și, cum nu există programe de master la care să le faci pe amândouă, cred că o să trec direct la... ofertele de muncă.

L-am privit, dar deja trecuse la Dom, care stătea cu un rând mai sus decât mine. Am închis ochii și am tras adânc aer în piept. Kelsey mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

Prezentările au mai durat douăzeci de minute, fiindcă așa e cu oamenii din teatru, deh! Ne plăce să ne auzim vorbind.

Garrick a spus:

— Perfect! Din câte văd, v-ați gândit deja la următorul pas. Miercuri vreau să veniți pregătiți cu CV-uri, cu poze în prim-plan și să fiți gata de audiții.

— Pentru ce? a întrebat Dom. E prima săptămână din an. Nu avem probe pentru piesa finală decât peste câteva săptămâni.

Lui Dom îi plăcea să se audă vorbind mai mult decât le plăcea altora.

— Nu contează, i-a răspuns Garrick. În lumea reală, e posibil să mergeți și la zece audiții într-o zi. O să aveți la dispoziție săptămâni întregi să vă pregătiți, iar alteori doar o oră. Munca voastră e cea de actorie abia după ce primiți rolul; până atunci, nu faceți nimic altceva decât să vă prezentați la probe și să participați la audiții, așa că la asta trebuie să excelați. Sunteți liberi. Ne vedem miercuri.

A zâmbit. Nu la fel de cuceritor ca noaptea trecută, dar destul cât să mă facă să mă clatin când coboram pe trepte. Eram lângă cortină, la câțiva metri de ușă, când l-am auzit:

— Domnișoară Edwards, putem vorbi o clipă?

Pe fața lui Kelsey se vedeau întipărite deopotrivă mila și exaltarea. Pentru prima oară în ultimele douăsprezece ore, îmi venea să iau și pe altcineva la bătaie, în afară de mine.

— Ne vedem la prânz? m-a întrebat ea.

Am dat din cap că da, deși nu eram convinsă că aveam să supraviețuiesc până atunci. Fir-ar să fie! Nu eram convinsă nici măcar că eram în stare să mai ajung la următorul curs.

M-am apropiat de el încet, așteptând să se golească sala. Dom îl bombarda pe Garrick cu tot felul de întrebări, așa că mi-am pierdut puțin vremea discutând cu Cade. În timp ce Kelsey era prietena care mă târa după ea prin baruri și-mi încuraja orice fel de comportament nepotrivit, Cade era prietenul care știa în permanență să-mi spună cuvintele potrivite.

Primele lui vorbe au fost:

— Pe o scală de la unu la „du-te naibii!”, cât de mahmură ești acum?

I-am surâs imediat. Atât am izbutit, prinsă într-un vârtej de emoții, dar tot zâmbet era.

— Depinde, i-am răspuns. În momentul ăsta, sunt cam pe la nivelul șapte. Dacă Dom încearcă să-mi vorbească... o să avem nevoie de o scală mai mare.

A pufnit în râs și ceva m-a făcut să mă întreb cum ar fi decurs noaptea trecută dacă i-aș fi spus lui secretul, și nu lui Kelsey. Cumva, nu credeam că ar fi fost la fel.

— Gata, trebuie să fug. Am Științe Politice, a zis Cade și a făcut o grimasă.

Îl înțelegeam foarte bine și eram fericită că scăpasem de materia aia în ultimul an.

— Hai să ne vedem diseară, da?

— Sigur, i-am răspuns, și de data asta chiar i-am zâmbit.

Cade se pricepea de minune să-ți distragă atenția și exact de asta aveam nevoie.

M-a pupat pe obraz și și-a văzut de drum. M-am întors spre Garrick și l-am găsit privindu-mă cu ochi întunecați, fixați asupra mea. Dom plecase de mult. Probabil că ieșise pe cealaltă ușă. Am rămas câteva secunde stânjeniți, unul în fața altuia. Avea mâinile vârate în buzunare, iar ale mele se jucau cu breteaua genții de pe umăr. Într-un târziu, și-a dres glasul și a zis:

— Ce-ți mai face piciorul?

Am înghițit în sec și mi-am coborât privirea spre picior. Îmi luasem o fustă azi, special ca să-l țin descoperit. Am lăsat să se vadă bandajul.

— Bine. Am schimbat bandajul dimineață. A făcut crustă, dar, din câte îmi dau seama — sau, mai bine zis, așa cum zice internetul —, e ceva normal.

L-am privit, dar continua să se uite la piciorul meu.

Am înțepenit. Doamne, ce situație ciudată!

Și-a mai dres o dată vocea:

— Și deci așa... Ești studentă...

— Și tu nu ești student.

A rămas nemișcat o secundă, apoi s-a îndepărtat, a făcut câțiva pași și s-a întors. Își trecea frustrat degetele prin păr, iar eu nu mă puteam gândi decât la cum îmi trecusem eu mâinile prin el și la cât de fin era.

— M-am gândit că..., a început el. De fapt, nu m-am gândit mai deloc. Dar nu arăți a studentă. Ți-am zis că am făcut școala aici și că m-am mutat de curând înapoi, și tu ai zis „Și eu la fel”, așa că am presupus că ai făcut la fel ca mine.

Simțeam o nevoie irațională de a clipi foarte des. Nu plângeam, dar nu mă puteam opri din clipit. I-am răspuns:

— Am locuit în Texas când eram mică. Am vrut să spun că m-am mutat aici, la școală.

A dat din cap o dată și a continuat. Deci el dădea din cap, iar eu clipeam, și niciunul din noi nu spunea ce ar fi trebuit să spună.

Cum nu suportam liniștea, am vorbit eu prima:

— N-o să spun la nimeni.

A ridicat din sprâncene, dar nu mi-am dat seama dacă era surprins, dacă mă judeca sau dacă era doar un tic.

Am adăugat:

— Adică nu spun că ar fi... nu e nimic... nu am făcut, de fapt... ăăă... nu am făcut pe jivina cu două spinări.¹

DOAMNE SFINTE!

ÎMIVINESĂMORÎMIVINESĂMORÎMIVINESĂMOR
ÎMIVINESĂMOOOOOOR.

Jivina cu două spinări? Pe bune?

Aveam douăzeci și doi de ani și, în loc să spun, naibii, „sex”, mă apucam să-l citez pe Shakespeare! Și găsisem și un citat de toată jena!

Iar el mi-a zâmbit! Chestie care mi-a stârnit tot felul de senzații ciudate, care mă duceau cu gândul la noaptea trecută, la care chiar

¹ Expresie regăsită în discursul lui Iago, din piesa *Othello*, Actul 1, Scena 1: „Unul care vine să-ți spună că fiica ta și maurul, chiar acum, fac pe jivina cu două spinări”, cu referire la sex.

nu era cazul să mă gândesc în acest moment. Fără jivine. Fără spinări. Fără nimic despre noaptea trecută.

Mi-am mutat privirea în altă parte, încercând să mă țin tare. Am tras adânc aer în piept și i-am spus cât de calm am putut:

— Nu avem de ce să facem mare caz de povestea asta.

I-a luat ceva timp să-mi răspundă și m-am întrebat dacă nu cumva aștepta să mă uit la el. Dacă da, atunci avea de așteptat.

— Ai dreptate, a spus Garrick. Suntem adulți amândoi. Putem uita ce s-a întâmplat.

Nu aveam cum să uit ce se întâmplase. Dar mă puteam prefăce. Puteam juca un rol.

— Exact, am încuviințat.

M-am întors ca să plec, dar m-a oprit vocea lui:

— Ce mai face pisica?

— Ce pisică? Ah! *PISICA MEA*. Pisica... aia care-mi aparține.

A, este...

Parcă îi spusese că e pisică, și nu pisoi, nu?

— E bine. Miaună și toarce și face tot ce fac pisicile.

Doamne, de ce era ușa aia așa de departe de mine? Am continuat să mă îndrept spre ea, vorbindu-i peste umăr:

— Trebuie să ajung la curs. Ne vedem miercuri, atunci. Da? Bine, pa!

M-am grăbit să dau buzna pe ușă, pe coridorul dinspre departamentul de Arte, am gonit pe lângă atelierile de ceramică și am intrat în baia persoanelor cu dizabilități, fiindcă era singură neocupată. M-am prăbușit în genunchi (pe GRESIA DIN 'TOALETĂ. Era clar că nu gândeam normal, fiindcă... BLEAH!).

M-am concentrat să nu fac un atac de panică. Numai eu eram în stare să am, din greșeală, o relație cu un prof. Un lucru îmi era clar. Nu aveam cum naiba să ajung la următorul curs.

Capitolul nouă

— Pe cuvântul meu, în aer plutea așa un iz de penibil, că-l simțeai cum te sufocă.

Stăteam cu fața lipită de masa din cantină, în timp ce Kelsey se străduia să mă înduplece cu cartofi prăjiți și alți carbohidrați delicioși.

M-a mângâiat pe spate, fără tragere de inimă. Kelsey nu avea nicio trăsătură maternă, dar măcar încerca.

— Bliss, exagerezi. N-am simțit nimic altceva între voi decât o tensiune de natură sexuală. Adică nu s-a uitat prea des la tine, dar când a făcut-o... Salutare! Bum!

— N-am cum să rezist un semestru întreg la cursul ăsta.

— Vorbești prostii. Ești actriță. Actorii se culcă tot timpul unii cu alții, după care merg mai departe. Ce naiba! Nu-ți mai amintești în anul întâi, când nu ai avut chef să te săruți cu Dom în scena aia, iar Eric v-a trimis în altă sală și v-a zis să vă sărutați până când vă obișnuiți unul cu altul?

— De ce îmi aduci aminte tocmai acum de al doilea cel mai umilitor moment din viața mea? m-am plâns.

Și-a dat ochii peste cap.

— Pentru că ai trecut peste el.

— N-o să trec niciodată peste amintirea aia — Dom și-a vârât limba-n gâtul meu până la amigdale. Ce nesimțit!

— O să fii bine, Bliss. Nu-s decât cinci luni. Și nu trebuie să-l vezi pe prof decât trei ore pe săptămână. O să se termine mai devreme decât crezi. Și pe urmă ai să-l mai călărești o dată, după care ai să mergi cu mine în jurul lumii.

— Sunt așa de multe chestii complet aiurea în ce ai spus, că nici nu știu de unde să încep.

— Apucă-te de mâncat! Altfel, o să întârzii la Regie.

Bodogănind, mi-am îndesat câțiva cartofi în gură, ca să-i fac pe plac. Și-a scotocit în geantă după telefon, dar a găsit altceva.

— A, am uitat! a exclamat Kelsey. Am niște ibuprofen la mine... Vrei o pastilă?

Am înghițit în sec și am întrebat-o:

— De ce-aș vrea?

Și-a aplecat capul într-o parte și m-a întrebat:

— Păi, hm... Nu te doare după... știu tu... După ce ți-ai făcut de cap?

Toanta de Bliss! Toanta anului!

— Ah! Ah, am înțeles. Nu, nu, mi-e bine. Am luat câteva pastile dimineață: Mă simt bine, mulțumesc.

— Bravo, așa te vreau!

Tot restul zilei am fost pe pilot automat și nu mi-am dorit nimic altceva decât să ajung acasă și să mă cufund în coconul uitării — și anume, în somn. Nici măcar nu m-am învrednicit să mă dezbrac. M-am prăbușit pe pat așa cum eram.

Câteva ore mai târziu, m-a trezit telefonul. Era Cade.

— Bună, frumoaso! Ești gata de ieșit?

Am mijit ochii spre ceas. Era deja seară. Abia ora șapte. Am căscat.

— Mda, sigur. La ce te-ai gândit?

— Păi, ziceam să...

— Fără băuturi! l-am întrerupt. Nu mai fac față alcoolului.

A râs:

— Nu vrei să te dregi cu o bere, nu? Bine. Uite, Lindsay cântă azi la Grind. Ce-ai zice să mergem să bem o cafea acolo?

Am mai căscat o dată. Lindsay era o colegă de-a mea care își alesese Teatrul ca materie pentru licență. O noapte de ascultat muzică se anunța liniștită și relaxantă. Exact ce-mi trebuia.

— Să beau o cafea ar fi perfect, i-am răspuns.

Am ieșit după vreo douăzeci de minute și nu m-am putut abține să privesc de jur împrejur, speriată că aveam să dau ochii cu Garrick. Abia după ce am fost sigură că nu era nimeni afară am fugit în parcare și m-am urcat în Honda veche a lui Cade.

M-a întâmpinat cu un zâmbet. Am rezistat dorinței de a privi în urmă, spre apartamentul lui Garrick.

— Am uitat să-ți spun mai devreme cât de bine arătai azi, în fustă. Bine, mai puțin aerul ăla de mahmureală. Nu te-ai mai îmbrăcat niciodată până acum în fustă, la școală.

Nu-mi venea să-i spun decât „Hai, mai repede, condu de-aici!” Însă aș fi părut prea sărită de pe fix, așa că i-am răspuns:

— A, păi, m-am ars la picior și trebuie să las rana să respire.

— Serios? m-a întrebat. Ce-ai pățit?

Nu-i puteam povesti cu exactitate ce se petrecuse, fiindcă pe urmă ar fi vrut să știe a cui motocicletă fusese, de ce mă urcasem pe ea, bla, bla, bla...

— Hm... păi, m-am ars cu placa de păr.

— Ți-ai ars piciorul cu placa de păr? Cât de lung ai părul de pe picioare?

Ai fi crezut că, după toate minciunile pe care le turnasem în ultimele douăzeci și patru de ore, aș fi fost în stare să mă descurc mai bine de atât. Uite că nu reușeam.

— Ha-ha! Ce haios! am zis, strâmbându-mă la el. Am dat, din greșală, peste placa de păr, nemernic ce ești, și m-am ars.

Am început să mă joc cu gura de ventilație de la aerul condiționat, care abia dacă funcționa, fiindcă avea o mașină de doi bani.

— Vezi să nu verși cafeaua pe tine, a comentat Cade. Sau, și mai bine, ia-ți un café-frappé.

I-am răspuns imediat:

— Da, să trăiești, domn' căpitan!

Grind era o casuță de la marginea campusului, care fusese transformată într-o cafenea, cu ceva timp în urmă. Înăuntru îți

comandai cafeaua și afară era o terasă unde, în cele mai multe seri, aveau loc spectacole de muzică live. Era ticsit de lumê. L-am trimis pe Cade afară, să caute niște locuri, și i-am spus că o să vin eu cu băuturile. Mi-am luat o mocca cu gheață, iar lui, un smoothie. Nu-i plăcea deloc cafeaua, dar uite că era dispus să vină aici, cu mine.

Am stat vreo zece-cincisprezece minute la coadă, așa că habar nu aveam în ce direcție s-o apuc atunci când am ieșit afară. Mi-am croit drum printre mese, salutându-i pe oamenii pe care-i știam și evitând contactul vizual cu necunoscuții. Am surprins privirea lui Lindsay, care tocmai intra pe scenă, și mi-a zâmbit.

În cele din urmă, l-am văzut pe Cade așezat la o masă, în față. Era un loc excelent, dată fiind aglomerația din seara asta. Am venit în spatele lui și l-am înghiontit cu cotul:

— Doamne, Cade, ce greu te-am găsit! Nu puteai să-mi dai un mesaj să-mi spui unde ești?

Cade m-a privit peste umăr, apoi s-a ridicat și mi-a luat smoothie-ul din mână.

— Iartă-mă, dragă! M-am luat cu vorba și am uitat. Uite cine e aici!

M-a tras mai aproape și m-am trezit față în față cu Garrick. De data asta, nu am mai fost atât de norocoasă cât să apuc să-mi las cafeaua pe masă. De cum l-am văzut, mi-a scăpat din mână și mi s-a împrăștiat toată pe picioare. Cu niște reflexe excelente, Cade s-a ferit și pantofii lui sport au scăpat aproape neatinși.

— Bliss, la naiba! Am glumit la faza cu café-frappé-ul, dar mă bucur că m-ai ascultat. Jur că înainte nu erai în halul ăsta de neîndemânatică.

În continuare, nu eram în stare să scot o vorbă. Aveam picioarele reci și lipicioase. Și simțeam că fața îmi ia foc.

— Poftim, mi-a spus Cade. Stai jos! Domnul Taylor a zis că putem să stăm cu el la masa asta.

— Mă cheamă Garrick, Cade.

Eram convinsă că-i mai spusese asta de câteva ori.

Cade l-a ignorat și s-a întors spre mine:

— Mă duc înăuntru să-ți aduc niște șervețele. Să-ți iau și ceva de băut?

— Nu, nu, Cade. Mersi, nu mai vreau nimic. Stai aici! Mă duc să mă spăl.

— Lasă asta! Îți place mai mult muzica lui Lindsay decât îmi place mie. Toate mesajele astea cu *Be the change* și *Girl power* ți se potrivesc mai bine. Nu vreau să pierzi nimic din spectacol. Hai, stai jos!

De data asta, m-a apucat de umeri și m-a apăsât până când m-am așezat pe scaun. După care s-a făcut nevăzut, iar eu m-am trezit din nou singură cu Garrick.

— Ce cauți aici? l-am întrebat pe un ton enervat.

Spre deosebire de mine, părea calm, dulce și, poate, chiar un pic trist.

— Tot nu-mi merge internetul în apartament și am nevoie să-mi verific e-mailurile. Dacă vrei, pot să plec.

DA.

— Nu, am oftat. Nu vreau să pleci. Mi-ar fi plăcut să nu ne fi invitat să stăm cu tine.

— Cade nu a spus că a venit aici cu tine. Am vrut doar să fiu prietenos.

— Îmi pare rău... doar că... e ciudat. Cade nu știe...

— N-o să-i spun nimic, dacă de asta ți-e teamă. Îmi doresc să-mi păstrez slujba, iar ce faci tu în viața personală nu e treaba mea. Ce s-a petrecut între noi doi s-a terminat.

Vocea i-a devenit din ce în ce mai dură. S-a terminat? De ce simțeam vorbele astea ca pe un pumn în stomac? Strângea din dinți, și privirea mi-a fost atrasă de linia fermă și fină a bărbiei lui.

— Te-ai bărbierit, am remarcat.

Era clar... nu eram capabilă să-mi țin gura.

Și-a relaxat maxilarul și m-a privit cu un aer confuz:

— Hm, da, așa e.

Am continuat să tăcem și nu m-am putut abține să-l privesc. Avea ochii de-un albastru oceanic, iar fără barbă arăta mai tânăr, mai puțin sexy și mai mult ca vecinul de alături, de care te-ai îndrăgostit în secret. Și-a coborât privirea asupra buzelor mele și abia atunci mi-am dat seama că mi-o mușcam pe cea de jos. Doamne, cât aș fi vrut să-l mai sărut o dată!

Am țâșnit din scaun.

— A fost o idee proastă. O să plec. Spune-i lui Cade că mi s-a făcut rău, sau găsești tu ceva...

S-a ridicat și el.

— Nu, Bliss, așteaptă! Îmi cer scuze. Nu pleca! Am să... La naiba! Nu știu ce-o să fac. O să stau aici, în liniște și voi doi puteți să mă ignorați complet. Îți promit.

În acest moment, Lindsay a intrat pe scena improvizată, luminile s-au aprins și publicul a început să aplaude. Dacă aveam de gând să plec, acum ar fi fost timpul. Dacă mă ridicam în mijlocul spectacolului, Lindsay avea să observe și să se supere pe mine. Așa că m-am așezat la loc, în ciuda a ceea ce simțeam c-ar fi trebuit să fac.

Garrick s-a ținut de cuvânt și a rămas cu ochii lipiți de ecranul laptopului tot timpul. Am așteptat liniștită ca Lindsay să facă o probă de sunet și mi-am forțat gâtul să nu se întoarcă spre el.

Cade a revenit la masă în momentul în care Lindsay tocmai începea să se prezinte.

— Hei, mi-a șoptit. Am dat de Randy. E de serviciu azi și m-a lăsat să împrumut un prosop. Mi-am zis că o să te ajute mai mult decât un snop de șervețele.

Apoi mi-a luat un picior lipicios în poală, mi-a scos pantoful și a început să-mi șteargă pielea cu prosopul umed. M-a umflat râsul când a ajuns într-un loc în care mă gădilam.

L-am auzit pe Garrick oprindu-se din tastat. Din instinct, l-am privit. Se uita la Cade și la picioarele mele. Mi-am dres glasul și mi-am dat piciorul jos. Am luat prosopul de la Cade și i-am spus:

— Mersi, cred că mă descurc singură. Nu am încredere că n-o să mă mai gâdili.

Garrick a revenit la laptop, Cade și-a concentrat atenția asupra lui Lindsay, iar eu m-am aplecat să mă uit mai bine la picioarele mele. Și când am fost sigură că nu mă vede nimeni, am strâns din pleoape și am urlat în sinea mea, pe tăcute. M-aș fi simțit mai bine să fi țipat de-adevăratelea, dar nu eram mofturoasă, mă mulțumeam cu ce aveam.

Am recunoscut primele melodii ale lui Lindsay, o mai auzisem cântându-le de câteva ori înainte, și pe scenă, și în sala de relaxare, la repetiții și între cursuri. Avea un timbru adânc, crud, foarte potrivit pentru chitara acustică, și niște versuri pline de comentarii pe teme sociale, în care spunea lucrurile verde-n față. Tocmai de aceea am fost foarte surprinsă când a luat microfonul și și-a prezentat următorul cântec:

— Următorul e puțin mai diferit. Fermecătorul proprietar al acestui local — a spus și a arătat undeva în lateral —, Wave Kenny...

Deși părea strâns cu ușa, tipul ne-a făcut cu mâna.

— Cum spuneam, Kenny m-a rugat să cânt măcar un singur cântec care să nu fie... cum ai zis, Kenny? „Crud” sau „politic”, așa cred că a zis. Și fiindcă mi-e absolut imposibil să compun așa ceva, o să cânt o melodie compusă de un prieten de-al meu, care dorește să rămână anonim. Se numește „Rezistăm”

Cântecul a pornit ușor, cu câteva acorduri asemănătoare liniei melodice a lui Lindsay. După care s-a preschimbat, a devenit trist, pasional, aproape disperat. Lindsay cânta, iar eu îmi doream să fi plecat de-aici atunci când am avut șansa.

*Chiar dacă aproape, mereu departe ești,
Ochilor mei tu le spui povești.*

Toate discuțiile purtate până atunci în local s-au oprit. Era o schimbare de stil așa de drastică, încât toată lumea a devenit atentă. Puteam să jur că simțeam o pereche de ochi ațintită asupra mea.

*M-am săturat să ne mai prefacem,
Să vrem neîncetat, fără să cedăm nicicând.
Cu zâmbetul tău cald rămân mereu în gând,
Suntem mai mult. Acum. Curând.*

*Uite câte am pierdut,
Atingere sau sărut.
Amândoi insistăm.
Rezistăm.*

Simțeam fizic privirea lui Garrick pe pielea mea. Inima îmi bubuia în piept și aveam răsuflarea întretăiată. Nu voiam să mai rezist. Nu m-am putut abține. L-am privit.

*Aștepti cu ochii închiși,
Înconjurată de alți inși,
Oftezi, învinsă de amărăciuni.
Nu ești sătulă de minciuni?*

Numai că nu la mine se uita. Se oprise din tastat la laptop, dar rămăsese cu ochii lipiți de ecran și părea... complet detașat. Oare-mi imaginam situația asta?

*Uite câte am pierdut,
Atingere sau sărut.
Amândoi insistăm.*

Rezistăm.

Chiar dacă aproape, mereu departe ești,

Ochilor mei tu le spui povești.

Brusc, nu am mai vrut să fiu aici. Mi-era imposibil să continui să stau aproape de el. O luam razna. Era o prostie, o prostie și mai mare decât o aventură de-o noapte, dar chiar simțeam că-l *plac cu adevărat*. Chiar dacă nu-i plăcea Shakespeare și conducea o motocicletă și-mi era profesor, tot *îl plăceam*.

Ignorăm de demult,

Nu vreau să mai rezist,

Vreau mai mult.

Capitolul zece

Lindsay a terminat ultimele acorduri, după care a scos limba și a zis:

— Bleah! Gata, Kenny. Ești fericit?

Cade a pufnit în râs, iar eu strigat încurajator. Publicul a început s-o aplaude și să fluiere. Am încercat să-mi ridic și eu mâinile, dar le simțeam la fel de grele precum plumbul.

M-am uitat la Garrick, și de data asta se uita la mine. Avea privirea întunecată și, când ne-am întâlnit, nu s-a mai ferit. Poate că totuși nu-mi imaginasem că mă fixase ceva mai devreme. Ne-am uitat unul la altul până s-au stins și cele din urmă aplauze, și abia acum am priceput pentru prima oară în viață expresia „a-ți bate inima de să-ți iasă din piept”, fiindcă se simțea ca și cum ceva se străduia disperat să se elibereze.

Înainte să înnebunesc de-a binelea, mi-am desprins privirea de la lui, m-am ridicat și l-am apucat pe Cade de cot.

— Hei, ce e? a zis prietenul meu.

Se pricepea de minune să mă citească. Am văzut cum întreaga mină i s-a preschimbat din amuzament în îngrijorare.

— E totul în regulă?

— Da, normal. Numai că mă simt cam obosită. Poți să mă duci acasă?

— Sigur că da, a zis și mi-a atins obrazul cu palma, precum o mamă care verifică temperatura copilului.

Fără să-și ia ochii de la mine, a spus:

— Mulțumim că ne-ați lăsat să stăm cu dumneavoastră la masă, domnule Taylor. Ne vedem miercuri, la curs.

— Spune-mi Garrick, Cade, te rog. Să aveți o seară frumoasă!

Garrick l-a privit doar pe Cade cât a vorbit, ceea ce probabil că era mai bine. L-am lăsat pe prietenul meu să-și petreacă brațul pe după umerii mei și să mă conducă pe sub o arcadă care ducea spre parcare. Niciodată nu fusesem așa de bucuroasă să mă urc într-o mașină ruginită și care mirosea a ulei și a brânză. Cade s-a urcat alături de mine.

— Ești sigură că e totul în regulă?

— Da, pe cuvânt, sunt doar obosită.

— Bine, mi-a zis, fără să pară convins. Haide să te duc acasă!

A răsucit cheia în contact, dar nu s-a petrecut nimic. Nu s-a auzit motorul, nu s-au aprins luminile, nimic.

— Ah, naiba s-o ia!

— Ce e? l-am întrebat. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că am o mașină de doi bani.

A mai răsucit o dată cheia și, când nu s-a petrecut nimic, a lovit volanul cu palma. Mi-am ridicat picioarele pe scaun și mi-am rezemat capul de genunchi.

— Așteaptă puțin, mi-a spus Cade, după care a ieșit din mașină și a deschis capota.

Am rămas nemișcată pe scaun, încercând să-mi șterg din minte ultimele douăzeci și patru de ore. Prinsă undeva între analizarea fiecărei priviri pe care mi-o aruncase Garrick și planurile pentru ce urma să spun și să fac de acum înainte la cursurile lui, am ațipit. Când mi-am revenit din toropeală, Cade mă scutura ușor, dar mașina era la fel de înțepenită. M-am frecat la ochi și am ieșit din mașină.

— Iartă-mă. Cred că sunt mai obosită decât am crezut.

— Ascultă-mă: nu reușim să pornim mașina și-am încercat deja tot ce ne-a trecut prin cap.

Nu am sesizat că vorbise la plural decât când cineva a coborât capota, în vreme ce Cade era, în continuare, lângă mine. Normal,

era vorba din nou de Garrick! Fiindcă așa îi plăcea sorții: să-mi rădă în nas.

— Am încercat s-o pornim cu niște cabluri de la motocicletă domnului Taylor.

— Ți-am mai spus, Cade, că mă cheamă Garrick.

— Da, da, știu. Așa că, în fine, eu nu locuiesc departe de aici...

Ah, Doamne, nu, te rog, nu! Cade era student îndrumător¹, adică locuia într-un cămin, ceea ce însemna că ajungea acasă pe jos. Eu, pe de altă parte, locuiam la câțiva kilometri buni de campus.

— L-am rugat pe domnul Taylor și a zis că poate să te conducă el acasă. Din câte mi-a povestit, se pare că locuiți în același complex.

— Nu mai spune! Chiar? am comentat, încercând să-mi preschimb rictusul într-un zâmbet. Ce drăguț din partea lui! Dar nu-i nicio problemă, pot s-o chem pe Kelsey să mă ia. Nu e mare lucru.

— Dar mergeți amândoi în aceeași direcție, a continuat Cade confuz, iar mie mi-a venit să-i trag un șut în fluierul piciorului.

— Da, dar...

— Bliss, m-a întrerupt Garrick.

Doamne, nu aveam să mă satur niciodată să-l aud pronunțându-mi numele cu accentul acela delicios!

— Nu e nicio problemă. Pe bune. Nu mă deranjează deloc și o să te duc imediat acasă. Îți promit!

Se uita la mine de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Ca și cum ar fi fost perfect firesc să-mi petrec brațele în jurul lui, în drum spre casă. Ca și cum nu aş fi avut încă bandajul de data trecută când mersesem pe motocicletă.

Cade a lăsat să-i scape un câscăt. Arăta la fel de obosit cum mă simțeam eu. Știam că, dacă o țineam pe-a mea, avea s-o aștepte pe

¹ În Statele Unite ale Americii: student care locuiește în cămin și al cărui rol este să se asigure că regulamentul universității este respectat și aplicat, dar și să-i ajute pe studenți cu privire la plângeri, întrebări etc. (N. red.)

Kelsey alături de mine. M-am frecat la ochi și am tras adânc aer în piept. Nu îndeajuns de adânc.

— Bine. Mulțumesc, domnule Taylor! Cade, ne vedem mâine!

Fără să-mi observe chinul, Cade mi-a zâmbit și a spus doar atât:

— Super!

M-a sărutat repede pe frunte, ne-a urat amândurora „Noapte bună!” și-a luat-o la fugă pe drum, spre campus.

Nici măcar nu m-am mai obosit să respir profund ca să mă calmez. Știam că nu avea să-mi fie de ajutor. Mi-am îndreptat umerii și m-am întors spre el. M-a privit o secundă încruntat și mi-a spus:

— *Nu* ai voie să-mi spui „domnule Taylor”

În ciuda tensiunii dintre noi, m-a pufnit râsul. Era chiar ridicol, dacă priveai în ansamblu...

— Bine, Garrick.

Totul părea greșit, așa că mi-a dat pur și simplu casca, după care s-a urcat pe motocicletă. Nu mai era nevoie să-mi spună să fiu atentă la țeava de eșapament, dar a făcut-o oricum. În seara asta își luase o geacă subțire, fiindcă venise un front de aer rece (mă rog, pe cât de rece putea fi în Texas). Așa că m-am ținut de geacă. Drumul a fost și mai înspăimântător fără ceva solid de care să mă agăț. Și asta pentru că nu eram convinsă că aveam destulă tărie ca să mă desprind de el.

Am ajuns și m-am dat jos în câteva secunde. Cred că mi-am luat rămas-bun, dar nu sunt sigură. Sincer, eram așa de panicată, că am țâșnit efectiv de lângă el. Și m-a lăsat. Am intrat în apartament și abia atunci am privit scurt în urmă. Era tot pe motocicletă și, după o secundă, a plecat. L-am privit, străduindu-mă din răsuputeri să nu-l urmez.

În ciuda situației, nu avea cum să nu fie nimic între noi doi.

Miercuri, am stat în sala de relaxare până în ultima clipă, așteptând să se umple sala cu toți ceilalți, ca abia apoi să intru și eu.

Aveam la mine CV-ul și pozele și m-am așezat lângă Cade, mai într-o parte, îndeajuns cât să am vreo zece oameni între mine și Garrick.

La nouă și un minut, Garrick a anunțat începutul cursului:

— Bine. Așa cum v-am spus luni, n-o să pierdem timpul. Iiecem direct în miezul lucrurilor. Azi o să faceți audiții la prima vedere din *Un tramvai numit dorință*, piesa lui Tennessee Williams. Dacă nu ați citit piesa, acum e momentul să vă îndoiiți de alegerea voastră în privința studiilor. V-am împărțit pe perechi. Găsiți pe masa din stânga mea lista cu perechile și textele pe care o să le citiți. O să vă trimit afară și aveți zece minute să vă pregătiți, înainte să chem prima pereche. Veți vedea că am ales o scenă din piesă care duce la punctul culminant, cea în care Stanley o violează pe Blanche, sora soției lui.

— Frate, chiar o violează?

Sigur vorbise Dom — în mod clar, unul dintre cei care ar fi trebuit să se îndoiască de alegerea făcută în privința studiilor.

— Da, Dom. Și-acum să revenim. Cea mai grea parte la audiții este că trebuie să zugrăviți scene foarte dramatice, dar fără să aveți beneficiul de-a fi jucat pe îndelete scenele de dinainte. Intrați în scenă orbi din punct de vedere emoțional. Momentele de dinaintea audiției sunt extrem de importante. Aveți la dispoziție zece minute să creați o conexiune cu partenerul și cu rolul vostru. Succes!

S-a dat deoparte și, deodată, a fost ca și cum era zi de reduceri la supermarket: toată lumea se îngrămădea la masă, încercând să-și ia rolul și să-și găsească partenerul. Nu aveam niciun chef să mă amestec cu plebea, dar Kelsey m-a luat de cot și nu prea mi-a dat de ales.

Am apucat hârtia cu rolul meu și am recunoscut imediat scena. Garrick nu glumise când spusese că ducea spre punctul culminant. Blanche era deja înnebunită. Am privit lista cu perechile și — ce să vezi? — partenerul meu era Dom.

Mi-am dus mâna la frunte, simțind cum începe să pornească o durere surdă chiar deasupra ochiului stâng. O clipă mai târziu, Dom și-a petrecut brațul pe după umerii mei.

— Ca să vezi, Bliss *baby*! Suntem iar împreună.

I-am dat jos brațul și am luat-o spre ușă.

— Hai să terminăm cu asta, Dominic.

De cum am ieșit din sală, am văzut că lumea se împrăștiase deja prin toate colțurile holului. Singurul loc nerevendicat se afla chiar în fața ușilor de la intrarea în sala de teatru, ceea ce însemna aproape sigur că noi urma să fim chemați primii. Adică aveam mai puțin timp la dispoziție să ne pregătim. Gândul ăsta mă făcea să scot fum pe nas. Era clar că soarta nu-mi era alături. În fine, măcar aveam să termin mai repede cu toate astea.

— Bine, Dom, hai să vedem ce avem aici.

Am petrecut cea mai mare parte a celor zece minute explicându-i lui Dom piesa de teatru și scena pe care urma s-o interpreta. Era unul dintre tipii care arătau bine și care se purtau ca niște nesimțiți plini de încredere de sine (fiindcă Dom așa și era, de altfel), dar nimic mai mult.

— Și tipul meu e beat, da?

— Da, Dom.

— Cool! Și tu ești nebună?

Am oftat:

— Păi, oarecum. Sunt un pic ruptă de realitate și tu-mi distrugi toate iluziile.

— Perfect! Și pe urmă te atac.

Am dat ochii peste cap. Ce rost avea să-i mai explic?

— Da, sigur. La începutul scenei, o să stau pe scaun și tu o să intri dinspre partea stângă a scenei, bine? Nu-mi imaginez c-o să ne lase să jucăm toată scena, fiindcă e prea lungă.

Și cam atât timp am avut, fiindcă în clipa imediat următoare s-a deschis ușa și Garrick și-a oprit privirea asupra mea.

— Bliss, Dom, sunteți gata?

Dom m-a ridicat în picioare, împotriva voinței mele, și a zis:

Da, Garrick, sigur.

Nu mă simțeam deloc gata, ba dimpotrivă. Nu suportam să fiu nepregătită.

Garrick ne-a luat pozele și CV-urile și le-a privit tăcut vreun minut. Am luat un scaun și l-am așezat în mijlocul scenei, după care m-am așezat. Mi-am împăturit foaia cu rolul, ca să nu fie prea mare și greu de mânuit. Ne-a pus să ne prezentăm ca și cum nu ne-am fi cunoscut până acum și ne-a dat permisiunea să începem.

Scena se deschidea cu Blanche îmbrăcată în haine elegante (inclusiv cu o coroană pe cap), aflată la o petrecere imaginară și vorbind cu niște pretendenți imaginari.

Am avut nevoie de câteva secunde să-mi intru în rol, fiindcă propriile mele sentimente de spaimă și nesiguranță erau în completă contradicție cu ignoranța binecuvântată a lui Blanche. Dar mi-a fost ușor să blochez totul în jur, să mă pierd în hohotele ei de râs, în visurile și iluziile ei. Când Dom a intrat în scenă, împleticindu-se, am fost nevoită să accept că era un Stanley remarcabil. Și, în ciuda faptului că nu știa nimic despre piesă, emana carisma lui Stanley și nepăsarea lui completă față de Blanche.

Mi-am lăsat nesiguranțele din relația mea cu Garrick să iasă la suprafață și le-am redirecționat spre Dom. După o altă jumătate de pagină, Garrick ne-a oprit.

— Bine, bine! Bliss, ai început ușor nesigură, dar până la final ai fost exact așa cum trebuie. Dom, cred că l-ai surprins perfect pe Stanley, a continuat el, iar eu m-am abținut să-mi dau ochii peste cap. Numai că... nu simt că te conectezi cu personajul celălalt, la fel cum o face Bliss. E conștientă de tine tot timpul și-și modifică mișcările după ale tale. Am nevoie să văd că reacționezi un pic mai mult. Hai să sărim puțin până în momentul în care ieși din baie. Începem cu Blanche, care sună la Western Union, și hai să vedem dacă reușim să ne concentrăm și să avem o legătură unul cu altul.

Am încuviințat și m-am dus spre partea opusă a scenei, acolo unde-mi închipuiam că aveam telefonul imaginar. Garrick alesese probabil cel mai greu punct de începere pentru mine. Trecusem deja de partea în care Stanley îmi destrăma lumea perfectă în care visam că trăiesc. Trebuia să transmit spaimă și paranoia. Am închis ochii și-am tras adânc aer în piept.

Spaimă. Paranoia. Cum m-aș simți dacă cineva ar afla despre mine și Garrick? Sau dacă el ar afla că sunt virgină? La naiba! Cum mă simțisem atunci când m-am oprit și nu am făcut sex? Astea erau stări autentice de spaimă și paranoia.

Cu ceva mai multă încredere în mine, am deschis ochii și am mimat că apuc receptorul. Cum țineam rolul în cealaltă mână, nu am mai mimat și restul aparatului și m-am prefăcut că vorbesc în receptor. Am cerut să vorbesc cu un operator.

Spaima mi se părea așa de reală, că mi se adunaseră deja lacrimi în colțurile ochilor, fără cel mai mic efort. M-am bâlbâit, simțind cum mă cuprinde panica și-mi sufocă vorbele. Glasul mi s-a pierdut printre strigăte de ajutor. Senzația că eram încolțită a apărut mult prea ușor. Mă sufocam.

L-am auzit pe Dom pășind spre mine și am înghețat. M-am tras câțiva pași în spate, iar el a pătruns pe ușa imaginară care ne despărțea. M-a privit înfocat, și nu a fost nevoie să mimez repulsia simțită.

Am încercat să trec pe lângă el, dar mi-a tăiat calea. L-am rugat să mă lase să trec, însă a rămas neclintit. Râzând, a început să se strecoare din ce în ce mai aproape și-am simțit cum îmi bate inima în piept.

Am ieșit din personaj îndeajuns de mult cât să-mi dau seama că făceam o treabă foarte bună amândoi. Mai bună decât crezusem că e posibil. După care mi-a intrat în câmpul vizual rânjetul lui Dom, și am revenit în rol.

Am încercat să fug de el, dar continua să se apropie de mine, râzând. Apoi mi-a înșfăcat brațele și m-a tras după el.

M-am luptat, încercând să-mi eliberez trupul.

M-a tras lângă el și m-a strâns și mai tare, îndeajuns cât să doară. Am simțit un fior de nesiguranță pe șira spinării.

Avea fața chiar lângă a mea și-i simțeam pe chip căldura respirației. Trebuia să mă prăbușesc la pământ, învinsă, iar el să mă scoată din scenă, să mă violeze, numai că lucrurile nu au mers chiar așa.

Dom și-a aruncat scenariul, m-a apucat de ceafă și m-a tras spre el, sărutându-mă.

Șocată, l-am împins cu mâna rămasă liberă, dar nu s-a lăsat. Nu își dădea seama că eram eu, Bliss, cea care protesta, nu Blanche. L-am împins și m-am zvârcolit, însă era mult prea puternic și-și lipise buzele de ale mele așa de tare, că nu puteam spune nimic ca să-l opresc. Tocmai mă pregăteam să apelez la cea din urmă formă de protest — un genunchi în boașe —, când, brusc, cineva l-a desprins pe Dom de mine.

Am tras adânc aer în piept și l-am văzut pe Garrick. Fumega la propriu și-i elibera lui Dom brațul pe care i-l răsucise la spate, într-un unghi ciudat.

— Unde anume ai văzut tu indicația asta de scenă, Dominic? l-a chestionat Garrick, pe un ton incredibil de liniștit.

Eu, una, nu aveam chef să mai pierd timpul cu chestiunile logice. M-am năpustit asupra lui Dom și l-am împins.

— Ce dracu' a fost asta, Dom? Violul se petrece în afara scenei, nemernicule!

Mi-a apucat încheieturile mâinilor și l-am împins din nou.

— Hei, nu încercam decât să fac o legătură între noi, mi-a explicat Dom. Improvizam, atâta tot. Asta fac actorii!

Garrick l-a apucat de braț pe Dom și l-a strâns mai tare decât ar fi fost potrivit. Dom mi-a dat drumul imediat și s-a tras deoparte.

— Chiar și așa, a continuat Garrick, actorii se respectă unii pe alții. Dacă nu vrei să fii acuzat de viol, e bine să ai dinainte acordul partenerului de scenă pentru așa ceva.

Am văzut cum toată fațada de calm la care recursese Garrick dispărea treptat:

— Și acum, pleacă! Ești liber.

Mi-am dat seama că Dom era iritat. Mi-a aruncat o privire nimicitoare și a deschis ușa cu așa o forță, că s-a trântit de zid. Săptămâna asta nu părea să devină deloc mai bună. Oare soarta își mai bătea joc și de altcineva în afară de mine?

Am simțit o urmă de atingere pe braț și pe urmă Garrick a venit în fața mea și mi-a luat brațul în mâini. Deja se forma o vânătăie acolo unde mă strânsese Dom, în timpul scenei. Garrick și-a trecut o mână peste față, apoi m-a privit. Mi-a spus:

— Poate c-ar fi trebuit să gestionez mai bine scena asta.

Nu mi-am dat seama ce tare mă durea capul până nu am pufnit în râs. Mi-a bubuit tot craniul. Din instinct, am închis ochii. Garrick mi-a mângâiat obrazul, trezind un amalgam de senzații acolo unde mă atingea. Am ținut ochii închiși, fiindcă, atâta timp cât erau închiși, nu se putea petrece nimic nepotrivit, nu? Dacă îi deschideam și-i vedeam din nou fața aia superbă și buzele... aveam să pășesc din nou pe un teritoriu foarte, foarte, foarte ciudat.

— Bliss...

Atât am auzit, o șoptă — singurul avertisment înainte să-și lipească buzele de ale mele.

Capitolul unsprezece

M-am gândit vreo trei secunde cât de aiurea era să ne sărutăm, iar pe urmă nu m-am mai putut gândi la nimic altceva. I-am simțit limba căutându-mă furioasă, posesivă. Pasiune în formă pură. Mă prefăcusem dintotdeauna că înțeleg chimia dintre doi oameni, atunci când regizorii ne vorbeau despre actorii care au sau nu chimie pe scenă. Abia acum pricepeam. Nu știu ce mi se întâmpla atunci când mă atingea, dar sigur era vorba de o reacție chimică; moleculele se mișcau, se mutau și emanau căldură.

Doamne, cât de cald era!

Un hohot zgomotos de râs — al lui Kelsey — și-a făcut loc prin ceața care mi se instalase în creier, și am reușit să mă desprind de Garrick. De cealaltă parte a ușii erau studenții care-și așteptau rândul. De cât timp eram singură cu el, oare?

A făcut un pas înainte, ca să mă urmeze, dar am l-am oprit, ridicând mâna.

— Stop! Oprește-te! Nu se poate! Am stabilit deja c-o lăsăm baltă. *Tu* ai spus asta, de fapt. Nu poți să zici așa ceva și pe urmă să te comporți ca acum.

— Îmi pare rău.

Nu părea să spună adevărul. Dimpotrivă, arăta ca și cum ar fi vrut să mă sărute din nou. Am clătinat din cap și m-am apropiat de ușă.

— Bliss, așteaptă, te rog! Îmi pare rău. Nu o să se mai întâmple niciodată, bine?

— Bine, i-am răspuns, deși numai bine nu mă simțeam.

Se purta de parcă nu-mi dorisem și eu sărutul acela la fel de mult ca și el, dar să fim serioși! Avea de pierdut la fel de mult ca mine. De ce oare numai eu mă gândeam la consecințe?

Am ieșit tocmai când Dom le șoptea unor tipi care se adunaseră aproape de ușă:

— Tipul ăsta e mai mult decât idiot. S-a purtat de-ai fi zis că aveam de gând s-o violez, sau mai știu eu ce naiba. N-a fost decât un sărut. Nu e ca și cum n-am mai fi făcut-o și altă dată.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am trântit-o:

— Și cumva, de data asta a fost și mai rău ca înainte. Dom, nu crezi c-ar fi bine să-ți îmbunătățești prestația, cu timpul?

Prietenii lui au pufnit în hohote de râs, dar eu tot l-am auzit cum mi-a zis „scorpie”

Am continuat să-mi văd de drum, neabătută. Aveam timp să-mi cumpăr cea mai mare cafea, înainte de următorul curs.

Restul săptămânii a decurs fără evenimente majore, din fericire. Garrick a păstrat distanța, iar eu am avut destule pe cap cât să fiu distrasă de la alte gânduri. Am primit tema de pregătit la Regie, ceea ce însemna că venise vremea să mă pun pe citit și să găsesc o scenă potrivită. Vineri, la cursul de Pregătire pentru Anul Patru, am vorbit despre probele finale și Garrick ne-a dat de citit ceva despre Sindicatul American al lucrătorilor în Teatru, AEA¹. Așa că mi-am petrecut sfârșitul de săptămână frunzărind fiecare piesă de teatru pe care o aveam (plus majoritatea celor pe care le avea Cade) și citind cele mai plictisitoare articole despre AEA.

Săptămâna următoare urmau să aibă loc înscrierile pentru auditiile principale din semestrul ăsta, penultimele pentru mine. Dacă nu mă descurcam onorabil vineri, nu mai aveam decât o singură șansă să mai particip la vreun spectacol, până la finele anului. Jucasem în primul spectacol al anului universitar, făcusem regie pentru un altul, dar nimic altceva de atunci. Îmi oferiseră

¹Actor's Equity Association, în original.

deja postul de regizor de scenă pentru spectacolul final, dar mi-a fost prea frică să accept, gândindu-mă că, dacă l-aș fi acceptat, nu aș mai fi primit un rol pe scenă. Doamne, realitatea devenea din ce în ce mai crudă! Mai aveam puțin până la absolvire și viața mea nu era deloc așa cum mi-o imaginasem. Când începusem facultatea, cu trei ani și jumătate în urmă, fusesem convinsă că în ultimul an urma să am deja un plan de pus în acțiune. Că voi ști ce vreau să fac cu viața mea și încotro să mă îndrept. Și, dacă eram sinceră cu mine însămi, până acum ar fi trebuit deja să-l fi cunoscut pe tipul cu care aveam să mă mărit. Pentru că fiecare cuplu de oameni căsătoriți pe care-l știam se cunoscuse la facultate, iar eu, uite, mai aveam câteva luni de facultate, și totuși simpla idee de a fi căsătorită mi se părea de-a dreptul absurdă.

Nu mă ajuta nici faptul că, ori de câte ori vorbeam cu mama, prima ei întrebare era: „Ai cunoscut și tu pe cineva?”. M-am întrebat în treacăt oare cum ar fi reacționat dacă i-aș fi povestit despre viața mea sentimentală actuală. Poate ar fi făcut o criză. Poate m-ar fi întrebat când voi planifica nunta. Era greu de spus cum ar fi reacționat mama.

Cum de erau unii în stare să hotărască cu cine vor să-și petreacă tot restul vieții, încă de la vârsta asta? Eu nu mă puteam decide nici măcar ce voiam să mănânc seara. Nu mă puteam decide nici dacă voiam sau nu să devin actriță, cu toate că aveam un împrumut bancar studentesc de 35 000 de dolari care-mi spunea că mai bine mă hotărâam, naibii, odată.

Până la finalul săptămânii cu audiția, relația mea cu Garrick începea deja să fie exact ce-mi spuneam că e: adică „nu mare lucru”. Am continuat să ajung la cursul lui în ultimul minut și să fiu prima la plecare. Iar el s-a ținut de cuvânt și a păstrat relația noastră, la ore, în limitele admise profesional, adică aproape că nu am interacționat deloc unul cu altul. Nu l-am mai văzut la Grind, deși am mers destul de des acolo.

A fost și el prezent la audiții, la fel ca oricare alt membru al catedrei de Teatru. Și nici măcar prezența lui nu-mi putea atenua entuziasmul pe care-l aveam pentru spectacolul de final de an. Ca actriță, fusesem dintotdeauna mai atrasă de rolurile clasice decât de cele contemporane (de unde și obsesia mea pentru Shakespeare) și iată că, în cele din urmă, puneam în scenă o piesă grecească (mă rog, o traducere a unei piese grecești). Piesa *Fedra* nu ar fi fost prima mea alegere, dat fiind că era despre o iubire interzisă — o temă de care nu aveam deloc nevoie în prezent. Dar măcar beneficiam de o înțelegere perfectă a personajului pe care mi-l pregătisem pentru audiții. Sigur, Fedra râvnea la fiul ei vitreg, nu la profesorul ei, dar sentimentele erau, în linii mari, aceleași.

De multă vreme nu-mi mai dorisem un rol atât de tare.

M-am simțit bine când mi-a venit rândul să intru pe scenă, eram încrezătoare. Îmi știam rolul. Îmi cunoșteam personajul. Știam cum e să-ți dorești un om pe care nu-l poți avea. Și mai mult decât orice altceva, știam cum e să vrei și să nu vrei ceva, în același timp. Așa că am revărsat în minutul acela și jumătate toată dorița, frica, îndoiala și rușinea pe care am fost capabilă să le exprim. M-am expus așa cum nu eram niciodată în stare în viața de zi cu zi, pentru că... pentru că pe scenă puteam să mă dezlanțui și să pretind că nu era vorba despre mine... să mă prefac că era vorba de Fedra. Am fost cu mult mai cinstită în lumina reflectoarelor decât la lumina zilei.

În câteva clipe s-a terminat totul și am revenit în sala de relaxare, întrebându-mă dacă am fost îndeajuns de bună.

Am ieșit să sărbătorim de cum am terminat cu toții audițiile. Măine-dimineață urmau să-i anunțe pe cei chemați să mai dea o probă, iar asta era, în sine, o cu totul altă chestie, pentru care urma să avem emoții, dar acum nu mai puteam face nimic.

Am luat cu asalt o bună parte din Stumble Inn. Și chiar dacă stăteam la mese diferite, vorbeam unii peste alții din direcții

opuse, fără să ne pese de câți oameni deranjam cu comportamentul nostru.

Ne-am început seara cu pahare de tequila, chestie care semăna mult prea mult cu seara pe care o petrecusem aici, cu Garrick. Am ridicat din umeri și am mers mai departe. De data asta, venisem cu prieteni de-ai mei. Îmi făcea bine să mă mai relaxez și să mă distrez.

Stăteam la masă cu Cade și Kelsey, bineînțeles. Lindsay venise și ea, împreună cu Jeremy, un tip drăguț din anul al doilea, cu care mă sărutasem anul trecut, după o beție. De atunci, începuse să stea prin preajma noastră, dar eram convinsă că-și dădea seama că nu avea să se petreacă nimic, niciodată, între noi doi. În ultimul timp, îi scliffeau ochii doar atunci când o privea pe frumoasa noastră cu sex-appeal, Kelsey. În grupul nostru mai era și Victoria, care-ar fi putut trece drept o combinație între Lindsay și Kelsey, fiindcă avea sâni ca ai lui Kelsey (și era la fel de desfrânată). Dacă mai pui la socoteală că avea și atitudinea *I hate everyone*, înțelegi tot. Și ultimul la masă era Rusty, măscăriciul grupului.

Jeremy era singurul dintre noi prea mic ca să poată bea alcool, dar chelnerița nu s-a mai oboșit să ne mai ceară tuturor cărțile de identitate. S-a uitat la a lui Cade și a aruncat rapid o privire la alte câteva. Ne-am comandat băuturi, mâncare și pe urmă, alte băuturi.

Când am ajuns la subiectul audițiilor, eram deja în formă. Rusty a spart gheața:

— Și ce ziceți de piesa asta cu incestul?

Am dat ochii peste cap.

— Nu e incest, Rusty. Personajele nu sunt rude de sânge.

— Nu contează, a ridicat el din umeri. Am și eu o mamă vitregă și așa face pe mine dacă s-ar da vreodată la mine.

Kelsey a râs:

— Asta are mai degrabă de-a face cu faptul că ești gay.

— O știu pe maică-ta vitregă. Poate să se dea oricând la mine, a intervenit Cade.

Probabil că, dacă am fi fost alt gen de oameni, Rusty s-ar fi supărat, poate chiar i-ar fi tras una lui Cade. Dar, fiindcă eram prieteni, au bătut palma.

— Acum, serios vorbind, cum v-ați descurcat? ne-a întrebat Rusty. Eu am jucat ca naiba. O să fiu norocos dacă o să-mi dea rolul celui de-al doilea soldat sau al slujitorului.

Kelsey s-a băgat imediat în discuție:

— Aș face moarte de om să ajung să o joc pe Afrodita. Adică, cine altcineva mai are sâni pentru așa un rol, nu?

Victoria a ridicat mâna:

— Cum adică cine altcineva? Să mă prezint, nu? Nu vezi bine? a continuat, scoțându-și în evidență pieptul.

— Hai, pe bune, chiar vrei s-o joci pe Afrodita? a întrebat Kelsey.

— Pe naiba, nu! a răspuns Victoria. Dar asta nu înseamnă că sânii mei se simt bine știindu-se ignorați.

Cu ochii mari, Jeremy i-a spus:

— Eu nu i-aș ignora niciodată.

Ne-a umflat râsul pe toți deodată. Jeremy era cel tăcut de cele mai multe ori când ne adunam cu toții. Cred că îi era greu să țină pasul cu o gașcă de oameni care-și petrecuseră fiecare moment împreună în ultimii patru ani, iar el era nou-venit.

— Dar tu, Bliss? m-a întrebat Lindsay. Știm cu toții că ești în al nouălea cer numai când te gândești la spectacolul ăsta.

M-aș fi înroșit, dacă nu aș fi avut deja obraji roșii din cauza alcoolului.

— Cred că a mers bine, i-am răspuns. Am impresia că o înțeleg pe Fedra cu adevărat, știi?

Kelsey a pufnit în râs și am lovit-o pe sub masă.

Cade mi-a zis cu un zâmbet:

— De ce? Tânjești după vreo rudă de-a ta pe care nu am cunoscut-o încă?

L-am împuns cu umărul, iar el a zâmbit. Și-a petrecut brațul pe după mine și m-a tras spre el.

— Glumesc, iubito.

— Pur și simplu înțeleg cum e să vrei ceva și să încerci să te convingi că, de fapt, nu îl vrei. Nici nu e musai să fie vorba despre iubire. E vorba despre ce se întâmplă atunci când îți dorești ceva ce nu poți avea sau ceva ce nu crezi că meriți. La naiba! Ne dorim rolurile pe care le obținem prietenii noștri, chiar dacă ne sunt prieteni și ar trebui să ne bucurăm pentru ei. Stăm pe urmă în public și ne gândim cum am fi dacă am fi jucat noi în acel rol. Așa e mereu, ne dorim ce nu putem avea. Așa e firea omului.

Cred că mă lăsasem purtată de val, fiindcă nimeni nu a mai scos o vorbă când mi-am terminat discursul.

Rusty a spart gheața:

— E clar că nu ești destul de beată!

Așa că am mai băut, după care a venit și mâncarea plină de grăsime și extrem de delicioasă.

— Auziți, cred că vă dați seama că avem un subiect major rămas nediscutat, nu? a intervenit Victoria, ridicând dintr-o sprânceană. Domnul Profesor Sex pe Două Picioare, care te poate lăsa gravidă numai dacă se uită la tine, a continuat ea.

Cei mai mulți băieți de la masă (mai puțin Rusty) au bombănit, în timp ce fetele (mai puțin eu) *plus* Rusty au scos diverse exclamații de genul „Da, la naiba! Chiar așa!”.

Victoria s-a prefăcut că-și face vânt cu mâna și a zis:

— Pe bune, când ne-a vorbit pentru prima dată, aproape că am avut un orgasm numai din cauza accentului.

Am rămas tăcută, la fel și Kelsey, care-mi arunca priviri întrebătoare.

Aș fi putut să mă scuz și să mă duc până la toaletă. Li s-ar fi părut bizar? Doar băusem destul până acum, deci nu aș fi dat de bănuit.

— Kelsey, de ce nu mă sușii puțin? a invitat-o Victoria. Îmi dați voie să-l fac al meu după ce absolvim?

Am încercat să-mi păstrez o mină indiferentă.

Kelsey a zâmbit și a răspuns:

— Hm, da, e drăguț. Dar e puțin cam prea manierat și dichisit pentru gustul meu. Mie-mi plac tipii care sunt mai periculoși, a zis și i-a zâmbit lui Jeremy.

L-am observat pe Jeremy cum, pur și simplu, a rămas cu gura căscată.

— Cum adică? Motocicleta aia nu e destul de periculoasă pentru tine? a întrebat-o Cade.

— Are motor? N-am știut! a zis ea și m-a privit acuzator, ca și cum aș fi trădat-o fiindcă nu-i oferisem informația asta până acum.

— Care-a fost treaba cu el și cu Dom? m-a întrebat Lindsay. Dom se tot plânge că proful l-a bruscă în timpul audiției.

Cade și-a retras mâna de pe spătarul băncii pe care stăteam, mi-a petrecut-o pe după umeri și m-a strâns.

I-am răspuns:

— Dom e un imbecil. Domnul Taylor l-a dat jos de pe mine, atâta tot.

Rusty a zâmbit și a arătat spre mine și Cade.

— Voi doi sunteți așa de simpatici! Domnul Taylor în sus și în jos. Cred că sunteți singurii care-l mai tratează ca pe un profesor, nu ca pe o bunăciune.

Mi-am dat ochii peste cap. Nu-i spuneam niciodată „domnul Taylor” când mă adresam lui direct, dar era complet straniu să vorbesc despre el cu alții numindu-l „Garrick”. Simțeam că așa ar fi fost în stare să-mi citească pe față toate secretele și și-ar fi dat seama cât de ne-profesor îl consideram, de fapt.

Poate chiar era cazul să mă duc la baie. L-am înghiontit pe Cade. A ieșit din separeu și mi-a făcut loc. Cu fiecare pas, simțeam că devin din ce în ce mai neliniștită. Aveam de gând să stau deoparte câteva minute, să mă întorc, și atunci ar fi avut un cu totul alt subiect de conversație, și totul avea să fie bine.

Treceam pe lângă bar, când m-am auzit strigată pe nume:

— Bliss!

M-am întors, dar nu am văzut pe nimeni.

— Bliss!

Vocea era și mai aproape, iar de data asta, când m-am uitat în spatele barului, l-am văzut — era Barmanul Frumușel. I-am zâmbit și am încercat să par bucuroasă că-l văd. În realitate însă... nici nu-mi mai aminteam cum îl cheamă. În noaptea aia se petrecuseră mult prea multe lucruri care-mi solicitaseră atenția. Am simțit un gol în stomac, ca de fiecare dată când mă gândeam la Garrick, și am fost nevoită să fac un efort să nu mă las pierdută în amintiri.

Când am ajuns în fața lui, mi-a spus:

— Știi... sper să nu te sperii că ți-am reținut numele.

Ba da, mă speria puțin.

— Promit să nu mă sperii dacă mă ierți că nu mi-l amintesc pe al tău.

S-a îmbufnat o clipă și s-a încruntat scurt, după care mi-a zâmbit și mi-a zis:

— Brandon.

— Așa e. Brandon, da. Iartă-mă, te rog! Am avut o săptămână lungă.

— Păi, lasă-mă s-o fac un pic mai bună, a spus și a scos un pahar în care mi-a turnat niște țequila. Din partea casei.

M-am simțit ciudat să-l beau de una singură, dar nici nu-l puteam refuza. Așa că i-am mulțumit, am ridicat din umeri și l-am dat peste cap dintr-o înghițitură. Apoi am râs, dar nu fiindcă ar fi fost ceva haios, ci pentru că mi s-a părut potrivit s-o fac.

— Auzi? a continuat Brandon. Nu vreau să ți se pară că am prea mult tupeu, dar ce-ai zice să ieșim împreună într-o zi?

Oare voiam să ies cu el în oraș? Sau, și mai important, voiam să mă culc cu el? În ciuda tuturor chestiilor nebunești care se petrecuseră între mine și Garrick, eram în continuare virgină. Și-mi doream să nu fiu. Iată că mi se iveau o șansă nouă să îndrept problema asta, una care nu implica încălcarea regulamentului școlar și nici riscul de a fi exmatriculată. L-am privit. Kelsey avea dreptate; era drăguț. Și era în mod cert interesat de mine.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să mă culc cu el. Să-mi închipui cum ne dezbrăcam, să-i văd mâinile atingându-mi pielea, buzele lipite de ale mele. Am încercat, dar în fiecare imagine Garrick făcea toate lucrurile astea, nu Brandon.

Fir-ar să fie! De ce oare nu puteam să pocnesc din degete și să nu mai fiu virgină? De ce era nevoie de sex? Și de ce nu mă gândeam la nimeni altcineva decât la Garrick, deși îl scosesem din ecuație?

De ce refuza creierul meu să priceapă?

Brandon și-a răspuns singur la întrebare:

— Păi, bănuiesc că răspunsul e nu. Așa e de cele mai multe ori, când durează atât de mult.

I-am zâmbit ușor:

— Îmi pare rău, pari un tip foarte drăguț, dar nu sunt interesată... în clipa asta.

La naiba, așa făceam de fiecare dată! Nu mă pricepeam deloc la situațiile conflictuale și adăugam mereu expresii de genul „în clipa asta”.

Brandon a încuviințat:

— E în regulă. Nu-ți face probleme. Cred că... hm... e timpul să mă întorc la muncă.

Nu a așteptat să-i mai răspund și s-a dus în celălalt capăt al barului, să servească un client. Am oftat și mi-am croit drum spre baie, unde mi-am stropit fața cu apă.

Am simțit alcoolul arzându-mi stomacul și, deși nu-mi destrăma câtuși de puțin haosul din creier, mi se părea măcar că așa, ușor amețită, puteam accepta haosul mai ușor.

Am revenit la masă, unde mă așteptau alte două shot-uri de tequila, comandate de Cade, și — din fericire — o conversație care migrase spre următoarea bârfă și care nu-l mai implica pe Garrick. Până la următorul rând de băuturi, deja simțeam că am pe mine o pătură caldă și mă ustura în gât de cât râsesem, auzind o grămadă de chestii mai mult sau mai puțin haioase. Eram așa de amețiți, că vorbeam în frânturi de propoziții, ne spuneam poante înțelese doar de noi și râdeam, atâta tot.

— Sunt *asa* de beat — a spus Rusty —, că nu vreau decât să stau în mașină și să cânt la acordeon până mă trezesc.

Mi-am auzit hohotul; era jenant de tare.

— Ai acordeon?

— Sigur că da! Cum dracu'? Vrei să mă auzi cântând?

— Normal! am sărit eu. Mai întrebi?

Mi-am lăsat portofelul la Cade, ca să plătească și pentru mine, și l-am pupat pe obraz drept răsplată.

— Ah, și eu, și eu! a țipat Kelsey.

I-a dat și ea portofelul lui Cade și l-a mângâiat pe cap, în loc de sărut. Am plecat împreună cu Rusty, care ne-a îmbrățișat pe amândouă.

— Priviți și învățați, băieți! a comentat el. Doamnelor o să le placă întotdeauna bărbații care cântă la un instrument.

Lindsay a pufnit:

— „Instrumentului” tău nici măcar nu-i plac fetele, Rusty.

— Asta nu înseamnă că *lor* nu le place de el!

Sunt sigură că zgomotul din bar a scăzut la jumătate după ce am ieșit noi pe ușă, dar nu-mi mai dădeam seama. În capul meu tot hărmălaie era. Câteva minute mai târziu ni s-a alăturat și restul găștii, pe capota mașinii lui Rusty, și l-am ascultat cântându-ne o

melodie cu versuri despre care el zicea că sunt în franțuzește, deși sunt sigură că era pășărească.

Pentru noi oricum nu mai conta, la ora aia. După câteva minute, știam pășăreasca aia îndeajuns de bine încât cântam cu toții. Le-am făcut serenade tuturor clienților barului când au plecat la casele lor, la două dimineața. În engleză și-n pășărească. Am cântat și Britney Spears, și Madonna, și Fantoma de la Operă, de toate. Cade a inventat un rap de tot răsul, în care a rimat „râie” cu „oare”. Și ne-am continuat recitalul până când au plecat cu toții și a venit proprietarul, spunându-ne să ne luăm tălpășița.

Eram mult prea beți ca să ne urcăm la volan, poate mai puțin Jeremy, și nu încăpeam cu toții în nicio mașină.

Așa că am aruncat o vorbă la întâmplare:

— Ce-ar fi să veniți la mine acasă? Locuiesc la vreo juma' de kilometru de aici și sunt sigură că am niște vodcă în congelator.

Am purces împreună la drum, cu un nou strigăt de luptă: „Vodcă! Vodcă!”

Aveam să regret mai târziu, dar în clipa asta nu voiam ca seara să se termine.

Capitolul doisprezece

Undeva pe drumul dinspre bar spre casă, m-am descotorosit de încălțări. Aveau tocul mic, dar tot simțeam că mă omoară. Așa că, pur și simplu, m-am aplecat și mi-am dat jos pantofii.

— Stai puțin, draga mea! Ce faci?

M-am prăbușit chicotind peste Cade. Crezusem că eram amețită ceva mai devreme, dar acum, după ce mai trecuse timpul... abia acum mă lovea beția. Nu cred că fusesem niciodată așa de dusă.

— Pantofii sunt o prostie. De ce i-or purta oamenii?

Cade a râs:

— Ca să nu călcăm pe vreun cui și să nu murim de tetanos, de-aia îi purtăm.

— Cui, pui, cui? am bolborosit.

A râs, așa că am râs și eu, deși habar nu aveam ce era așa de amuzant.

— Ești adorabilă. Vino aici! Te duc eu în spate până acasă, ca să-ți salvez tălpile.

— Uraaa!

S-a aplecat și m-am cățarat în spatele lui. Mi-a luat pantofii și pe urmă am început să ne bălăngănim pe drum. Când am ajuns la mine în parcare, cântam un cântec pe care-l inventasem, numit „Cade este al meu erou! De la zero, la erou!”

— Ce vrei să zici cu zero? s-a burzului Cade. Nu am fost niciodată un zero!

— Cade e prietenul meu cel mai bun din lume! Într-o bună zi, o să ajungem mari, pe bune! Mașina-i duhnește a brânză puturoasă! Dar eu am să-i dau o îmbrățișare calduroasă!

Rusty mi-a strigat:

— Mai bine-i dai una în privat!

M-am grăbit să adaug:

— Și Rusty e un tăntălău, și vântul din părul meu miroase a tămbălău.

Cade a râs:

— Nu vrei să zici că „face tămbălău”?

— Cine face?

— Nu contează, lasă, mi-a răspuns el, râzând pe înfundate.

Și apoi m-am trezit în fața apartamentului meu.

— Ah, la naiba! Mi-am uitat geanta.

— Am luat-o eu, scumpo, mi-a spus Cade.

— Da? Ești cel mai tare!

I-am dat un sărut apăsător și zgomotos. Intenționasem să-i ating obrazul, numai că sărutul a aterizat undeva pe gâtul lui. Cam tot atunci l-am auzit pe Jeremy strigând:

— Hei, salutare, domnu' T! Ce mai faci!

— E vreun luptător de wrestling pe-aici?

— Nooo, doar domnul Taylor.

Am chițait, mi-am desprins brațele de umerii lui Cade și m-am aplecat pe spate, să-l văd și eu pe domnul T. Numai că mișcarea mea l-a dezechilibrat pe Cade și ne-am prăvălit amândoi la pământ, cu el deasupra mea. Am gemut.

— La naibaaa! Cade e greu de tot. Mult mai greu decât am crezut vreodată! am gemut eu, pe jumătate cântat.

Simțeam că alunec în abis, că mă țătin de parcă eram pe mare.

Cade a zis:

— Bună seara, domnule Taylor!

— Salut, Cade! Sunteți bine?

— Sigur!

Cade s-a ridicat în genunchi și pe urmă în picioare. Când a încercat să mă ajute și pe mine să mă ridic, l-am văzut pe Garrick cum mă fixa cu privirea. Părul lui arăta îngrozitor de sexy și avea un zâmbet mare pe față. Nu era deloc cinstit că arăta așa de bine! Am gemut și mi-am acoperit ochii.

— De ce mă urăște soarta? m-am văcărit.

Au râs amândoi, dar nu era nimic de râs. SERIOS! De ce mă ura soarta așa de rău?

— Hopa sus, scumpo! mi-a spus Cade, încercând să mă ridice, dar aveam senzația că corpul meu era inert.

— Nu cred că sunt în stare să mă ridic. Mă simt ca un tăiețel fiert.

— Chiar? m-a întrebat Cade cu un aer amuzat și și-a mutat privirea de la mine.

Am închis ochii și l-am auzit:

— Domnule Taylor, vă supărați dacă vă rugăm să ne ajutați?

În clipa următoare m-am trezit în aer, ca în zbor. M-am aplecat spre stânga, acolo unde era fața lui Garrick. Era o față așa de frumoasă! Mi-am petrecut un braț pe după umărul lui. Cei doi m-au purtat spre casă. Garrick m-a preluat cu totul cât a scotocit Cade la mine în poșetă, după chei.

Mi-am rezemat capul de pieptul lui Garrick și am murmurat:

— Miroși așa de bine. De ce miroși de fiecare dată așa de frumos?

Cade a pufnit în râs:

— Bine, haide, gata! Țsta e semnalul că e momentul să-i dăm drumul profesorului nostru, da?

I-am dat drumul lui Garrick și Cade m-a cuprins de mijloc.

— Îmi cer scuze, domnule Taylor.

— Nu-i nicio problemă.

— Știți, o să fie îngrozită dacă o să știe că ați văzut-o în halul ăsta. Vă jur că în mod normal nu se comportă așa. Doar că a avut o perioadă extrem de stresantă, nu știu de ce.

— E-n regulă, Cade. Ți-am zis, nu-i mare lucru. Noapte bună, Bliss!

Brusc, mi-am revenit și l-am apucat de mânecă:

— Nu pleca, stai!

Rusty și-a făcut și el apariția, cu acordeonul încă în mână.

— Da, Garrick, stai! a aprobat el. Bliss asta mică zice că are niște vodcă.

Garrick mi-a rânjit și a zis:

— Cred că Bliss „asta mică” a băut destul în seara asta. Și-ți mulțumesc pentru invitație, dar sunt totuși niște limite pe care n-ar trebui să le încalc.

M-a privit direct în ochi, și am știut că nu se referea strict la beție. Lucru care m-a trezit — nu mult, dar destul cât să-mi dau seama că mă făceam de râs.

— Aveți grijă ce faceți! Distracție plăcută! a mai spus și s-a îndepărtat.

Cade m-a ajutat să intru în apartament și m-a așezat pe canapea. Restul lumii a dat iama prin frigider, în vreme ce Kelsey s-a așezat lângă mine, cu capul la mine în poală.

— Și-așa deci, iubitul tău arăta superbine în seara asta.

— Kelsey! Taci din gură!

— Ce e? Nu m-a auzit nimeni.

Am privit de jur împrejur. Avea dreptate. Băieții scoteau niște pungi de chipsuri din debara. Lindsay și Victoria turnau vodcă în paharele cu suc de portocale. După ce m-am asigurat că nu ne ascultă nimeni, m-am răsucit iar spre Kelsey.

— Arată bine întotdeauna. Nu știu cât timp mai pot face asta. Într-o zi, o să sar pe el, pur și simplu, și-am să-l încalec în timpul cursului.

S-a amuzat:

— Oricât cât de interesantă e ideea asta... știi că e, de fapt, absolut oribilă. Și-n plus, deja l-ai încălecat o dată. Se pare că a fost îndeajuns de bun încât acum mai vrei, dar nu e ca un mister

pe care încerci să-l dezlegi, nu? Nu ai nevoie decât de ceva care să-ți distragă atenția.

Am încuviințat cu greu, deși eram sigură că nu era nimic pe lume în stare să-mi distragă atenția de la Garrick. Și Kelsey nu știa că, pentru mine, Garrick era în continuare un mister. Și, Doamne, cât mi-ar fi plăcut s-o joc pe Nancy Drew¹!

Cu sclipiri în ochi, Kelsey s-a ridicat de la mine din poală.

— Știți ce joc nu am jucat eu niciodată? li s-a adresat tuturor celor din cameră. „Învârte sticla.”

Victoria a privit-o suspicioasă și a comentat:

— Nu ai jucat niciodată „Învârte sticla”? Pe bune?

Kelsey a ridicat din umeri, m-a privit peste umăr și mi-a făcut cu ochiul.

— Ce să zic? a continuat ea. M-am emancipat mai târziu. Când au apărut doamnele astea — și a gesticulat spre sânii ei enormi —, lumea deja nu mai avea nevoie de un joc ca să se sărute.

Cade a privit-o, ridicând dintr-o sprânceană.

— Și avem nevoie acum de unul?

Kelsey a sărit de pe canapea și s-a așezat pe podea, în stil indian, după care a luat o sticlă plină cu apă de pe măsută.

— Normal că nu. Dar jocul în sine e tentant, nu?

Prietena mea m-a tras de picior. Am aterizat pe podea, râzând isteric.

— Vedeți? a continuat Kelsey, Bliss deja se distrează. Vic, adu vodca aici! Hai să facem jocul și mai interesant. Jucăm versiunea adultă a „Învârte sticla”. Adică fără pupici din ăia cuminți, pe buze. Vreau să văd limbi.

— Kelsey, pe cuvântul meu că ești mai perversă decât mulți tipi pe care-i știu, a zis Lindsay.

¹ Personaj principal dintr-o serie de romane polițiste și de suspans publicate de câțiva autori sub pseudonimul Carolyn Keene.

— Mulțumesc frumos! Acum, să nu ziceți că sunt nerezonală. Aveți voie să alegeți un pupic, dar, drept, pedeapsă, o să dați pe gât o vodcă.

Cei mai mulți dintre tipi păreau ușurați. Numai Rusty arăta dezamăgit.

— Sunt mult mai multe fete aici decât băieți, a remarcat Lindsay.

Victoria s-a hlizit:

— Ce-ar fi să-l găsim pe Garrick și să-l convingem să joace cu noi?

M-am albit toată și am ripostat pe loc:

— Nu! Nici gând!

— Haide, Bliss, nu mai fi așa o mironosiță!

Kelsey mi-a zâmbit cu un aer atotștiutor. Era clar că aveam nevoie să-mi distrag atenția. M-am aplecat și am învârtit sticla. A aterizat în dreptul lui Rusty, și nu i-am dat nici cea mai mică șansă să scape fără sărut. M-am aplecat către centrul cercului, l-am apucat de guler și l-am tras spre mine. Eram destul de beată cât să-l mozelesc, dar așa eram cu toții, așa că ce mai conta? L-am sărutat câteva secunde, pe urmă l-am împins la locul lui.

Rusty a fluierat.

— La naiba, Bliss! Dacă n-aș fi 110 la sută homosexual, acum ți-aș cere să ieși cu mine la întâlnire.

Mi-am lăsat capul pe spate și am hohotit. Era bine să te eliberezi de toate.

Rusty a fost următorul și bietul Jeremy i-a căzut victimă. A apucat sticla de vodcă și-a spus:

— Rusty, să nu te superi pe mine, dar nu ești deloc genul meu.

A zâmbit, a luat o gură mare de vodcă și i-a aplicat un sărut în goană, pe buze. Am fluierat cu toții, de parcă încă mai eram în generală.

Am auzit un ciocănit la ușă. Kelsey s-a ridicat și a luat-o pe coridor. S-a întors cu peste zece oameni de la noi din facultate.

— Nu te superi, nu? m-a întrebat.

Tipic Kelsey: mai întâi invita oameni, după care cerea voie. Am dat din cap că-i în regulă, deja nu-mi mai păsa de nimic.

— Excelent! s-a bucurat prietena mea. Doamnelor și domnilor, ocupați-vă locurile, vă rog. A sosit vremea dezmățului!

Și nici nu se putea descrie cu alte cuvinte ceea ce a urmat. În doar câteva minute am văzut atâția amici sărutându-se unii cu alții, indiferent dacă se plăceau, se scoteau din minți sau se aveau ca frații. Toată noaptea am împruternicit o sticlă cu apă să ne decidă soarta.

Data următoare când sticla s-a oprit în dreptul meu, cea care o învârtea a fost o fată. Băieții au început să ne huiduie când am ales să bem, în loc să ne sărutăm. Dar ne-au aclamat când ne-am pupat rapid. Hohotind, am învârtit sticla din nou. S-a oprit la Cade.

Cade avea aerul acela de tip drăguț și prietenos, căruia îi faci ochi dulci, mai ales că-mi zâmbea. Am ridicat din umeri și m-am târât până la el. Am îngenuncheat în fața lui, i-am pus mâinile pe umeri și m-am aplecat.

La început, a fost ca oricare alt sărut... după care, dintr-odată, nu a mai fost așa. Cade mi-a cuprins capul cu o mână, iar cu cealaltă m-a tras de talie, cât mai aproape de el. Își mișca buzele febril, disperat, ca și cum ar fi venit sfârșitul lumii și asta era ultima lui șansă la fericire.

Sărutul era îndeajuns de apăsător încât îmi stârnea o fierbințeală în stomac, dar și îndeajuns de blând cât să mă simt adorată. Preț de o clipă, am uitat cu desăvârșire unde mă aflu, cu cine eram... m-am cufundat cu totul în căldură, în plăcere.

La un moment dat, a fluierat cineva și treptat, bucată cu bucată, lumea a reapărut în jurul meu. Am deschis ochii și mi-am privit prietenul care mă sărutase ca și cum ar fi vrut să fim cu totul altceva decât prieteni.

M-am reîntors la locul meu, ignorând comentariile făcute pe marginea sărutului. Amețită și confuză, m-am retras în mine însămi în timp ce jocul continua.

Mă simțeam privită. De Cade, în mod cert, poate chiar și de Kelsey. Dar nu voiam nimic altceva decât să mai rezist un pic, fiindcă nu mai aveam mult și urma să mă dezintegrez.

Eram beți. Probabil că sărutul ăla nu însemna nimic. Eram așa de dată peste cap din cauza lui Garrick, că eram disperată să mă lipesc de oricine. Asta trebuie să fi fost.

Nu însemna nimic.

Eram în continuare prieteni. Cade și cu mine aveam să rămânem mereu prieteni.

Am mai stat câteva minute acolo, până când mi-am dat seama că nu mai puteam ignora faptul că se învârtea camera cu mine. Începea să mi se facă rău de la stomac.

M-am ridicat și mi-am cerut scuze, i-am poftit pe toți să stea cât vor. Le-am spus unde puteau găsi păături și perne, dacă voiau să doarmă la mine peste noapte, după care m-am retras în dormitor, m-am târât sub plapumă și mi-am abandonat zâmbetul forțat de până atunci.

Mi-am spus că a doua zi lucrurile aveau să arate mult mai bine.

Capitolul treisprezece

Dimineață, am găsit-o pe Kelsey adormită lângă mine, pe pat, alte cinci persoane răsfirate prin sufragerie și una în cadă. Am zâmbit vreo jumătate de secundă, după care m-a lovit din plin mahmureala, cât să-mi aducă aminte cât de mult îmi uram soarta.

M-am spălat pe dinți și mi-am dat cu apă pe față, după care m-am întors în dormitor. Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se cu grijă și m-am uitat pe sub așternuturi, să văd cine era.

Cade venise înapoi, înarmat cu destule bunătăți pentru toată lumea. Am tras adânc aer în piept și am intrat în sufragerie.

— Ești salvatorul nostru! i-am șoptit.

M-a privit zâmbind și mi-a dat un *burrito* imens, cu ou, șuncă și cașcaval.

— Cum te simți?

M-am încruntat.

— Ca și cum m-ar fi lovit un autobuz. Unul mare și greu, plin de luptători de sumo.

Am sărit pe blatul de bucătărie și am regretat imediat mișcarea, fiindcă vreo zece secunde mi s-a învârtit capul. Cade s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

Burrito-ul era perfect. O foaie pufoasă de *tortilla*, ouă fierbinți și un sos delicios.

— M-am îndrăgostit de *burrito*-ul ăsta, să știi. M-aș mărita cu el, dacă n-aș vrea să-l mănânc pe tot.

— Tragedia unei iubiri adevărate, a șoptit Cade.

Am zâmbit stângace, la fel și el, și pentru prima oară, după ani întregi de prietenie, mă simțeam stânjenită alături de el. Mi-am mutat privirea spre oamenii împrăștiați prin living.

— Ce-ați mai făcut după ce am plecat la culcare? m-am interesat.

— Cam același lucru. Dacă nu era deja îndrăgostit de Kelsey, sunt sigur că Jeremy s-a îndrăgostit acum. Victoria a lăsat un pachet de chiștoace afară, pe jos. Și Rusty și-a vărsat mașele în baie.

Am strâmbat din nas.

— Nu-ți face griji. E totul curat. Știam c-o să faci un atac de cord dac-o să te trezești și-o să găsești baia vraște.

Am înghițit în sec și am simțit o piatră în stomac.

— Cade, ești mult prea bun cu mine.

Mi-a răspuns ridicând din umeri. Dintotdeauna fusese bun cu mine.

— Auzi, am început eu, aseară...

S-a scărpinat în cap și mi-a zâmbit forțat.

— Mda, cred c-ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat, nu?

Și-a proptit mâinile pe blat, lângă mine, de parcă ar fi avut nevoie să se sprijine ca să aibă curaj să spună ce avea de zis. Mi-am dres glasul, dar tot nu mi-a fost ușor să vorbesc:

— Și așa deci... Tu... pe mine?

A strâns blatul până i s-au albit încheieturile degetelor. Brusc, i-a dat drumul și mi-a răspuns:

— Da, pe tine. Așa simt... de ceva timp.

L-am privit, dar avea o mină indescifrabilă.

— De ce nu mi-ai spus niciodată?

— Pentru că... mi-a fost frică. Ești prietena mea cea mai bună. Nu ieși aproape niciodată la întâlniri. Nu am crezut că ai putea fi interesată de mine.

Eram oare interesată? Simțeam deja niște lacrimi prostești adunându-se în colțurile ochilor, așa că am clipit de câteva ori, să le înlătur. Cade era un tip extraordinar. Cu care-mi plăcea la

nebunie să-mi petrec timpul. Sărutul fusese impresionant. Ar fi fost firesc să-mi placă de el. Îmi doream să-l plac, dar... Garrick era „dar”-ul. Oare puteam să nu mă mai gândesc la Garrick? Să nu-l mai doresc?

L-am auzit pe Cade oftând:

— Nu ești interesată, nu?

Doamne, de ce trebuia să aibă ochii ăștia așa de expresivi? Puteam citi în ei fiecare urmă de dezamăgire și de nesiguranță. Îl iubeam, asta era clar. Și probabil că într-o bună zi aveam să reușesc să fiu și îndrăgostită de el. Dar mai întâi trebuia să scap de sentimentele pe care le aveam față de Garrick. Dacă toate astea s-ar fi petrecut semestrul trecut, oare m-aș mai fi simțit la fel de sfâșiată pe dinăuntru?

— Sincer, Cade? Nu știu. Dacă spun „poate” e un răspuns îngrozitor?

A cugetat o clipă. Nu am putut suporta liniștea.

— Nu e vorba că nu te plac. Cred că ești perfect. Doar că... ești cel mai bun prieten al meu și nu sunt sigură de treaba asta. Am nevoie să fiu sigură.

— Și eu vreau să fii sigură, a răspuns, trăgând adânc aer în piept și zâmbindu-mi.

Era un zâmbet frumos, nu la fel de cald ca cele cu care mă obișnuise până atunci, dar era bun.

— „Poate” e bine, a zis Cade. Pot trăi cu „poate”

Luni dimineață, când am ajuns la teatru, fusese afișată lista celor chemați la probe suplimentare. Listele astea sunt niște monștruoșități în sine. Ia o simplă hârtie lipită pe perete, plus o mână de oameni care-ți știu deja soarta, și te simți ca și cum ai merge la spânzurătoare. Toată lumea mă privea. Am încercat să le descifrez reacția. Mă priveau cu milă? Își ascundeau bucuria? La doi pași de ei, trăiam într-o cu totul altă realitate decât cei care citiseră bucata

de hârtie. Și presiunea nu avea să se oprească nici după ce aveam s-o citesc și eu. În fața listei, nu aveai voie să-ți manifesti emoțiile. Nu puteai să plângi că nu ai obținut rolul și nici că a ajuns la alt-cineva. Nu puteai să țipi nici de bucurie, nici de furie. Nu puteai face nimic altceva decât s-o citești părănd complet detașat. Nu ar trebui să fie așa de complicat, doar că suntem actori. Ne manifestăm prin sentimente.

Cade era la câțiva metri de mine.

— Te-ai uitat deja?

A clătinat din cap.

— Nu. Am așteptat să ajungi.

Lucrurile erau cam incomode, după discuția de ieri. Încă nu ne dăduserăm seama exact ce anume însemna „poate” pentru fiecare din noi. Dar în clipa asta nu mai conta. Eram doi actori pe cale să dea piept cu respingerea sau cu o nouă luptă. Aveam extrem de multe emoții, chiar dacă încercam să le ascundem, așa că nu ne mai gândeam la ce simțeam unul pentru altul.

M-a luat de mână. Nu mi-am făcut griji să descifrez ce însemna asta. Aveam nevoie de consolare. Aveam nevoie de el ca să ajung iar pe linia de plutire. Și eram aproape sigură că și el avea nevoie de același lucru de la mine.

Am făcut în grabă ultimii pași care ne despărțeau de lista afișată pe perete și lumea s-a dat deoparte să ne facă loc.

Primul pe listă era rolul lui Hipolit — fiul vitreg. Fuseseră rechemati șapte băieți pentru rolul lui, printre care Cade și Jeremy.

Mi-am ridicat privirea asupra lui. Avea un aer stoic. Nimic nu se vedea pe fața lui. Nici fericire, nici emoții. Șapte persoane cheamate la probe suplimentare însemna că regizorul nu era sigur. Însemna că încă nu văzuse ce voia el de la rol. Adică rolul era al oricărui dintre ei, al celui care urma să se ridice la nivelul așteptărilor, la cea de-a doua probă.

L-am strâns de mână și Cade mi-a răspuns la fel.

Știu că lumea zice mereu că simte cum inima i-o ia razna și că expresia asta nu mai înseamnă mare lucru. Dar când m-am uitat la listă, inima îmi bătea de parcă toată viața mea atârna de următoarele rânduri. Auzeam estompate toate zgomotele din jur și simțeam cum mi se strânge întreg câmpul vizual. De-acum nu mi se mai putea întâmpla decât ceva înspăimântător sau minunat: să zbor peste obstacol sau să mă împiedic de el, succes sau dezastru.

Ceva mai jos am găsit numele FEDRA scris cu caractere îngroșate. Și pe urmă mi-am zărit numele — doar al meu, singurul nume —, ca și cum ar fi fost luminița de la capătul tunelului. Era mai bine decât orice finis. Ca și cum aș fi luat prima gură de aer după ce tocmai scăpasem de înec, sigură că aveam să mor. Mi-am înăbușit ușurarea și bucuria, pentru că ne privea o mulțime de lume și pentru că asta nu era decât lista pentru probe suplimentare. Nu însemna că nu mă eliminaseră. Cade mi-a cuprins mâna și mi-a acoperit-o complet cu ale lui.

Am continuat să citesc și restul listei.

TEZEU

Era ceva în regulă, clar. Tezeu era un alt personaj. Am luat lista din nou, încercând să-mi dau seama ce ratasem. În dreptul lui Hipolit erau trecute șapte nume. Iar la Fedra nu era decât al meu. Nu mai chemau pe nimeni altcineva să dea probă suplimentară. Nu eram decât eu. Obținusem rolul.

Am călcat în picioare toate regulile listei și am țipat. Cade a pufnit în râs, m-a ridicat în brațe și m-a învărtit, ținându-mă de talie. Lumea din jur ne-a aplaudat și am știut, după cum ne priveau, că mulți auziseră deja zvonurile despre sărut. Dar, preț de o secundă binecuvântată, nimic din toate astea nu a mai contat.

Primisem rolul.

Capitolul paisprezece

Am ajuns la Cursul de Pregătire pentru Anul Patru încă amețită.

Întotdeauna chemau oamenii la probe suplimentare. Chiar dacă știau deja cam pe cine voiau pentru rol, așa aveau șansa să fie siguri că făcuseră alegerea potrivită, să-l mai vadă încă o dată pe cel mai bun.

Mie însă îmi dăduseră rolul din prima, ceea ce însemna că erau siguri.

Am simțit un nod în gât și, chiar dacă mă străduiam să mă adun, aveam lacrimi în ochi. Am stat o clipă în spatele cortinei, să-mi revin înainte să intru la curs.

Am încercat să respir adânc, dar nici asta nu mi-a risipit emoțiile din piept. Așa că am făcut următorul lucru logic.

Am început să dansez. Să dansez fără muzică. Am sărbătorit în tăcere, în întuneric, în spatele cortinei, nevăzută de nimeni.

Doar că, așa cum aveam eu noroc, cineva mă vedea.

— Bănuiesc că ai citit lista.

Am înghețat cu șoldul încremenit spre stânga, curmându-mi dansul de bucurie de mai dinainte. Mi-am îndreptat încet spatele și am spus:

— Bună, Garrick!

Mă privea cu buzele strânse și cu ochii mari și știam că se abține să râdă în hohote.

— Bună, Bliss! Felicitări!

Aveam părul răvășit după dansul victoriei, așa că am încercat pe cât de mult am putut să mi-l așez frumos, pe după urechi, și i am răspuns:

— Mulțumesc. Da, sunt destul de încântată.

— Așa și trebuie. Proba ta a fost...

A pășit mai aproape și, ca de obicei, simpla lui prezență m-a golit de emoție și jenă, înlocuindu-le imediat cu o dorință fierbinte, senzuală.

— Proba ta a fost absolut fantastică. Nu ai avut rival.

Am înghițit, dar tot nu mi s-a dus nodul din gât. I-am mulțumim în șoaptă.

Garrick a adăugat:

— Dar în noaptea de vineri...

— Ah, Doamne!

— Indiferent cât de ridicolă și de drăguță ai fost, te rog să nu te mai îmbeți. Eric are nevoie să fii în cea mai bună formă pentru rolul ăsta.

— Desigur, am încuviințat împietrită. Absolut. Îți promit.

— Și nu-i numai asta... Mi-am făcut și griji în privința ta.

— Ah...

M-a cercetat cu privirea: de la părul în mod clar zburlit până la buze, coborând repede spre piciorul a cărui arsură se vindecase deja. Lăsase în urmă o cicatrice roșiatică.

— Și nu-mi place să-mi fac griji pentru tine.

Simțeam că inima avea să-mi iasă din piept, dacă nu făceam ceva cât mai curând. Mă aflu pe un teren periculos. Ieșeau la iveală lucruri aflate dincolo de atracția fizică dintre noi doi, a obsesiei mele pentru cum arăta, pentru corpul lui sau accentul britanic — toate periculoase. Mi-a atins cu degetele o buclă de lângă obraz și apropierea de el m-a făcut să mă simt pe punctul de a exploda.

I-am zâmbit. Am încercat să detensioneze situația:

— Mai bine ți-ai face griji pentru tine. Dacă îmi mai spui o dată că sunt „drăguță”, probabil o s-o pățești, cu urmări pe viață.

S-a apropiat și mai mult de mine și am avut brusc senzația că lumea s-a micșorat și că nu mai existam decât noi doi. Mâna din părul meu a coborât. Mi-a atins obrazul cu dosul palmei. Și-a coborât vocea și mi-a șoptit:

— Fiindcă aici nu am cum să-ți spun altfel, trebuie să te mulțumești cu „drăguță” deocamdată.

Mintea mi-a zburat imediat la prima oară când îmi spusese că sunt ridicol de drăguță. Fusesem cu pantalonii în vine. După care îmi spusese că sunt ridicol de sexy și mă ajutase să mi-i dau jos.

Era, evident, cazul să încetez să mai scot pe gură primele chestii care-mi treceau prin minte. Numai că nu mă puteam concentra la asta acum, fiindcă mintea mi se înțepenise asupra ultimului lui cuvânt: „deocamdată”.

Și-a dres vocea și s-a tras înapoi, dând drumul unei șuvițe care-i rămăsese între degete.

— De ce nu iei loc, să începem cursul?

Am încuviințat, m-am strecurat pe lângă el și am trecut prin cortina desfăcută.

Kelsey și Cade îmi păstrasera un loc între ei, ambii cu zâmbete largi pe chip. Le-am răspuns la fel, scuturându-mă de senzațiile recente ale întâlnirii mele cu Garrick. Eram decisă să mă bucur din nou de victoria mea. M-am așezat, și Kelsey m-a cuprins în brațe și mi-a șoptit la ureche:

— Ești topită după prof, iar asta te-a ajutat să intri perfect în rol. Sunt așa de mândră de tine, draga mea!

Am privit-o aspru, dar i-am mulțumit. Apoi m-am răsucit spre Cade.

Ceva mai devreme ne ținuserăm de mână și ne luaserăm în brațe, dar acum... acum nu mai știam ce ar fi trebuit să fac. Era complicat să trăiești în lumea lui „poate”

Înainte, avusesem o relație extrem de simplă cu Cade. Fusese la fel de ușor să stau lângă el ca atunci când eram singură. Dar acum, deodată, tot ce făceam și tot ce ne spuneam avea o anumită intensitate, ca și cum aș fi fost luată în vizor.

Acum, observam imediat dacă ne atingeam. Observam și când *nu* ne atingeam. Deodată, nu mai găseam un echilibru. Niciun „poate”

Am înghețat.

Așteptam amândoi, prinși undeva între acțiune și refuz. Nu mai eram nimic. Deveniserăm inacțiune. Garrick a anunțat încetarea cursului și am mai amânat puțin momentele penibile dintre noi. Știam, știam prea bine că trebuia să trecem cumva peste ele, să găsim o modalitate de a coexista din nou. Până la urmă, trebuie să înfrunți realitatea. Dar, cu siguranță, mai puteam să aștept. Azi fusese o zi grozavă, nu avea rost să mi-o stric aiurea.

La finalul cursului, l-am găsit pe Eric așteptându-mă afară.

— Bună dimineața, Bliss! Putem vorbi o clipă?

Am clipit, luată prin surprindere.

— Da, sigur că da.

A deschis ușa sălii de spectacol și mi-a făcut semn să intru. L-am urmat, dând la o parte cortina, și mi-a făcut semn să iau loc pe scaunul de lângă Garrick. M-am așezat cu grijă și l-am privit, nesigură de ce avea să urmeze. Brusc, mi-am dat seama.

Aflase.

De ce altfel să fi vrut să vorbească doar cu mine și cu Garrick?

Doamne! Ce avea să se întâmple cu mine?

Oare voiau să mă dea afară din departament? Din universitate? În mod sigur aveau să-mi anuleze bursa. Și-atunci, cum să-mi plătesc taxele?

Aveam un hure constant în urechi și senzația că sunt trasă la pământ de o forță de gravitație strivitoare. Probabil că Garrick avea să-și piardă postul. Ce urma să facă mai departe? Să se ducă

înapoi la Philadelphia, la Londra sau într-un loc unde nu aveam să-l mai văd niciodată.

M-am întors spre el, încercând să-i arăt cât de mult regretam toată situația, dar el... el îmi zâmbea.

— Bliss — a vorbit Eric —, trebuie să recunosc că sunt surprins.

Aerul mi-a părăsit plămânii și am vorbit dintr-o suflare:

— Domnule, îmi... îmi pare...

— Te-ai descurcat foarte bine în toți anii de când ești aici, dar nu am avut nici cea mai mică idee că ești capabilă să joci așa cum ai făcut-o la proba finală.

Aveam în continuare dinții încheștați și-mi țineam răsuflarea, pregătită să fac față rușinii, așa că mi-a trebuit un timp să-mi dau seama că nu se lua de mine.

— Cred că ai fost mereu mai reținută. Mai controlată. Mai atentă. „Mecanică” aș spune că e cuvântul care te-ar descrie cel mai bine. Dar la audiții ai trăit cu adevărat momentul. Ai simțit, nu ai mai gândit. Am văzut la tine emoții care m-au captivat pe deplin: și tăria de caracter, și vulnerabilitatea, și dorința, dezgustul, speranța și rușinea. Nu știu ce faci sau ce ai făcut, dar te rog să continui așa. Ești mult mai bună când îți asumi riscuri.

Privirea mi s-a unit cu a lui Garrick, fără să mă pot opri. Știa oare? Ghicise că el era cauza? Că toată chestia asta dintre noi mă făcea să simt trăiri pe care nu le mai simțisem și că datorită lui aveam acum curajul să-mi asum riscuri de la care m-aș fi dat deoparte până de curând? Noaptea mea cu el fusese singurul lucru impulsiv pe care-l făcusem în toată viața mea.

— Mulțumesc frumos, domnule profesor!

— Cu mare, mare plăcere. Abia aștept să lucrăm împreună. Și, fiindcă veni vorba, aș vrea să fii prezentă la probele suplimentare de miercuri. Vrem să citești câteva scene împreună cu candidații pentru rolul lui Hipolit, să ne facem o idee despre cum arătați pe scenă și ce chimie e între voi.

— Am să fiu prezentă, sigur că da.

— Perfect. Garrick o să fie și el acolo, să-ți răspundă la orice întrebare. Va fi regizor secund, așa că, dacă ai nevoie de ceva, poți apela la oricare dintre noi doi.

M-a atins ușor pe umăr și a plecat. Și m-am trezit din nou singură cu Garrick. Inima îmi duduia în piept ori din cauza spaimei că am fi putut fi prinși, ori pentru că stăteam alături de tipul pe care îl doream, dar pe care nu-l puteam avea.

— Nu-mi amintesc dacă ți-am spus asta sau nu, dar sunt foarte mândru de tine, mi-a zis Garrick.

— Mulțumesc. Cred că sunt încă în stare de șoc.

Așa și eram, din pricina situației.

— Păi, obișnuiește-te. Din câte am văzut, nu cred că ai de ce să-ți faci griji cu regia de scenă, doar dacă asta o să vrei cu adevărat să faci mai departe. Ești actriță adevărată, Bliss, chiar dacă tu o crezi sau nu.

Am încuviințat și-am pus gândul acela deoparte.

— Te-ai mai gândit la ce ți-ar plăcea să faci după absolvire?

Am început să mă joc cu franjurile din genunchii blugilor.

— Nu prea.

— Să știi că, dacă vrei să vorbești despre asta, poți să mă cauți oricând.

Am ridicat o sprânceană, fiindcă nu eram în stare să exprim în cuvinte cât de absurdă era ideea asta.

Mi-a spus:

— Vorbesc serios. Te porți de parcă nu am putea fi niciodată prieteni.

Sprânceana mea s-a ridicat și mai mult. Să fiu prietenă cu el... era aproape de neimaginat. De pildă, eu nu mă gândeam nicio dată cum arată prietenii mei goi. Nu mă frământam atât de mult că nu m-am culcat cu ei când am avut ocazia.

A râs în barbă și a clătinat din cap:

— Bine, bine. Poate că e prea mult să fim prieteni, dar sper că o să vii să mă cauți dacă ai nevoie de ceva... de absolut orice.

Dorința pe care o simțeam acum față de el era complet altfel decât atracția pe care o simțisem înainte. Recunoșteam în continuare pornirea de a-i fi alături, dar acum voiam mai mult de-atât. Voiam să mă cuibăresc la el în brațe și să-mi reazem capul de el, doar ca să mă simt în siguranță.

Doamne sfinte! Doream ca profesorul meu să-mi fie iubit.

Capitolul cincisprezece

Miercuri, când am intrat în sala de spectacol, Eric căuta ceva printre hârtii.

— Ah, Bliss, bună! Ai ajuns mai devreme, ca de obicei. Excelent! Cred că mi-am pierdut notițele, așa că o să dau o fugă sus, în birou, să le iau. Ia un loc alături de Garrick și relaxează-te o clipă.

Cu toate că promisem deja rolul, mă simțeam cu nervii la pământ la probele astea suplimentare. Dacă se așteptau toți să fiu perfectă? Dacă pur și simplu la audiție avusesem un noroc chior? L-am privit pe Eric ieșind pe ușa din spate și m-am întrebat dacă o să-și schimbe părerea despre mine.

M-am așezat cu un rând mai jos decât Garrick și mi-am dat imediat seama că mi-ar fi fost mai bine în sala de relaxare, împreună cu ceilalți actori care așteptau și se pregăteau pentru tura a doua de probe. S-a aplecat spre mine și mi-a spus:

— Bună, *prieten*o!

Mă săturasem deja să-mi ascund jena, așa că mi-am asumat-o pe deplin.

A râs de mine — probabil o chestie bună. Cu siguranță, ar fi putut fi mai rău. A continuat:

— Nu prea e credibil, dar primești nota zece pentru efort.

— Cineva dă zece cu prea mare ușurință.

— Da. Cineva e subiectiv atunci când ești tu implicată, a adăugat și s-a aplecat din nou spre mine.

Deși fața lui era la jumătate de metru de mine, jur că am auzit vorbele alea de parcă mi le-ar fi șoptit la ureche.

- Iartă-mă, a spus aproape imediat. Uneori uit, pur și simplu.
— Și eu, i-am răspuns.

Dar mințeam. Nu uitam niciodată. Doar voiam să o fac. Îmi doream să pot uita de kilometrii care ne despărțeau, să rămân mereu aici, la o jumătate de metru de el, dar nu puteam. Și-a dres glasul și de data asta nu mi-am mai imaginat apropierea de el. Era la câțiva centimetri de urechea mea.

- Trebuie să te întreb ceva.
— Bine, i-am răspuns, cu răsuflarea întretăiată.
— Cade.

M-am întors spre el, nelămurită, și imediat m-am tras puțin în spate, fiindcă mă apropiasem prea mult de el.

Am comentat:

- Asta nu-i o întrebare.
— Mai ești cu el?
— Cum adică?
— Nu știu... Nu-mi dau seama. Încă stați unul lângă altul la ore, dar acum mi se pare că între voi e altfel. Așa că m-am gândit că v-ați despărțit.

Crezuse că sunt iubita lui Cade? Cât de neatentă la detalii puteam fi? Se pare că toată lumea observase că prietenul meu cel mai bun avea sentimente pentru mine. Nu aveam nici cea mai mică șansă s-o joc vreodată pe Nancy Drew. Mă asemuia mai mult cu Shaggy și cu Scooby Doo.

- Nu am avut niciodată de ce să ne despărțim, i-am răspuns.
— Cum?
— Da, e adevărat. Cade și cu mine nu suntem iubiți. Nu am fost niciodată.

Mă privea cu ochi mari, cu capul plecat într-o parte, ca și cum nu mă credea.

- Asta ai crezut în tot timpul ăsta? Că l-am înșelat pe Cade cu tine?

Sfinte! Tipul de care era posibil să mă fi îndrăgostit credea că sunt o destrăbălată. Situația asta putea fi mai aiurea de-atât?

Clătina din cap, dar nu știam dacă era o negare sau doar o încercare de a rezolva misterul.

— Nu știu să-ți zic ce am crezut, Bliss. Sunteți nedespărțiți și te atinge, te atinge *întotdeauna*. Crede-mă că am băgat de seamă. Am presupus că de asta... ei bine, că de asta ai fugit în noaptea aia.

— Nu am fugit din cauza lui Cade. Trebuia să-mi iau pisica...

— Bliss, nu sunt idiot.

Doamne, asta era! Cumva, credeam că reușisem să scap cu scuza aia de doi bani. Deci pretextul ăla nu-l oripilase atât de mult precum crezusem inițial. Dar știuse că fusese doar o scuză, numai că nu înțelesese motivul pentru care o inventasem. Și nu-i puteam spune adevăratul motiv tocmai acum, când trebuia să ne comportăm profesional (cu toate că tot profesionalismul dintre noi deja se dusesse pe apa sâmbetei).

— Am o pisică! Chiar am!

La naiba! De ce nu-mi aminteam sexul pisicii ăsteia imagine?

— Hm... E gri și e adorabilă și o cheamă...

Am făcut o pauză și am scos primul nume care mi-a venit în cap:

— ... Hamlet.

Genial! Nu eram în stare nici măcar să inventez un nume feminin pentru o pisică. Mă simțeam ca și cum ar fi existat cândva, în creierul meu, un pod între rațional și absurd, pe care reușisem să-l dărâm.

— Ai o pisică pe care o cheamă Hamlet?

— Da.

Îmi venea să mor de rușine.

— În mod cert, da.

Asta era. Trebuia să-mi iau o pisică.

— Bine. Și atunci, dacă nu ești iubita lui Cade, ce se petrece cu voi doi?

Simțeam cum mi se înroșește gâtul.

— Nimic.

— Nu te pricepi deloc să minți.

Așa era. Probabil că aveam urechile roșii de parcă aş fi stat o oră la solar.

— Nu se petrece nimic, am mințit. Doar o chestie care s-a întâmplat vineri, când eram... cum spuneți voi, englezii? Amețită? Cherchelită?

S-a dat mai în spate, dar a continuat să-și țină mâinile pe spărarul scaunului meu.

— Te-ai culcat cu el?

— Ce? Nu, normal că nu!

Nu s-a apropiat de mine, dar și-a slăbit strânsoarea. Mi-a mângâiat ușor brațul.

— Bine.

— Garrick...

Pășea pe un teritoriu în care noi nu aveam ce căuta.

Mi-a zâmbit poznaș.

— Ce e? Doar pentru că în clipa asta nu poți să fii a mea nu înseamnă că sunt de acord să te aibă el.

Mintea mi se blocase la expresia „în clipa asta”, dar m-am forțat să mi-o scot din cap.

— O să mă prefac că nu te-ai referit la mine ca la un obiect pe care l-ai putea deține.

— Nu putem să ne deținem unul pe altul?

În cazul în care creierul ar putea avea orgasm, cred că așa s-ar fi simțit. N-ar fi trebuit să-mi placă, dar era atâta posesivitate în vorbele lui — posesivitate care-și găsea ecou în ochii lui —, că am simțit fiori pe șira spinării și degetele mi-au amorțit. Nu-i puteam răspunde la întrebare, așa că l-am întrebat eu ceva:

— Ce-ai pățit? Parcă mi-ai promis că n-o să mai facem asta din nou.

Și-a petrecut mâinile prin păr și buclele i s-au răsfirat așa de seducător, că simțeam furnicături în stomac doar privindu-l.

— Nu știu, a răspuns Garrick. Doar că... am înnebunit gândindu-mă la voi doi împreună.

— Ne-am sărutat. Atâta tot.

A tresărit de parcă i-aș fi spus că urma să mă mărit cu Cade și să avem o casă plină de copii. Nu-l puteam privi în față. Îmi venea să fac lucruri nebunești. Așa că am repetat:

— A fost doar un sărut. Nu a însemnat nimic.

— Nu vreau să te sărute nimeni altcineva.

— Garrick...

Nu-mi plăcea tonul de avertisment din vocea mea.

Dacă mai continua așa, nu mai eram în stare să-l refuz mult timp. Încă puțin, și aveam să mă arunc în brațele lui.

— Știi că nu e cinstit. Sunt un nemernic în toată regula. Îmi tot spun să te las în pace, dar adevărul e că... nu sunt sigur că pot. Și acum, când știu că nu ești cu Cade...

— Ce tot spui?

Ușa din spate s-a deschis și mi-am dat seama cât de aproape stăteam unul de celălalt. Cu inima vibrându-mi ca o coardă de chitară, m-am mutat câteva scaune mai departe, fix când a revenit Eric.

Și-a ridicat triumfător caietul cu notițe.

— L-am găsit! Și ți-am adus un scenariu, Bliss, ca să nu le folosești pe ale celorlalți.

Încă încercam să-mi liniștesc bătăile inimii când am luat scenariul din mâinile lui Eric.

Nu te uita la Garrick! Nu te uita la el!

Dar nu conta. Eram extrem de conștientă de el. Aș fi putut să mă mut la câteva rânduri distanță de el, și tot aș fi știut când se mișca, respira sau mă privea.

Alyssa, regizoarea de scenă, cu un an mai mică decât mine, a intrat să anunțe că toată lumea era pregătită și că puteam începe când voia Eric.

Eric a dat aprobator din cap și s-a întors spre mine:

— Bliss, începem cu Hipolit. O să-i rog pe candidați să mai joace o dată monologul, după care o să intri tu în scenă. Fă ce ai făcut data trecută. Joacă-ți rolul: îl vrei pe Hipolit, dar îți stau în cale rușinea și frica.

I-am aruncat o privire lui Garrick. Ar fi trebuit să fie o treabă simplă.

Alyssa a revenit însoțită de Jeremy, care pășea calm în urma ei. Fata s-a așezat la masa tehnică, iar el a rămas în mijlocul scenei, cu umerii drepti și cu fruntea sus. Arăta bine. Am zâmbit, mândră de el. Era puștanul din grupul nostru.

— Salut, Jeremy! Mai întâi vreau să mai văd o dată monologul pe care l-ai pregătit. Pe urmă o să vedem cum te potrivești cu Bliss.

Jeremy și-a dres glasul și a făcut o mică pauză.

Îmi plăcea la nebunie momentul ăsta de dinainte. Era punctul culminant al expectativei și al speranței. Ca și cum te-ai fi aruncat din vârful unei culmi, știind că va urma ceva frumos și înspăimântător deopotrivă. Momentul ăsta dădea dependență.

*Destul, hoinar prin codrii copilăriei mele,
Am doborât în goană atâtea fiare rele...*¹

Răzbătea o disperare puternică din glasul lui Jeremy, atunci când a început, însă vorbele lui sunau prea tineresc. Arăta prea tânăr. Când vorbea, toate cuvintele și sentimentele țâșneau din el deodată. Ca atunci când a început să-și declare iubirea față de Aricia și parcă nu se putea opri:

¹ Citat din *Fedra*, tragedie în 5 acte scrisă de Jean Racine, traducere de Tudor Marinescu. Versurile care urmează sunt din aceeași operă. Racine s-a inspirat din piesa omonimă compusă de Lucius Annaeus Seneca, înainte de anul 54 d. Hr.

*Sunt șase luni aproape de când nemângâiat,
Purtând în minte chipul ce-atât m-a tulburat,
Încerc să lupt cu mine, cu voi... în orice parte,
Vă ocolesc și sufăr când îmi sunteți departe.*

Până în clipa asta nu-mi dădusem seama că și Hipolit, și Fedra iubeau și se rușinau de dragostea lor — Fedra, pentru că iubea pe cine iubea, iar Hipolit fiindcă iubea pur și simplu. Vedeam în jocul lui Jeremy că era măcinat de rușine și m-am întrebat dacă așa arătasem și eu la audii. Oare așa arătam atunci când mă gândeam la Garrick?

*De farmecul tău zadarnic mă feresc.
Pe Hipolit îl caut și nu-l mai regăsesc!
Le-am părăsit pe toate în prezent.*

Garrick îl privea pe Jeremy și, din când în când, se uita și la notițele făcute pe tableta ținută în poală. Ultimul vers îmi răsună în minte precum o melodie care-ți rămâne înțepenită în cap și nu-ți dă pace.

Și eu încercasem să fug de Garrick. Dar, oricât de mare ar fi fost distanța dintre noi, reveneam la el de fiecare dată.

Eric s-a ridicat și a spus:

— Bine. Bine. Hai să te vedem jucând cu Bliss.

Mi-am dezlipit ochii de Garrick. M-am îndreptat spre scenă, cu genunchii moi și cu stomacul oarecum amorțit.

Oricât de mult mi-ar fi plăcut de Jeremy, mi-a fost clar în câteva minute că nu el era potrivit pentru Hipolit. Mai întâi de toate, nu era tânărul frumos și ăroic, în stare să întoarcă pe dos inima Fedrei. Era mai degrabă un băiețuș. Avea pasiune, dar uneori asta nu e de ajuns.

Au venit alți doi băieți care nu se potriveau rolului — din lipsă de încredere în sine. Cu ei a mers mai repede.

După care a venit rândul lui Cade.

Cea mai mare calitate a lui Cade era vocea lui. Pe scenă, căpăta o calitate vibrantă care îi conferea putere, indiferent cât de tare vorbea. Era perfect pentru o piesă în care importante erau textul, dar și lirismul din versuri. Nu puteam să văd fața lui Eric, dar în mod cert era mai mulțumit de Cade decât de cei de dinainte.

Lucrurile au ieșit de sub control ceva mai târziu, când eu și Cade am urcat pe scenă. Jucam scena în care Fedra îi spune lui Hipolit ce simte pentru el. Vorbeau despre moartea lui Tezeu, soțul Fedrei și tatăl lui Hipolit. Hipolit nu o plăcuse niciodată pe mama lui vitregă. Nu știa că-l trata urât doar pentru că așa îi era mai ușor să-l țină la distanță, fiindcă îl iubea.

Ne-am descurcat la partea cu moartea lui Tezeu și eram la jumătatea monologului în care îmi declaram sentimentele, când Eric a dat buzna pe scenă:

— Stop! Stop! Cade, ce faci?

Cade a încremenit. Cât pe ce să i se facă rău.

— Îmi cer scuze. Ce vreți să spuneți?

— O urăști, a explicat Eric. Când îți dai seama ce sentimente are pentru tine, te simți oripilat, dezgustat, mânios chiar.

— Sigur, domnule profesor.

— Și-atunci de ce o privești cu ochii ăștia de cățel îndrăgostit, care îi răspunde la sentimente?

De parcă nu aș fi simțit destul vina personajului, acum simțeam propria vină. Cade juca așa din pricina mea. Nu era vorba de piesa de teatru. Ci de mine. Își ținuse mult timp sentimentele ascunse, dar băgasem de seamă, încă de la petrecerea la care îl sărutasem, că începeau să iasă la suprafață. Își purta speranța întipărită pe față, la vedere.

Nu l-am privit cât timp a vorbit cu Eric. Nu eram sigură că mi-aș fi putut șterge expresia de milă de pe chip și știam că nu i-ar fi plăcut s-o vadă. Așa că m-am uitat, în schimb, la Garrick. Părea încordat. Chiar dacă era la doar cinci metri de mine, mi se părea

ca l văd de la mare depărtare. Nu m-a privit decât o fracțiune de secundă, după care s-a uitat la Cade și s-a încruntat și mai mult. Câteva secunde mai târziu, mi-a surprins din nou privirea și mi-a susținut-o. Era ceva diferit, ceva schimbat, ceva care-mi făcea inima să bată mai tare și părul să mi se ridice pe brațe.

Îu și Cade am terminat scena fără alte incidente. Nu jucase la fel de bine cum ar fi putut, dar tot l-am considerat cel mai bun dintre toți. Deși probabil că eram subiectivă. Ar fi trebuit să fiu fericită că prietenul meu nu reușea să joace un rol în care să fie dezgustat de mine. Dar deja îmi încolțise un gând în minte, unul care se înrădăcina din ce în ce mai adânc, deși mă străduiam să-l alung.

Dacă Cade ar fi știut adevăratul motiv pentru care îi răspunsesem cu „poate”, dacă ar fi știut ce ne despărțea, probabil că nu ar mai fi avut nicio problemă să mă disprețuiască.

La următoarea probă, nu am reușit să mă concentrez la fel de bine. Eram așa de distrată, că Eric a decis să-mi dea o pauză. Aveam nevoie de aer curat și am țâșnit pe ieșirea de urgență (a cărei alarmă nu era niciodată activată). Am știut, chiar înainte să se deschidă, că Garrick venea după mine.

— Te descurci foarte bine, mi-a spus.

Am pufnit scurt. Ar fi putut trece drept râs, dacă aș fi avut mai multă energie.

— Da, cum să nu! De-asta ești aici, încercând să mă faci să mă simt mai bine.

— Motivul pentru care sunt aici e complet egoist.

Îmi tot ziceam că urma să mă obișnuiesc odată și-odată cu genul acesta de vorbe, cu cât de direct era Garrick. Dar nu reușeam.

— Ai avut dreptate. Chiar te porți ca un nemernic în toată regula.

Asprimea pe care am vrut s-o transmit în cuvintele mele a dispărut în clipa în care mi-a zâmbit.

S-a așezat lângă mine, privind undeva în depărtare, spre campus, și mi-a spus:

— Mă tot gândesc că piesa asta e un semn. Seamănă prea mult cu situația noastră.

— Mama vitregă și plină de dorințe carnale sunt eu sau tu, în cazul nostru?

M-a privit adânc, cercetându-mi corpul.

— A, Fedra sunt eu, cu siguranță, mi-a răspuns. Fedra zice că e egoistă. Că de asta se urăște pe sine, dar tot egoistă rămâne. Nu-și poate refuza ce vrea, chiar dacă asta o să-i provoace căderea.

— Și ai învățat ceva din asta? m-am interesat.

— Nu prea. Mă tot gândesc că ar face mereu același și același lucru, dacă ar avea o șansă... o singură șansă să-i meargă. Chiar dacă nouăzeci și nouă de sfârșituri din o sută nu sunt fericite, merită osteneala, dacă așa ar fi fericită măcar o singură dată.

— Ascultă-mă, Garrick! Chiar dacă ai făcut o paralelă încântătoare, mai ales cu accentul tău minunat, m-am cam săturat de metafore și să fiu comparată cu povești de dragoste sortite eșecului. Spune-mi ce vrei să spui, și gata! Am stat trează toată noaptea ca să descifrez o piesă de teatru. Nu am chef să te descifrez și pe tine.

— Spun doar că m-am înșelat, a explicat el și s-a mai apropiat cu un pas.

Oboseala mi-a dispărut subit, înlocuită de un val de electricitate gonindu-mi pe sub piele.

— Spun că îmi place de tine. Spun că nu-mi pasă că-ți sunt profesor.

Și m-a sărutat.

L-am împins ca să nu mi-o ia razna și mintea, și inima. Valul de plăcere m-a lovit după ce se terminase sărutul, ca un ecou. Și, chiar dacă eu îl împinsesem, i-am simțit imediat lipsa.

— Garrick, asta-i nebunie curată.

— Îmi place nebunia...

Întrebarea era: îmi plăcea și mie? Era cel mai imprudent lucru pe care-l făcusem vreodată; mă îngrozea și mă încânta deopotrivă. M-am îndepărtat de el. Aveam nevoie de distanță ca să gândesc, să

pot accepta nebunia de care vorbeam. Erau atâtea feluri în care situația asta putea să iasă prost! Și totuși, pentru prima oară, mi se părea că aveam o viață mai interesantă decât a unui personaj dintr-o carte. Și, Doamne, cât îmi doream să aflu finalul!

În plus, nu spusese Eric că sunt mai bună atunci când iau decizii curajoase? Da, știu, se referise la jocul actoricesc, dar probabil că era valabil și pentru deciziile de viață, nu?

Garrick mi-a mângâiat fruntea, apoi și-a răsfirat degetele prin părul meu.

— Mai gândește-te, mi-a spus.

A, da, chiar urma să mă gândesc! Probabil că numai la asta aveam să mă pot gândi de-acum înainte.

M-a sărutat scurt pe frunte și m-a lăsat afară, cu gândurile vraiste și cu inima tulburată.

Capitolul șaisprezece

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce vrei o pisică? m-a întrebat Kelsey când am ieșit de la cursul de Regie, a doua zi.

— Asta vreau și gata, bine? Vii cu mine sau nu?

— A ridicat din umeri

— Nu pot. Iartă-mă! Am treabă. Ia-l pe Cade.

Ca și cum l-aș fi chemat, Cade și-a făcut apariția între noi două, iar eu m-am întrebat de cât timp ne asculta conversația.

— Să mă ia unde? a întrebat prietenul meu.

I-am zis:

— Mă duc la adăpostul de animale, să-mi iau o pisică.

— Aha, super! Ce bine-ar fi fost dacă nu aș fi locuit în campus!

Mi-ar fi plăcut să am un câine.

Mi-am dat seama de spațiul pe care-l lăsase între noi și de faptul că dădea din cap atât de enervant, de parcă altceva nu avea de făcut.

Kelsey și-a pus ochelarii de soare, deși eram încă înăuntru, și ne-a spus:

— Ei bine, deși mă distrez de minune cu voi, trebuie s-o iau din loc. Distracție plăcută la adăpost! Poate te răzgândești totuși, Bliss!

Kelsey nu a băgat de seamă privirea plină de panică pe care i-am aruncat-o. Nu mai rămăsesem singură cu Cade de la conversația noastră cu „poate” Și-a trecut geanta pe celălalt umăr și a început să se foiască, așa cum făcea de fiecare dată când era emoționat.

— Dacă vrei să te duci singură, să știi că nu e nicio problemă.

Nu, nu. Ar fi bine să vii și tu, i-am spus.

Era cazul să trecem odată peste chestia asta. Și nă vedeam decât două soluții: ori ne cuplam, ori nu. Așteptarea avea să ne distrugă relația (care era deja destul de șifonată, de altfel). Și dacă urma să purtăm conversația asta înconjurată de animale drăguțe, atunci probabil că acolo era cel mai potrivit loc s-o purtăm.

Bine. Tare! mi-a răspuns.

Mda, tare.

M-am bucurat că eram eu la volan. Aveam ceva cu care să-mi ocup mintea. Și, fiindcă eram la mine în mașină, puteam să dau sonorul radioului cât de tare voiam. Ce nu luasem în considerare era că și Cade se simțea la fel de în largul lui la mine în mașină, încât să-l dea mai încet.

— Și ce te-a făcut să vrei să-ți iei o pisică?

Îmi venea să-i zic: ei, știi... Mai că am avut o aventură de-o noapte cu proful nostru, numai că am fugit mâncând pământul și am folosit drept scuză o pisică imaginară, iar acum e posibil să vrea să fim împreună *de-adevăratelea*, deși e cea mai proastă idee din lume, doar că nu-mi mai pasă, fiindcă și inima, și trupul îmi spun că e cea mai *bună* idee.

— Am vrut mereu să am o pisică, i-am răspuns.

— Aha. Tare!

Dacă mai zicea o dată „tare”, aveam să urlu.

Am ajuns la adăpostul de animale regretând că nu-i spuseseam lui Cade că vreau să merg singură. Aveam nevoie să mângâi urgent o făptură pufoasă și adorabilă.

Am intrat și ne-a întâmpinat mirosul acela specific din cabinetele veterinare și adăposturile de animale. Chiar și doamna de la recepție avea un aer felin. Avea fața ușor ascuțită, ochii oblici și părul scurt și pufoș.

— Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta?

— Bună! i-am zis. Mă interesează să adopt o pisică.

A bătut din palmele mici, pe care mi le imaginam deja în formă de lăbuțe, și s-a bucurat:

— O veste fantastică! Avem o mulțime de candidați minunați. Haideți cu mine în camera cu pisici și o să vă las să vedeți care animăluț vă atrage.

Am urmat-o pe coridor. Izul de antiseptic s-a înăsprit, acoperind mirosurile nenumăratelor animale găzduite aici.

— Am ajuns.

Camera era plină de cuști. Nu știu dacă corul de mieunături a început când am intrat sau dacă era constant; știu doar că eram înconjurați de sunete.

— Am să vă las singuri câteva minute. Nu avem decât o singură rugămintă: să luați câte un animal pe rând ca să vă uitați la el, a mai spus femeia, cu un zâmbet larg, ca al pisicii de Cheshire, și a dispărut făcându-ne semn cu mâna.

Am început să mă uit la cuști, tăcută și cu un aer pierdut. Îmi plăceau pisicile, dar nu eram sigură că îmi doream una cu adevărat. Ce să fac cu ea după absolvire? Merita atâta bătaie de cap pentru un băiat? Merita să-mi iau o pisică doar ca să fac sex? Adică nu era ca și cum nu aveam și alte mijloace să-mi pierd virginitatea.

M-am uitat la Cade. Își vârâse degetele într-o cușcă de alături și mângâia o pisică neagră.

Sinceră să fiu, nu era vorba doar despre sex, cu toate că așa începuse totul. Oricât de mult mi-ar fi plăcut de Garrick, eram convinsă că, dacă aș fi încercat și a doua oară să mă culc cu el, ar fi fost la fel de penibil ca prima dată.

— Știi ce? am spus cu glas tare. Poate că totuși nu sunt pregătită să am o pisică.

Am dat să plec, dar Cade mi-a tăiat calea:

— Hei, hei, stop! Gata? Te-a luat cu spaime? Nici măcar nu ai luat o pisică în brațe. Haide, încearcă!

A deschis cușca în care era un motănel negru și l-a luat în brațe. A venit spre mine, mângâind-l pe botic. Eram la același nivel cu ghemotocul de blană și-l auzeam deja torcând ca un motorăș.

M-am tras un pas în spate și am încercat să explic:

Nu e ca și cum nu mi-ar plăcea pisicile. Și cred că mi-ar plăcea *foarte* mult să am una. Dar dacă nu sunt pregătită? Dacă aleg una nepotrivită? Dacă n-o să mă pricep să am grijă de ea?

Doamne, cât de ușor mi-ar fi fost dacă aș fi putut spune ce gândeam cu adevărat!

Cade și-a dat ochii peste cap și mi-a pus animalul în brațe.

Bliss, nu ai cum să nu te descurci. Trebuie să încerci.

Dar la sex puteam să nu mă descurc. Știind cum îmi funcționa creierul superactiv și nevrotic, eram convinsă că aveam toate șansele să fiu o stăpână de pisică absolut îngrozitoare.

Pisicul s-a întins și și-a frecat căpșorul de bărbia mea. Chiar era adorabil. Cade îmi zâmbea, cu un aer fericit, și mi-am zis: *poate că el ar fi fost varianta mai bună*. Oare aș fi fost la fel de îngrozită de ideea de sex dacă ar fi fost vorba s-o fac cu Cade?

Gândul îmi dădea frisoane, îmi provoca amețelă.

I-am dat pisiul înapoi. Nu mă simțeam îndeajuns de hotărâtă, dar eram un pic mai calmă. Am ajuns în dreptul cuștilor și am căutat o pisică gri, care să poată fi prezentată drept Hamlet. Când am găsit-o, cred că mi-a râs soarta în față. Stătea chircită în fundul cuștii, cu ochi mari, verzi, speriați. Am deschis ușița și animalul m-a întâmpinat cu un mârâit gutural.

Normal! Urma să-mi iau o mătă fioroasă.

Cade mi-a spus:

— Cred că glumești.

Măcar de-aș fi făcut-o. Doar că-i spuseseam deja lui Garrick că pisica mea e cenușie, așa că...

— Uneori, în viață, cele mai importante lucruri sunt cele de care te temi, i-am răspuns.

Eram convinsă că citisem într-un răvaș maxima asta. Înțeleaptă, nu-i așa?

M-am întins după pisică, pregătită să fiu întâmpinată cu o mușcătură, o zgârietură sau chiar cu un masacru în toată legea, dar atunci când am luat-o din cușcă, nu a reacționat decât cu un mârâit slab.

Cade a clătinat din cap, nedumerit.

— De ce nu-l vrei pe celălalt? mi-a spus, arătându-mi din nou pisoiul negru. Uite ce simpatic e!

Spre deosebire de pisoi, pisica de la mine din brațe era încordată toată, își ținea picioarele țepele și ochii — larg deschiși. Aveam senzația că m-ar fi mâncat de vie dacă aș fi încercat să mă apropii mai mult. Am lăsat-o jos și s-a ascuns grăbită pe sub una dintre băncile din apropiere.

Știam că mă întrebasesc cu gândul la pisică, dar am auzit și o altă întrebare. Una pe care mi-o adresase acum câteva zile. Cade era un tip extrem de dulce și gândul de a fi împreună cu el nu mă împietrea de frică, dar, pe de altă parte, nici nu mă umplea de entuziasm.

Brusc, mi-am dat seama.

— Cade, trebuie să iau înapoi acel „poate”

Jur că până și pisicile s-au oprit din mieunat. Mi le imaginam reduse la tăcere de uimire. Oare care era corespondentul cuvântului „Aoleu!” în limba pisicească?

— Ah..., a mormăit Cade.

Mi-aș fi dorit să aibă o reacție mai puternică, să țipe, să se certe, altceva — orice. Mă așteptam să se închidă în el precum mâța mea: să scoată ghearele și să-și arate colții. În schimb, Cade a pus calm pisoiul negru la loc, în cușcă — probabil ca să nu avem mai multe pisici libere deodată, cum ne sfătuisese doamna, ceva mai devreme. Tipic lui Cade, de altfel, să se gândească la reguli în orice împrejurare. Așa fusesem și eu, dar începeam să cred că nu așa îmi doream să fiu.

Avea mișcări simple, precise, mecanice. A închis ușa cuștii și a lavat ivărul să cadă la loc, cu zgomot. Mi-a răspuns, cu spatele la mine:

Aș putea să știu de ce?

Am răsuflat cu putere. Îi datoram măcar un răspuns, dar oare cum să-i explic? Nu putea ști. Dacă aveam de gând să mă cuplez cu Garrick (Și pe cine credeam că duc de nas? Era clar că avea să se întâmple), atunci nimeni nu trebuia să afle. Nici măcar prietenii mei cei mai buni.

Așa că am spus:

Eu... hm... s-ar putea să-mi placă altcineva.

- S-ar putea?

Suna rău de tot. Refuza să mă privească și simțeam cum mi se destramă inima în piept, ca un șervețel. Eram nemiloasă, din moment ce-i făceam așa ceva celui mai bun prieten al meu.

- Lucrurile sunt un pic mai... complicate. Dar îl plac mult. Voiam să mai aștept, ca să văd dacă sentimentele mele dispar sau nu, să vedem dacă noi doi am putea...

Am lăsat fraza în aer; nu voiam să pun în cuvinte ce gândeam. Nu avea rost.

— Dar, Cade, nu mai pot continua așa. A trecut mai puțin de o săptămână și simt că mor. Nu suport să pun sub semnul întrebării tot ce fac când ești prin preajmă și să mă întreb dacă e în regulă, dacă am depășit vreo limită, dacă te-am supărat cu ceva. Mi-e dor de prietenul meu, chiar și acum, când stau lângă el. Așa că... a trebuit să mă decid. Am prea multă nevoie de tine în viața mea ca să-mi bat joc de ce există între noi. Dacă aș fi acceptat să fim împreună și pe urmă nu aș fi putut trece de ceea ce simt pentru el... nu ți-aș putea face asta niciodată. Spune-mi, te rog, că nu am stricat relația noastră. Te rog, te rog mult!

Abia atunci s-a întors cu fața la mine și m-a șocat durerea întâipărită pe chipul lui. Era încruntat și avea un aer complet străin.

— Bliss, aş vrea să-ţi spun că e totul în regulă. Şi eu am nevoie de tine. Dar nu pot să mă prefac că nu speram la mai mult. Nu ştiu dacă putem merge mai departe. Adevărul e că mă doare când spui toate astea. Ştiu că nu o faci voit, ştiu asta. Dar te iubesc şi fiecare secundă în care nu mă iubeşti mă doare.

— Cade...

M-am întins spre el.

— Nu, te rog! Nu pot.

Dintr-odată, mi s-a făcut rău de la mirosul de medicamente din adăpost.

L-am întrebat:

— Ce nu mai poţi? Să-mi fii prieten?

— Nu ştiu, Bliss. Acum nu mai ştiu. *Poate.*

Am simţit amărăciunea din tonul lui ca pe o palmă peste faţă. A ieşit pe uşă, iar eu m-am prăbuşit pe băncuţă, speriată, înfrântă şi strivită. Inima mea de şerveţel se destrămase cu totul.

Am rămas pe loc, gândindu-mă cum aş fi putut gestiona mai bine situaţia. Exista oare vreo altă cărare pe care ar fi trebuit s-o apuc, ca să nu iasă totul aşa de aiurea? Ar fi fost mai bine să-i fi spus „nu” lui Cade clar, de la bun început? Să fi aşteptat să se termine anul, să plece Garrick şi să încerc să am o relaţie cu Cade?

Când eram mică şi m-am certat cu o prietenă, mama mi-a spus că unele relaţii pur şi simplu se termină. Ca o stea căzătoare, ard cu putere şi pe urmă, cu toate că nu se întâmplă nimic nepotrivit, se termină, pur şi simplu. Se sting.

Nu puteam accepta că prietenia mea cu Cade se sfârşise.

Ceva m-a atins pe pulpă; căpşorul pisicii cenuşii s-a ivit printre picioarele mele. A venit mai aproape şi s-a frecat de mine. S-a aşezat cu capul pe gamba mea. M-am aplecat după ea şi a îngheţat de spaimă pe podea. M-am mişcat cu grijă şi am mângâiat-o uşor. S-a mai relaxat şi am mai mângâiat-o o dată.

LOSING IT

M-am așezat lângă ea, pe jos. S-a încordat din nou, dar nu a mai fugit de mine. Când am fost sigură că se simțea bine alături de mine, am luat-o în brațe. Mi-am îngropat fața în blana ei și m-am umplut de starea de bine pe care animaluțul nici nu știa că mi o dă.

— Auzi, Hamlet, hai să facem noi două un pact! Promit să te ajut să nu mai fii așa de speriată, dacă mă ajuți și tu cu ceva.

Capitolul șaptesprezece

Cât am stat să completez toate actele necesare pentru adopție, cât a durat s-o așeze pe Hamlet într-o cutie de carton, pentru transport, probabil că trecuseră treizeci de minute, iar Cade plecase deja. Am ieșit în parcare și nu am dat de el nicăieri.

Mi-am scos telefonul — niciun mesaj.

M-am uitat pe parbriz — niciun bilet.

L-am sunat — niciun răspuns.

L-am mai sunat o dată. S-a declanșat direct mesageria vocală.

Am izbucnit în plâns.

I-am lăsat un mesaj:

— Cade, îmi pare rău. Iartă-mă, te rog! Nu știu cum să repar asta. Nu vreau decât să fim din nou cum eram. Doamne, ce tâmpenie! Știu că nu se mai poate. Știu că nu mai poate fi nimic așa cum a fost. Nu contează. Nu vreau... Nu vreau decât să știu că ești bine. Nu știu cum ai ajuns acasă sau dacă ai ajuns acasă. Sună-mă, te rog. Te rog mult! Hai să vorbim!

Câteva minute mai târziu, când eram așezată pe jos, lângă mașină, cu blugii plini de praf, am primit un mesaj.

Sunt bine.

Am încercat să-l mai sun o dată, dar apelul a intrat din nou în mesageria vocală.

Și, indiferent cât de mult am încercat să simt altceva, oricât de mult voiam să sper că puteam trece peste situația asta, mi-am dat seama că eram terminată.

Poate din cauza durerii. Poate că o luasem razna. Poate că nu mai aveam unde merge. Ideea e că, atunci când m-am întors în complexul unde locuiam, nu m-am dus la mine acasă.

Cu Hamlet în mână, m-am dus la Garrick.

Nu știu cum arătam când mi-a deschis ușa. Nu vreau să știu. Dar, de cum m-a văzut, mi-a făcut semn să intru.

Nu fusesem niciodată la el în apartament. Ar fi trebuit să-l rog să mi-l arate. Ar fi trebuit să-i spun ceva, însă singurul lucru care-mi stătea pe limbă era un suspin și am avut nevoie de toată concentrarea de care eram în stare să nu-l las să iasă.

Dar nici asta nu a fost de-ajuns atunci când mi-a ridicat fața spre el, cu degetele sub bărbia mea. Mi-a rostit numele și i-am observat îngrijorarea din ochi. Lacrimile au început să se prelingă ca dintr-o ceașcă prea plină. Nu le mai puteam controla, nu mai puteam respira, nu puteam explica nimic nimănui.

Mi-a luat din mână cutia în care era Hamlet și și-a petrecut un braț pe după umerii mei. M-a condus pe un hol aproape identic cu al meu, spre un living care arăta cu totul diferit de cel de la mine de-acasă. Era ticsit de cărți, unele pe rafturi, altele așezate pe jos, în teancuri. Mobila era simplă, modernă. M-am scufundat rapid în pernele canapelei negre și-am luat o pernuță albă pe care am strâns-o la piept. Garrick a venit imediat lângă mine, mi-a luat pernuța moale din brațe și s-a oferit să-i țină locul. S-a așezat și m-a luat în brațe ca pe un copil, mi-a șters lacrimile, mi-a dat părul la o parte din ochi și mi-a masat spatele.

— Mă urăște, am reușit să spun într-un târziu.

— Cine, iubire?

I-am răspuns cu respirația întretăiată și cu suspine pe care nu mi le puteam stăpâni:

— Ca... Cade.

— Cade nu ar putea niciodată să te urască.

— Ba da. A plecat. Nu mai vrea să vorbească cu mine, am spus și am izbucnit iar într-un hohot.

M-a tras spre el și m-a ținut aproape de pieptul lui, rezemându-și bărbia pe creștetul meu.

M-a lăsat să plâng și mi-a murmurat o mulțime de lucruri la ureche.

O să fie bine, iubire. O să se rezolve. Gata, liniștește-te. Bliss! Respiră. Sunt aici. Va fi bine. Indiferent despre ce-i vorba, o s-o rezolvăm. E în regulă, iubire.

Cred că mi-a spus o mie de variațiuni pe aceeași temă. Și a tot încercat să mă aline, chiar dacă eram de nemângâiat. Când m-am oprit din plâns, eram deja epuizată. Am rămas lipită din el, inspirând, expirând. Într-un final, am auzit un zgomot, ca prin ceață. Un mârâit enervat.

Hamlet. O lăsasem pe Hamlet în cutie în tot timpul ăsta. Mi-am îndreptat spatele, cu mintea limpezită dintr-odată, știind că am o treabă de făcut.

— Îmi cer scuze, trebuie s-o duc pe Hamlet acasă.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre cușcă.

Garrick m-a apucat de cot.

— Mai stai, iubire! Ești supărată. O să am eu grijă de pisică.

Nici vorbă! Nu-l puteam lăsa să facă asta, fiindcă așa ar fi văzut că tot ce aduceam acasă, pentru pisică, erau lucruri nou-nouțe, nefolosite.

— Nu, e în regulă. Chiar trebuie să plec. Mi-e bine acum. Mulțumesc mult.

— Bliss, te rog, stai să vorbim.

Mă rezemam de el, împotriva voinței mele, și totuși dorindu-mi mai mult decât orice apropierea de el.

— Nu știu...

— Ce zici de asta: tu te duci acasă și ai grijă de pisică și peste puțin timp am să vin la tine, cu niște mâncare. O să vorbim sau o să ne uităm la un film, o să facem orice vrei tu. Dacă... dacă pleci așa, o să înnebunesc de grija ta.

Am încuviințat, după un moment de gândire.

— Bine.

— Sigur?

— Da. Lasă-mă o oră, bine?

Mi-a surâs și am știut... că eram într-o mare încurcătură.

Eram aproape convinsă că pisica mea cea nouă mă ura. Nu o învinuiam, după ce o ținusem atâta vreme în cutia aia. Orice aș fi făcut, atunci când mă apropiam de ea, scotea un mârâit. I-am pus mâncare în bucătărie și a ignorat-o complet. I-am pregătit litiera în cămară. Am luat pisica și am dus-o acolo. M-a scuipat o dată și a fugit, azvârlind nisipul în toate părțile. S-a făcut nevăzută sub canapea. Nu i se vedeau decât ochii lucind, ca niște ochi demonici sclipind în întuneric.

De ce nu-i spuseseam lui Garrick că aveam o mârșă pe nume Lady Macbeth? I s-ar fi potrivit mult mai bine.

Am rămas singură cu gândurile mele — chestie la fel de plăcută precum virusul Ebola. Am făcut ordine în living și m-am gândit să dau bir cu fugiții. Mi-am aranjat și dormitorul, pe urmă am dat fuga la baie, convinsă că urma să vomit. Nu s-a întâmplat. Aproape că-mi doream să fi reușit s-o fac. Așa, i-aș fi putut spune lui Garrick că-mi era rău.

Înainte să apuc să mai găsesc motive să mă eschivez, am auzit un ciocănit la ușă. Îmi simțeam inima ca și cum ar fi fost pe post de trambulină. Am tras adânc aer în piept. Nu-i promisesem nimic. A zis că vine să vorbim. Sau să ne uităm la un film. Sau orice aș fi vrut. Nu trebuia să fie ceva ieșit din comun.

I-am deschis. Garrick era așa de vesel, că m-am mai relaxat.

— Am uitat să te întreb ce vrei să mănânci, așa că am luat pizza, un hamburger și o salată.

Le țineam pe toate trei în mâini. Am fost copleșită de cât de mult îl plăceam în clipa asta. Nu doar la modul romantic. În general. Era un tip nemaipomenit.

Zâmbindu-i, i-am răspuns:

— E perfect.

M-am tras deoparte și i-am făcut loc să intre în apartament. Pe cât de mult mă speriasem înainte, acum mi se părea absolut firesc să fie împreună cu mine. Normal că simțeam neliniște, dar mi se părea că aici îi era locul, cu mine.

Ne-am îndreptat împreună spre spațiul dintre bucătărie și living, iar Garrick a așezat mâncarea pe insula rotundă care se prelungea spre blatul de bucătărie. M-am ocupat de aducerea băuturilor și a farfuriilor și când nu am mai avut cu ce să-mi distrag atenția, am tras un scaun de bar de sub insulă și m-am așezat lângă Garrick. Mi-am pus o felie de pizza pe farfurie, iar el a desfăcut cutia în care era salata.

M-am încruntat la el:

— Doar nu ai de gând să mănânci o salată când eu mă îmbuib cu nebunii din astea grase, nu?

A turnat sosul peste salată și mi-a răspuns cu un zâmbet larg:

— A, nu, o să mănânc și hamburgerul. Și niște pizza, dacă mai rămâne.

Mi-am dat ochii peste cap. Băieții sunt enervanți.

Am început să vorbim. Nu neapărat despre lucruri importante. S-a oprit din vorbit când m-a văzut cum înmoi felia de pizza în sos. Și când i-am zis să încerce și el, a făcut o față îngreșată, dar l-am surprins făcând-o ceva mai târziu, când m-am ridicat să aduc alte băuturi. Nu a adus vorba despre ieșirea mea nervoasă de mai devreme decât după ce simțeam că plesnesc de cât mâncasem.

— Bun, acum poți să-mi spui ce s-a întâmplat cu Cade?

Am apucat o felie de ardei gras de pe jumătatea de felie rămasă nemâncată, în farfurie.

— Ne-am certat, cred. Nu sunt sigură. Nu ne-am mai certat până acum.

— Din ce cauză?

Am dat drumul aerului pe care-l țineam în plămâni. M-am apucat să duc restul de mâncare la frigider și să duc vasele în chiuvetă.

— Din cauza sărutului.

Mi-am imaginat reacția lui Garrick. M-am apucat de spălat vasele, deși aveam o mașină de spălat vase.

— Mă place, am continuat. Mi-a spus-o după ce ne-am sărutat, și am încercat să ne comportăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar a fost groaznic. Iar eu m-am saturat să ne prefacem că totul e normal.

A apărut lângă mine, a luat o farfurie și a început să o ștergă de apă. Probabil că-și dăduse seama că-mi era mai ușor să vorbesc așa, fără să ne uităm unul la altul. A rămas cu privirea fixată asupra farfuriilor mult timp după ce a șters-o.

— Și ce ai făcut?

— I-am spus că nu cred c-o să fim împreună vreodată.

— Nu te-a interesat nici măcar un pic? m-a întrebat Garrick.

— M-am gândit dacă să fim împreună. Cade e un tip super-dulce. Îmi place să fiu în compania lui, dar nu mă face să simt nimic.

Nu cred că asta își dorea să audă, dar avea să primească exact ce ceruse. Aveam nevoie să mă descarc în fața cuiva.

Și-a luat ochii de la farfurie și s-a întors spre mine, rezemându-și șoldurile de blat.

— Eu te fac să simți ceva?

L-am privit îndelung, încercând să-mi dau seama dacă glumea sau nu. Nu glumea. Mi-am ferit ochii.

— E o întrebare stupidă, Garrick.

— Serios? Ești mai greu de citit decât crezi.

Mi-am șters mâinile pe un prosop și m-am mutat pe canapea, într-un colț. Am luat o pernuță în poală.

— Vorbesc serios, a continuat Garrick. Uneori reacționezi... ei bine, așa cum vreau eu să reacționezi. Alteori însă, ca atunci, la

problele suplimentare, mă dai deoparte, de parcă nu te tulbur deloc așa cum mă tulburi tu pe mine.

Am strâns și mai tare perna la piept.

— Sunt și eu tulburată, Garrick. Dar și confuză și îngrijorată. Și nu înțeleg cum de nu ești tu la fel.

S-a așezat în celălalt capăt al canapelei.

— Îmi fac mereu griji, a rostit el.

— Și tot mai crezi că e înțelept ceea ce facem?

A clătinat din cap, râzând:

— Ha! Sigur nu e înțelept. Știu asta. Sincer, Bliss, sunt nefericit aici. E extraordinar să poți să ai un loc de muncă stabil și-mi place să predau, dar nu mai am niciun prieten aici. Merg la serviciu și pe urmă mă duc la mine acasă. Mă gândesc la tine fiindcă nu mă pot abține și nu am nimic altceva care să-mi distragă atenția. Mai ales când știu că locuiești în blocul de alături. În noaptea în care ne-am cunoscut... Bliss, eu nu fac în mod normal lucruri de-astea. M-am gândit și m-am răzgândit dacă să vin sau nu aici, dar ești tot ce-mi doream. Nici nu mai știu de câte ori a trebuit să fac un efort ca să nu vin aici și să nu-ți bat la ușă. Și da, e adevărat, am avut toată motivația necesară să stau departe când te-am văzut cu Cade, dar e mai mult de-atât. Te plac, Bliss. Pur și simplu. Ca profesor. Ca om. Ca bărbat.

Îmi era greu să respir calm, să-mi alung dorința de pe chip, să mă abțin să-l ating.

— Și acum ce facem? l-am întrebat.

— N-am nicio idee, mi-a răspuns.

Eu aveam multe. Tocmai asta era problema.

— Dacă e să facem asta...

M-am oprit.

Întreaga atitudine i se schimbase și am simțit că la fel mi se întâmpla și mie. Urma să trecem peste o limită, și o știam amândoi.

— Dacă e să facem asta, trebuie să avem grijă.

A încuviințat, cu ochii nedezlipiți de ai mei.

— Și cred că ar fi bine s-o luăm încet. Dacă ne aprindem prea tare, mă tem c-o să fim nesăbuiți.

Plus că aveam nevoie de mai mult timp să mă gândesc la ce făceam, la sexul cu el, dacă voiam sau nu să o fac.

Nu eram convinsă că puteam s-o luăm ușor, dar numai așa aș fi reușit să nu mă sperii de tot. Pe cine credeam că duc de nas? Oricum ar fi fost, tot speriată de moarte urma să fiu...

— Bine, a comentat Garrick și s-a tras mai aproape de mine, pe canapea. Pot să fiu și atent, și s-o iau și încet.

M-a atins și, instantaneu, mi s-a ridicat părul pe brațe. Mi-am permis să fiu speriată o secundă, după care dorința de a-l atinge mi-a depășit spaima. Am dat la o parte pernuța din poală și m-am apropiat de el. Mi-am pus mâna într-a lui și el a dus-o la gură. A ținut-o lipită de buze. A închis ochii și simpla atingere a avut darul să-mi pătrundă în corp și să-mi aline temerile.

Asemenea unei chei în încuietore, corpul meu s-a lipit de al lui, potrivindu-se perfect. Mi-am sprijinit capul de pieptul lui, iar el m-a luat pe după umeri. Am tras adânc aer în piept și am știut că nu mai era cale de întoarcere.

Capitolul optsprezece

Relaxarea pe care o simțisem acasă la mine, cu Garrick, s-a evaporat cu totul până vineri dimineață. Cade nu era furios; nu era în niciun fel. Nu mai vorbea cu mine în afara orelor, nu mai stătea lângă mine la cursuri. Când interveneam și eu într-o discuție, el se ridica și pleca. Eram ca un obicei de care se lăsase brusc.

M-a ajutat zâmbetul lui Garrick de la cursul de Pregătire pentru Anul Patru. Pusese-răm deja monopol pe calculatoarele din laboratorul de Design, ca să facem cercetări pentru cursuri postuniversitare. Unii căutau școli postuniversitare, alții — locuri unde să-și facă stagiul. Kelsey, de pildă, se uita după bilete de avion și locuri de cazare pentru studenți, în diverse locuri prin lume.

Eu mă uitam la pagina de pornire a motorului de căutare.

Am sesizat o pereche de mâini sprijinite pe spătarul scaunului pe care stăteam. Garrick s-a aplecat deasupra mea. Aproximarea de el îmi distrăgea atenția.

— La ce te gândești, Bliss?

Ar fi trebuit să-i răspund: „La tine. Gol” L-ar fi șocat. Nu că m-aș fi gândit la el, gol, deși... acum, că tot veni vorba... La naiba!

Exact cum am spus, îmi distrăgea atenția.

Am dat din cap, fiindcă nu aveam niciun răspuns demn de spus cu glas tare. A venit lângă mine și s-a aplecat peste masă, privind-mă.

— Actorie sau regie?

Privirea pe care mi-a aruncat-o era prea intimă, într-o sală plină de colegi de-ai mei. Nu conta că nu se uitau la mine. Mai

puțin Kelsey. Ea se uita de fiecare dată când îmi vorbea Garrick, ceea ce îmi reamintea că trebuia să avem grijă.

— Nu știu, am murmurat.

— Bine, atunci, ce-ar fi să alegi un oraș? Ai putea să-ți cauți un apartament. E clar că trebuie să te gândești la asta, mai ales dacă o să te muți la New York.

Am continuat să privesc monitorul.

— Nu-mi permit să locuiesc la New York, i-am răspuns.

— E normal. Majoritatea oamenilor nu-și permit. Mai sunt și alte orașe care merită luate în calcul. Philadelphia, de exemplu.

Am tresărit și m-am întors, ca să-l văd mai bine. Îmi spunea să caut în Philadelphia? Acolo unde locuia el? Oare încerca să-mi transmită ceva sau îmi închipuiam eu prea multe? Cu mina neschimbată, Garrick a continuat:

— La fel de multe oportunități sunt și în Dallas, și în Houston. În Chicago. Seattle. Boston. Washington. De fapt, sunt multe orașe dintre care poți alege.

M-am răsucit iar spre calculator, cu inima la galop. Îmi închipuiam eu prea multe. Nu vorbea serios. Petrecuserăm seara îmbrățișați pe canapea. Asta nu însemna nici că eram împreună, nici că eram gata să mă mut în celălalt capăt al țării, cu el.

— Explorează! Caută! mi-a spus, înainte să-și continue drumul prin sală.

Mi-am așezat degetele pe tastatură, dar le simțeam grele ca plumbul, prea împovărate ca să se miște. Am fixat cu ochii litera „P” Cu colțul ochiului, am observat-o pe Kelsey privindu-mă și, oricât de curioasă aș fi fost față de Philadelphia, am tastat „stagiu regie” După care am dat click de la o pagină la alta, cu ochii la ceasul afișat în colțul ecranului, dorindu-mi ca timpul să treacă mai repede.

Ușurarea simțită la finalul orei nu a durat prea mult. Între timp, se afișase lista cu distribuția finală a piesei. În continuare, aveam s-o joc pe Fedra. Excelent! Cât de stânjenitor ar fi fost ca

Eric să se fi răzgândit! Kelsey obținuse rolul Afroditei, așa cum își dorise. Rusty obținuse rolul unui soldat, așa cum prevăzuse.

Iar Cade era Hipolit.

Am ciocănit la ușa lui Garrick seara, emoționată, în ciuda faptului că stabiliserăm deja să luăm lucrurile încet. Nu făcuserăm planuri pentru seara asta și, deși începeam să avem o relație, tot nu făcuserăm schimb de numere de telefon. Așa că speram să nu par disperată că îl căutam pentru a doua seară la rând. Hamlet, în mod cert, se bucura să mă vadă ieșită din casă. Nu învățaserăm încă să coexistăm.

Mi s-au evaporat toate grijile când Garrick a deschis ușa și a spus:

— Slavă Domnului! De peste o oră mă gândesc să vin la tine, dar mi-a fost teamă să bat la ușă și să te găsesc cu careva.

Am pufnit în râs.

— Poate n-ar strica să facem schimb de numere de telefon, totuși.

M-a întrebat:

— Ai de gând să mă treci în telefon cu un nume de cod, să nu știe nimeni cine sunt, atunci când îți scriu mesaje deocheate?

L-am privit cu ochi mari.

— Ai de gând să-mi trimiți mesaje deocheate?

Ochii îi râdeau. Mi-a răspuns cu zâmbetul lui caracteristic:

— Nu exclud posibilitatea asta.

Aha. Aha!

Mi-a luat mâna și m-a tras în sufragerie. Pe canapea stătea deschisă o carte. Poezie, firește, fiindcă Garrick era perfect și mult peste nivelul meu. A pus un semn, a închis-o și a așezat-o deasupra unui teanc de cărți de la marginea canapelei.

S-a aplecat și mi-a cuprins degetele într-ale lui. Am vrut să mă aplec și să nu mișc din brațele lui, dar tot mă simțeam jenată.

Eram oare în punctul în care puteam să fac asta? Sau trebuia să mai așteptăm?

— Și... cum e cu distribuția? m-a întrebat.

Am gemut și mi-am sprijinit capul de canapea.

— Nu-i așa de rău, nu?

— Depinde dacă o să-mi vorbească sau nu Cade peste două săptămâni, când încep repetițiile.

Nu aveam de ce să-mi fac griji cu așteptatul, fiindcă Garrick m-a tras spre el, fără alte comentarii. Mi se potrivea perfect locul de pe umărul lui, pe care-mi rezemasem capul.

— Cade pare un tip rezonabil. Sunt convins că, după ce o să accepte situația, o să se simtă mai bine.

Am încuviințat, dorindu-mi să aibă dreptate, dar fără mari speranțe. Cade chiar era un tip rezonabil. Problema era că, probabil, tocmai rațiunea urma să-i spună să stea naibii departe de mine, dacă nu voia să i se frângă inima. Și poate că așa era cel mai bine.

Merita pe cineva mai bun decât mine.

— Bine, a decis Garrick. Gata! Nu-mi place să te văd tristă. Din nefericire, avem opțiuni destul de limitate pentru seara asta, din moment ce nu putem ieși nicăieri. Așa că ce-ai zice de un film?

M-am străduit să-i surâd. Și când mi-a răspuns la fel, nu mi s-a mai părut că depun efort.

— Sună perfect.

A ales un film haios, încercând probabil să mă însenineze. Apoi a stins luminile și a venit lângă mine, pe canapea. La genericul de început, s-a aplecat și m-a tras lângă el. Se culcase pe canapea, iar eu eram lungită pe o parte, sprijinită de el. Am ezitat o clipă înainte să-mi sprijin capul pe pieptul lui.

Am încercat să mă uit la film, dar mi-era greu să-l urmăresc când îmi simțeam respirația suflându-mi peste păr, iar mâinile — mângâindu-mi spatele. Era o mișcare jucăușă, dar și

seducătoare. Devenisem subit extrem de atentă la degetul lui mare. Din când în când, îmi cobora pe spate, atingându-mi crâmpeliul de piele goală dintre tricou și betelia pantalonilor scurți. Nu rămânea niciodată mai mult de o fracțiune de secundă în locul ăla, după care revenea pe spate. Și pe urmă, când și-a trecut degetul peste pielea sensibilă de pe ceafa mea, am fost nevoită să-mi rețin un geamăt de plăcere. L-am privit repede, însă era concentrat asupra filmului, complet neștiutor că mă înnebunea cu totul.

Într-un târziu, am decis că era momentul să-i servesc și lui același tratament. Mi-am descleștat pumnul așezat pe tricoul lui și mi-am apăsător ușor degetele pe pieptul lui. Am început să trasez niște desene imaginare pe tricou. Și pe urmă am continuat să-i urmăresc conturul pectoralilor. Am coborât peste stern, spre abdomen și înapoi pe piept și la mușchii care se întindeau de la umăr spre biceps. Când am încercat să fac la fel ca el și i-am urmărit cu degetul tivul tricoului, am simțit că mâna de pe spatele meu s-a oprit.

Cumva, nemișcarea asta m-a făcut să fiu și mai agitată.

Făcându-mi curaj, am revenit la tivul tricoului și mi-am împins degetele sub el, mângâindu-l ușor cu vârfurile unghiilor. Mâna de pe spatele meu s-a mișcat, a trecut de ceafă și mi s-a oprit în păr. Mi-am apăsător palma deschisă pe pielea lui caldă. Mâna din păr m-a cuprins mai bine — nu cât să doară, ci doar îndeajuns cât să-mi tragă puțin capul pe spate.

M-a privit fără nicio urmă de amuzament. Ochii lui albaștri păreau negri în întunericul din cameră. Își mișca privirea de la ochii la buzele mele. Simțeam că mor așteptând și, fără să vreau, mi-am înfipt unghiile în pielea lui. Nu mai respira la fel de liniștit. Nu făcea nimic. Se uita la mine și atât. Mi-am lins buzele și privirea lui a poposit îndelung pe gura mea. Atât de mult timp, că simțeam un val de căldură adunându-mi-se între picioare. Așteptam următoarea mișcare. Am încercat să descarc o parte din tensiune.

Mi-am ridicat un picior și l-am așezat peste al lui. Abia atunci a trecut la acțiune.

M-a tras spre el și buzele lui le-au întâlnit pe ale mele.

Toate așteptările din ultimele zece minute s-au concentrat acolo unde ni s-au unit buzele, ca într-o simplă atingere. Sărutul suav nu a stârnit în mine focuri de artificii, dar aducea cu ea ceva asemănător: ca atunci când ții în mână un chibrit aprins și vezi că flacăra ți se apropie din ce în ce mai mult de degete.

Și a rămas așa, la un sărut, abia ca o atingere. Deși îi știam gustul, acum misterul mă omora.

Era ca și cum ne-am fi sărutat pentru prima oară.

S-a tras înapoi și și-a lipit fruntea de a mea.

— Mulțumesc, Bliss.

„Mulțumesc”? Era oare ceva de genul „Mulțumesc, dar nu vreau” sau „Mulțumesc, dar acum mă uit la un film, așa că lasă-mă puțin în pace”?

— Pentru ce? l-am întrebat.

— Pentru că te-ai hotărât să ne dai o șansă. Știu că ți-a fost — poate chiar încă îți este — frică. Dar vreau să știi că deja mi-ai făcut viața incredibil de frumoasă.

Nu știu dacă vorbea atât de sincer fiindcă era actor și nu se speria să se arate vulnerabil sau dacă așa era el, pur și simplu. Mi-aș fi dorit să pot face la fel.

— Pot să-ți pun o întrebare?

Mâna din păr mi-a mângâiat obrazul.

— Sigur că da, mi-a răspuns.

— De ce ai acceptat postul ăsta? Știi ce vreau să spun. Mă bucur că ești aici, dar spuneai că te simți nefericit.

— Nu mai sunt nefericit, mi-a zis și m-a mai sărutat o dată, gemând ușor.

Am observat imediat că nu mi-a răspuns la întrebare, dar nu voiam să-l opresc din sărutat, mai ales când, în sfârșit, a deschis gura și am putut să-i savurez aroma dulce și mentolată.

Și-a strecurat limba pe lângă a mea și am simțit cum mâna mea — până acum inertă — s-a trezit la viață; l-am îmbrățișat pe sub tricou și l-am tras așa de aproape, că mi-am lipit bazinul de șoldul lui. Sărutul era ușor și dumnezeiesc deopotrivă, dar mult, mult, mult prea lent.

Aveam nevoie de mai mult. Voiam să fim lipiți trup de trup, cu gurile înlănțuite, nu să ne tachinăm subtil. Nu voiam să pierd contactul cu pielea, acolo unde-l mângâiam, dar îmi doream să preiau controlul. Aveam cealaltă mână blocată sub mine, proptită pe o parte. Mi-am scos mâna din tricoul lui și l-am mângâiat pe față. L-am tras mai aproape și am încercat să schimb ritmul.

M-a lăsat o perioadă; ne mișcam buzele frenetic, cu răsuflarea întretăiată, într-o luptă a gurilor flămânde. Doamne, cât de incredibil era! Încă nesatisfăcută, am tras de el, fiindcă nu era destul de aproape de mine. S-a ridicat și s-a așezat pe o parte, față în față cu mine. Am lăsat să-mi scape un oftat victorios. Mi-a luat mâna cu care-i mângâiam fața și mi-a dat-o deoparte, până mi-a ținut-o la spate, și mi-a ținut-o acolo, apăsată cu a lui.

S-a îndepărtat puțin de mine și a revenit la ritmul de dinainte, mângâindu-mi buzele încet, încet de tot. Mă scotea din minți. Am căutat să mă aplec spre el, dar m-a ținut pe loc cu fermitate, delectându-se cu gura mea. Am gemut de frustrare.

Și atunci mi-a zâmbit.

— Ce-i, iubire?

Mi-ar fi putut ieși pe gură, în clipa asta, o mulțime de cuvinte — unele incoerente, majoritatea nu foarte decente. Din fericire, cele pe care am reușit să le scot au fost cele care-mi descriau exact sentimentele.

— E prea lent, m-am plâns.

Chiar aveam un ton *plângăcios*.

— Ți-am spus că pot să mă mișc încet, mi-a răspuns Garrick.

— Ești enervant!

Și asta era unul dintre cuvintele mai drăguțe care-mi treceau acum prin cap. Nici măcar nu a avut decența să pară îngrijorat. Doar a râs. M-am zvârcolit, încercând să-mi eliberez brațul, iar el m-a potolit cu un alt sărut — de data asta mai puternic, mai satisfăcător decât cele de dinainte. Și s-a retras exact când începeam să uit de ce fusesem așa de frustrată.

Era absurd, știu, dar simțeam că mai aveam un pic și începeam să plâng. Și-a continuat săruturile spre punctul acela din spatele urechii care făcea să-mi amorțească fiecare mușchi din corp.

— Nu vreau să fiu enervant, mi-a șoptit. Vreau doar să-ți dau ce îți dorești. Mi-e greu să nu mă dezlănțui, să nu te sărut așa cum vreau. Fiindcă nu mă pot gândi decât la ce gust are pielea ta și la cât de mult doresc s-o mai gust o dată.

Atingerile buzelor lui pur și simplu mă ardeau pe gât. M-a mușcat ușor și, din instinct, mi-am împins șoldurile spre el, dar abia l-am atins. Cu toate astea, a gemut și șoaptele i-au devenit din ce în ce mai răgușite, pierzându-și blândețea:

— Îmi amintesc greutatea sânelui tău în palma mea și cum ai reacționat când degetele mele erau înăuntrul tău.

Mi-am mușcat buzele, simțind că scap un scâncet. Mi-era dor să simt mâinile lui pe mine. Voiam să scăpăm de haine.

— Mă gândesc mereu la cum te-aș simți sub mine. Mă gândesc la cum ar fi să fiu înăuntrul tău. Mă gândesc la toate astea și mă pierd. Și ultimul lucru la care mă gândesc este s-o iau încet.

Gata, asta era! Nu mi-am mai putut reține scâncetul. Simțeam că mă adusese la orgasm doar din vorbe.

— Așa că trebuie să te sărut încet, a continuat Garrick. Asta dacă nu cumva ți-ai schimbat părerea. Ți-ai schimbat-o?

DA! Doamne, da, spune că da!

Era tortură curată.

Cumva, în următoarele secunde am auzit vocea rațiunii care a preluat controlul. Dacă încercam să facem sex și dădeam din nou bir cu fugiții și stricam totul?

— Nu, nu mi-am schimbat părerea, am zis. Enervantule care ești!

Fiindcă asta *era* tortură în adevăratul sens al cuvântului și, judecând după zâmbetul de pe chipul lui, o știa și el.

— Hmmmm... Bine. Atunci, încet rămâne.

Capitolul nouăsprezece

Am fost supărată, un timp, pe Garrick, dar când m-a condus la ușă și m-a întrebat ce planuri am pentru mâine, nu mai eram îndeajuns de enervată încât să-l trimit la plimbare. Cade nu mai vorbea cu mine, iar de Kelsey nu mai auzisem de ceva vreme, așa că i-am răspuns că nu am nici un program și ne-am înțeles să ne vedem la mine, pe seară, să mâncăm împreună.

Am dormit până la prânz, în cel mai confortabil pat, de care nu mă puteam desprinde. După care mi-am distras atenția cu un duș superlung, apoi cu teme și cu o carte. Când am verificat ora, se făcuse deja trei după-amiaza.

Mi-am luat laptopul și am căutat pe Google: „Teatrul Philadelphia”.

Am găsit un site cu o grămadă de informații despre teatrele din oraș, cu posturi libere și programări pentru audii. Am dat click pe câteva dintre ele, să văd ce spectacole aveau în repertoriu, am citit descrierile posturilor libere și am selectat numele câtorva teatre, pe care le-am salvat.

La un moment dat, mi-a sunat telefonul, dar părea să fie departe de mine. Am încercat să urmăresc sunetul, dar s-a oprit înainte să-mi dau seama de altceva în afară de faptul că era undeva prin living. Din fericire, persoana care mă suna era insistentă. A început să sune iar. În mod clar, telefonul se afla undeva pe lângă canapea. Am dat jos pernele, dar nimic. Am scotocit pe sub teancurile de hârtii și cărți; iar nimic. În cele din urmă, m-am trântit pe podea și m-am uitat sub canapea. Acolo era telefonul. Lumina

podeaua plină de praf. Și, imediat lângă el, uitându-se urât la mine, era Hamlet.

Momentul de drăgălășenie pe care-l văzusem la adăpost tot nu se repetase. Eram absolut convinsă că-mi târâse mobilul sub canapea, ca să-mi facă în ciudă.

— Ascultă la mine, mătă! Nu știu de ce mă urăști așa de mult, dar cred că nu ai înțeles din prima. *Eu* te-am salvat pe tine, nu invers.

Întinsă pe podea, m-am lungit ca să ajung la telefon și am continuat:

— Ar trebui să-mi fii *recunoscătoare* pentru asta!

Când mi-am apropiat mâna de pisică, m-a întâmpinat cu mârâitul bine cunoscut.

— Da, da, bine... Mai taci din gură!

Am fost nevoită să mă târăsc în spațiul dintre canapea și podea ca să ajung la telefon și mi-a fost și mai greu să ies de acolo.

Două apeluri pierdute de la mama.

Am gemut. Mai bine l-aș fi lăsat sub canapea. În același moment, a început să sune din nou, a treia oară.

— Bună, mamă!

— De ce n-ai răspuns până acum? Am mai sunat de două ori. Ești bine?

— Da, mamă, sunt bine. Doar că nu mi-am găsit telefonul la timp, atâta tot.

— Mda, păi, poate-ar trebui să-l pui într-un anumit loc când ajungi acasă, să știi de unde să-l iei, nu?

— Da, mamă, am să țin minte.

— În fine, știm deja că ești dezordonată, nimic nou aici. Ia spune-mi: ce mai faci?

Jur că mama era singura persoană din lume care nu credea că sunt obsedată de control, și asta fiindcă ea era mai obsedată ca mine. A urmat, inevitabil, întrebarea:

— Ai cunoscut și tu pe cineva?

Mi-am dat ochii peste cap, lucru pe care nu aş fi îndrăznit să-l fac dacă aş fi fost în faţa ei.

— Sunt destul de ocupată cu şcoala, mamă. Tocmai am primit un rol principal într-o piesă.

— Ei, asta-i foarte drăguţ, a rostit ea cu reţinere.

Era de părere că-mi iroseam inteligenţa studiind Teatrul.

— Să ştii că e o chestie destul de importantă.

— Sigur că este, scumpa mea. Dar ştii că eu şi taică-tău ne facem griji. Ne-am simţi mult mai bine dacă am şti că ai găsit pe cineva care să te sprijine financiar.

Am auzit un ciocănit la uşă şi m-am ridicat să răspund, cu telefonul la ureche.

— Mai întâi de toate, siguranţa financiară nu e un motiv îndeajuns de bun ca să mă mărit, mamă, chiar dacă aşa te-ai simţi mai bine. În al doilea rând, nu am nevoie ca un tip să aibă grijă de mine. Pot să fac asta şi singură.

Garrick era de cealaltă parte a uşii. Venise cu aproape o oră mai devreme decât stabiliserăm, deci probabil că apucase să audă finalul conversaţiei mele. A ridicat o sprânceană, zâmbindu-mi, şi am simţit că, dacă aş fi putut, aş fi sugrumat-o pe mama. Am terminat discuţia:

— În fine, trebuie să plec, mamă. Am treabă. A venit cineva la mine.

— Cineva de sex masculin?

Am gemut de enervare şi i-am spus:

— Haide, pa, mamă!

Abia aşteptam să-i închid. Aproape că-mi venea s-o mai sun o dată, doar ca să-i mai închid o dată telefonul.

Garrick mi-a surâs.

— Mi se pare că mama ta seamănă foarte mult cu a mea.

L-am privit cu asprime şi am comentat:

— Ai ajuns mai devreme.

Azi-dimineață mă spălasem pe cap și îmi prinsesem părul într-o coadă. Avusesem de gând să-l întind cu placa înainte să vină Garrick, dar uite că acum arătam praf! Fiindcă mă târâsem pe sub canapea, mai eram și plină de praf.

— E vreo problemă?

Aș fi fost prost-crescută să-i spună să plece acasă și să se întoarcă peste o oră.

— Nu, e bine. Poți să te uiți un pic la televizor, dacă vrei. Am nevoie de puțin timp, i-am spus și i-am făcut semn să intre în living.

M-am strecurat în baie.

Oare câte ajustări puteam să fac în cinci minute? Mi-am scos elasticul din păr și am privit clăia de bucle umede pe care trebuia să le îmblânzesc. Nu aveam timp să-mi usuc părul și să-l întind cu placa, așa că mi-am folosit mâinile ca să-l aranjez, sperând că o să-i placă să mă vadă cu părul ondulat. Mi l-am dat cu un pic de spumă; măcar pentru atâta aveam timp. Pe urmă mi-am dat cu rimel, în grabă, și am aplicat luciu de buze, sperând să-l atragă lookul ăsta, *au naturel*.

Când am ieșit din baie, l-am găsit întins pe canapea, la televizor, cu Hamlet culcușită pe pieptul lui. Am rămas în prag, în stare de șoc, convinsă că visez.

S-a întors spre mine și m-a surprins privindu-l.

— Hei, ai părul ondulat.

Am dat aprobator din cap.

Îl purtam tot timpul drept.

— Îmi place, a adăugat.

Eu rămăsesem blocată să-mi văd mâța așezată la el în brațe, atât de fericită, torcând. Omul ăsta avea puteri magice. Era singura explicație.

— Vino încoace, mi-a spus Garrick, ridicându-se și dând-o deoparte pe Hamlet.

M-am așezat la vreo doi metri de el. Am arătat înspre Hamlet și l-am întrebat:

— Cum ai reușit?

— Ce anume?

— Să o faci să te lase s-o ții în brațe.

— E o *ea*? m-a întrebat Garrick.

— Da, și urăște pe toată lumea. Mai ales pe mine.

— Pisica ta te urăște?

— Mda, mai avem de rezolvat niște aspecte.

A răs:

— Poate e ofticată că i-ai dat un nume masculin.

Am întins mâna s-o mângâi și, ca de obicei, am fost întâmpinată cu un mârâit pentru strădania mea. Lui Garrick i se părea haioasă ura pe care o simțea Hamlet față de mine. A continuat s-o țină în brațe, așa că mie mi-a rămas locul din fața lui, fiindcă cel destinat mie tocmai fusese ocupat...

Fir-ar să fie! Nu voiam să mă gândesc la asta acum. Adică da, clar, era o relație secretă, așa că nu era nevoie să definim ce eram unul pentru altul, dar eram curioasă. Ce urma să se întâmple la finalul anului universitar? Oare relația noastră avea să reziste până atunci?

M-am ridicat și m-am apucat de pregătit masa, doar ca să evit astfel de gânduri. Am gătit paste, fiindcă era singurul fel care eram convinsă că-mi reușea atunci când aveam emoții. Și mda, eram destul de tulburată pe lângă Garrick. Se pare că asupra lui Hamlet avea exact efectul opus. Pisica dormea dusă în poala lui.

Mi-am dat seama că acum se ivise ocazia pe care o așteptasem de când venise la mine.

Am profitat de ea. Am lăsat mâncarea pe aragaz și m-am apropiat de canapea. Nu m-am așezat, de teamă să nu trezesc animalul prost dispus, dar mi-am pus o mână pe umărul lui și m-am aplecat să-l sărut. Cum avea mâinile blocate sub Hamlet, eu eram cea care controla sărutul. Mi-am petrecut mâinile prin părul lui

plăcut și moale și l-am sărutat și mai apăsas. L-am sărutat tare. Nu a schițat niciun gest ca să mă oprească. Era exact sărutul pe care mi-l dorisem cu o seară înainte și pe care nu mi-l dăduse.

Nu voiam să mă retrag, dar aveam mâncarea pe foc. Atunci când ne-am desprins, i-am văzut ochii întunecați de dorință.

— Cred că ești un pic diabolică, mi-a zis.

Am râs:

— Da, am planificat asta, să știi. Și Hamlet a participat.

— Mai sărută-mă o dată.

Nu a fost nevoie să mă roage și a doua oară. Cu fiecare sărut, deveneam din ce în ce mai încrezătoare în mine. Cu cât îl cunoșteam mai bine, cu atât eram mai curajoasă. Îmi plăcea asta... aproape la fel de mult pe cât îmi plăcea de el.

Cineva a bătut la ușă de trei ori, tare. Apoi, după o pauză, alte trei bătăi. Cu respirația întretăiată de săruturi, nu aș fi putut spune dacă-mi bătea inima de să-mi iasă în piept din cauza lui Garrick sau a șocului.

— Aștepți pe cineva? mi-a șoptit.

Am clătinat din cap că nu.

După alte trei bubuituri, Kelsey a țipat:

— Bliss, știu că ești aici. Deschide ușa!

— La naiba!

Fără să încerc să fiu blândă, am ridicat-o pe Hamlet din poala lui Garrick și am așezat-o pe canapea. Aproape că nici nu i-am mai băgat de seamă mârâiturile, așa de mult mă obișnuisem cu ele.

L-am apucat pe Garrick și l-am tras în picioare. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde să-l duc, dar mi-am zis că în baie era mai bine decât în dormitor, fiindcă cel puțin avea ușă. L-am împins în baie și mi-am cerut iertare:

— Îmi pare rău. Îți promit că scap repede de ea.

Acum regretam că nu ne întâlniserăm acasă la el.

Mi-am șters buzele, sperând că nu arătau la fel de umflate cum le simțeam. Mi-am trecut mâna prin păr și, când am fost absolut sigură că nu era nimic ieși din comun, am deschis ușa.

Kelsey a dat buzna peste mine.

— Era și timpul. Ce naiba făceai?

M-am prefăcut că sunt obosită și am căscat ostentativ.

— Mai nimic. Știi și tu, pierdeam vremea.

Și-a dat ochii peste cap și m-a privit ca și cum eu aș fi fost cea enervantă, nu ea.

— Noroc că am trecut pe-aici. Nu am de gând să te las să stai încuiată în casă, sâmbătă seară, bosumflată din cauza lui Cade.

M-a apucat de încheietura mâinii și m-a împins în dormitor. Uite că baia fusese alegerea potrivită, de data asta.

— Nu sunt deloc bosumflată, i-am zis. Și de unde știi tu ce s-a petrecut cu Cade?

— Fiindcă știe toată lumea, draga mea. Ceea ce, între noi fie vorba, mă enervează, fiindcă nu mi-ai spus mie mai întâi despre toată telenovela asta.

Super!

— Nu e mare lucru de spus. O să ne împăcăm în curând, sunt sigură de asta.

— Scumpo, nu ai auzit vestea? Cade aproape că a refuzat rolul din *Fedra*. Slavă Domnului că nu a făcut-o până la capăt. L-a convins Rusty. Așa că n-aș zice că nu e mare lucru.

M-am scufundat în pat, complet întoarsă pe dos. Cade era așa de supărat? Ar fi fost în stare să renunțe la rol numai ca să nu fie în preajma mea?

Vocea lui Kelsey mi-a ajuns la urechi, răsunând din dulap, și am avut subit un déjà-vu al nopții în care începuse toată povestea asta. Începuse să scoată afară o mulțime de fuste și de bluze, așa că am întrebat-o:

— Ce faci acolo?

— Ieșim în oraș în seara asta. E cazul să-ți amintești că există o lume întreagă în afara apartamentului tău.

— Nu, Kelsey. Nu prea vreau, i-am răspuns, gândindu-mă la Garrick care era închis la mine în baie.

Oare mă putea auzi?

— Ghinion! N-am de gând să-ți dau de ales. Nici nu mai știu când am dansat ultima dată. Am nevoie de o tipă care să iasă cu mine.

Am gemut și m-am așezat la loc pe pat. Mi-a trântit o fustă în față.

— Treci la îmbrăcat!

Mi-am dat seama că aveam scuza perfectă:

— Nu pot. Am mâncarea pe foc.

— Excelent! Mor de foame. Ce mâncăm?

Uneori, eram de părere că aș fi avut o viață mult mai simplă fără prieteni. Am revenit în bucătărie, cu Kelsey în urma mea. Lăsasem sosul cam mult pe aragaz și se arsesese puțin pe margini. Uite că reușeam s-o dau în bară și cu paste.

— Femeie! Doamne sfinte! Câtă mâncare ai făcut! Aveai de gând să mănânci ca să uiți de probleme? Ai gătit pentru trei oameni!

Am dat din umeri. Nu puteam să-i explic că gătisem pentru două persoane, dintre care unul avea un apetit serios.

Am pus paste în farfurii, încercând să mai păstrez și pentru Garrick, deși habar nu aveam când urma să le mănânce.

Am mâncat repede și am lăsat-o pe Kelsey să vorbească despre cât de mult timp trecuse de când făcuse ultima dată sex. Am dat din cap pe alocuri, am râs când a trebuit să râd și nu m-am oprit din mâncat. Am reușit să-mi golesc farfuria înainte să apuce și ea să mănânce. Mi-am pus farfuria în chiuvetă și am ieșit în hol.

— Unde te duci? m-a întrebat Kelsey.

I-am strigat peste umăr:

— La baie.

Am ajuns în dreptul ușii de la baie și m-am uitat în urmă: Kelsey era ocupată cu paste. M-am strecurat înăuntru:

— A plecat? m-a întrebat Garrick.

— Sst!

Stătea rezemat de chiuvetă. M-am aplecat pe lângă el și am deschis robinetul, să nu ni se audă șoaptele.

— Nu, îmi pare rău. De fapt, ne mănâncă paste.

S-a strâmbat, iar eu m-am aplecat spre el, îngropându-mi hohotul de râs în pieptul lui.

— Și o să plece repede?

Mi-am ridicat ochii spre el, fără să mă dezlipesc de trupul lui.

— Nu. Crede că sunt deprimată din cauza lui Cade și e hotărâtă să mă forțeze să ies din casă.

M-a tras spre el și și-a îngropat fața în locul în care gâtul mi se unea cu umărul. A lăsat să-i scape un mârâit incredibil de asemănător cu al lui Hamlet.

L-am cuprins în brațe, la fel de dezamăgită ca și el.

— Da, știu. E ca naiba.

Ca și cum i-aș fi dat idei, și-a lipit buzele de punctul în care-mi pulsa cel mai puternic sângele și a început să-l sugă ușor. Am râs și l-am împins deoparte.

— Garrick, Kelsey e chiar aici, afară.

Ca la un semn, Kelsey a bătut la ușă:

— Gata, *chica*, nu mai trage de timp! Ți-am ales hainele cu care să te îmbraci!

Tocmai începuse să apese clanța, așa că i-am ieșit în întâmpinare. Mi-am proptit piciorul în prag și i-am răspuns:

— Nu trag de timp, doar mă pregăteam. Dă-mi hainele și mă schimb aici.

M-a privit suspicioasă, văzându-mă cât de plină de avânt devenisem. Am continuat să-i zâmbesc ca și cum aș fi fost copleșită de stres și deja clacam. Mi-a dat hainele și, fără să-i las timp să-mi mai spună ceva, i-am închis ușa în nas și am încuiat-o.

M-am răsucit și l-am găsit pe Garrick așezat pe vasul de toaletă. Am dat drumul la radio cât de tare îl puteam suporta și am închis robinetul.

— Garrick, îmi pare rău.

Așa cum stătea acum, capul lui ajungea în dreptul pieptului meu. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a tras spre el.

— Nu-ți face griji, iubire. Trebuia să se întâmple și asta, mai devreme sau mai târziu.

— Aș vrea să poți să vii și tu cu mine.

— Și eu, iubire. Dar nu-i nimic. O să mâncăm altă dată împreună. Ar trebui să te schimbi. Cu cât ieși mai repede de aici, cu atât scad șansele să fim prinși.

Am încuviințat. Cu mâini tremurânde, mi-am dus hainele la piept.

Mi-a spus:

— O să închid ochii.

L-am sărutat repede pe obraz, să-i mulțumesc. Mi-a zâmbit, a închis ochii și și-a proptit coatele pe genunchi. Și-a cuprins fața în mâini. Mi-am pus un tricou negru și pe urmă am luat fusta.

Am simțit că-mi vine rău. Era fusta aia oribil de scurtă. Probabil că am scos un sunet ciudat, fiindcă Garrick a ridicat capul. Cu ochii închiși, m-a întrebat:

— E totul în regulă?

— Da.

Dar gândeam: „Nu, la naiba! Nu e nimic în regulă!”.

Mi-am tras fusta pe mine. Era la fel de scurtă cum mi-o așteptam. Am oftat. Nu aveam cum să ies îmbrăcată așa.

Am atins umărul lui Garrick, cu gândul să-l atenționez că ies să-mi găsesc altceva de îmbrăcat, dar a deschis ochii. Au rămas pironiți asupra picioarelor mele care, dintr-odată, mi s-au înmuiat.

Mi-a cuprins piciorul în spatele genunchilor, ca o mângâiere, și am fost nevoită să mă sprijin de el ca să nu mă prăbușesc.

- Ai de gând să mă omori? m-a întrebat, aproape sufocându-se. Nu e fusta pe care mi-ai zis că n-ai s-o porți niciodată?

- Și nici n-o s-o port în seara asta. Mă duc înapoi în cameră să mi caut altceva.

M-am răsucit, dar Garrick mi-a atins coapsa cu cealaltă mână.
— Așteaptă.

Și-a plimbat degetele de-a lungul tivului indecent de scurt al fustei și apoi le-a ridicat pe coapsele mele, până au ajuns la câțiva centimetri de fund.

— Ești. Incredibil. De. Sexy.

Avea vocea atât de groasă, că i-am simțit vibrațiile pătrunzându-mi în piele. S-a aplecat și a punctat fiecare cuvânt cu un sărut pe coapse. Mi se părea că sunt ca lutul în mâinile lui. Dacă ar fi vrut, i-aș fi cedat virginitatea mea chiar aici, în baie, fără nicio opunere.

Kelsey a bubuit în ușă, scoțându-mă din starea de beție.

— Ce naiba, Bliss! Nu vrei să te grăbești și tu puțin?

Odată cu vorbele ei, mi-au revenit și spaimile. Sigur, acum mă considera sexy. Numai că virginele sunt cele mai puțin sexy persoane din lume. Nu cumva avea să-și schimbe părerea când afla adevărul?

— Trebuie să plec. Iartă-mă. Cred că au mai rămas paste, dacă vrei să mănânci ceva înainte să pleci. O să... o să te sun, bine?

A dat din cap, cu o privire întunecată, neclintită. Am ieșit împleticit pe hol. Eram un amestec haotic de hormoni și emoții. Eram așa de distrată, că nu mi-am amintit că trebuia să mă schimb decât când m-am trezit în mașina lui Kelsey, când îmi puneam centura, în drum spre club.

Capitolul douăzeci

Ecstasy, clubul unde ne-am dus, era învăluit în întuneric și fum. Ritmul puternic al muzicii pătrundea prin pereți și podea, străpungându-mi pielea, scoțându-mă din sărite. Nu era deloc locul meu preferat, dar lui Kelsey îi plăcea la nebunie. Mi-am zis că o să stau la bar, poate chiar o să vorbesc cu câțiva tipi, așa încât prietena mea să mă lase în pace. Pe urmă speram să plece acasă cu vreun tip și să-mi lase mașina. Cam așa se petreceau lucrurile cu Kelsey.

Ce nu anticipasem era faptul că azi mă îmbrăcasem altfel, ceea ce avea să schimbe totul. Nici nu am intrat bine pe ușă, că m-a acostat un tip și m-a invitat la dans. L-am refuzat. Kelsey mă nimicea din priviri.

— Ce e? i-am strigat, ca să acopăr muzica. Mi-ai zis să vin cu tine, nu să dansez!

Ne-am dus la bar și am încercat să atrag atenția barmanului, în timp ce Kelsey bodogănea:

— Ești cea mai enervantă persoană pe care o cunosc! Arăți supertare în seara asta, dar nu faci decât să stai supărată într-un colț.

— Atunci, poate că era mai bine dacă mă lăsaai să stau supărată la mine acasă.

Un tip m-a bătut pe umăr. Nici n-am așteptat să mă întrebe ceva; m-am grăbit să-i răspund apăsător:

— NU!

Kelsey și-a pus mâinile în șolduri. Arăta destul de intimidant, pentru o copie de Barbie.

— Îmi dau seama că ești supărată și că ai multe pe cap. Chiar încerc să fiu înțelegătoare, dar care naiba e problema ta?

— Nu am nicio problemă, Kelsey. Nu-mi place că mă târăști prin toate locurile astea, fără să-ți pese de ce vreau.

— Bine! Nu contează! Mă dau bătută! N-ai decât să stai aici bosumflată! Eu mă duc să dansez.

S-a răsucit pe călcâie, apoi și-a croit drum prin mulțime, vărșând câteva pahare și împingând oamenii în stânga și-n dreapta.

() Barbie fioroasă!

M-am așezat pe un scaun, la bar, conștientă de faptul că aveam o fustă așa de scurtă, că mi se lipeau coapsele de plastic. N-aș m-ar fi mirat să-mi atârne fundul pe dinafară, dar în clipa asta eram prea nervoasă ca să-mi pase. Am cerut un whisky cu Cola și-am stat acolo, spumegând de furie. Știam că Kelsey îmi vrea binele, dar cluburile nu erau soluția tuturor problemelor din lume. Am știut de la bun început că noi două eram diferite, dar până acum nu-mi dădusem seama cât de puțin mă înțelegea.

— Pot să-ți iau ceva de băut? m-a întrebat cineva.

Am ridicat paharul plin și l-am ignorat. Tipul s-a așezat lângă mine. S-a aplecat să mă mai întrebe ceva și am răbufnit:

— Nu mă interesează.

După care a răsunit o voce cunoscută:

— Mă bucur să aud asta.

Aproape că am căzut de pe scaun când i-am remarcat accentul.

— Garrick!

Garrick se așezase lângă mine, cu o șapcă trasă pe ochi, care-i ascundea părul frumos și blond. Dar nu îl recunoscusem când vorbise adineauri.

— Mi s-a părut că...

Vorbise fără urmă de accent britanic, de parcă ar fi fost un american get-beget.

— Bliss, sunt actor. Știi cum să-mi ascund accentul.

Complet șocată, l-am întrebat:

— Ce cauți aici? Dacă te vede cineva?

— Sunt incognito. Cam așa ceva. Și dacă mă vede cineva, o să le spunem că am dat, din întâmplare, unul peste celălalt. Sunt profesor, dar n-am făcut niciun jurământ să nu am viață socială.

— Bine, dar de ce ai venit aici?

— Fiindcă nu am suportat gândul c-o să dansezi cu altcineva, purtând fusta asta, a continuat.

Și-a pus o mână pe piciorul meu.

Toată fierbințeala de dinainte m-a cuprins din nou.

— Garrick, oprește-te! O să ne vadă cineva! Dacă se întoarce Kelsey?

— După ce scenă ai făcut mai devreme, nu cred să se-ntâmple așa ceva prea curând.

M-am făcut mică. Bun, poate că exagerasem vărsându-mi nervii pe Kelsey.

— Haide!

S-a ridicat, oferindu-mi o mână.

Am privit de jur împrejur, speriată să-l ating. Era întuneric. Dacă ar fi fost vreun cunoscut aici, nu ne-am fi dat seama decât atunci când am fi fost față în față cu el. Era un risc mult prea mare.

— Nu te mai gândi atâta! mi-a zis și m-a cuprins cu brațul, trăgându-mă de pe scaun.

Pielea coapselor mi-a scărțâit jenant de tare când s-a dezlipit de pe scaun, dar lui Garrick nu a părut să-i pese. Ne-am împletit degetele și m-a tras după el, în mulțime.

Mi-am ținut capul plecat. Am coborât câteva trepte, spre un etaj inferior, unde era mai întuneric și mai multă înghesuială. Nu părea nimeni cunoscut prin jur. Și-a croit drum printre oameni până a ajuns în cel mai îndepărtat colț, după care m-a proptit

între el și perete. Stătea cu spatele la încăpere și mă acoperea cu totul, dată fiind statura lui. I-am simțit respirația gâdilându-mi urechea:

— E mai bine așa?

Am încuviințat. Chiar era mai bine. Adică da, eram tot în club și aș fi preferat să fiu acasă, dar deja trăiam cea mai plăcută experiență pe care o avusesem vreodată într-un club.

Deși știam ce simte pentru mine, tot eram prea agitată ca să dansez cu fața spre el. Așa că m-am răsucit până când mi-am lipit spatele de pieptul lui. Apropierea mi-a tăiat răsuflarea.

Am închis ochii și am încercat să las muzica să mă pătrundă. Ușor, și-a împins șoldurile în mine, iar eu am făcut același lucru, împingându-mă în el. Mi-a răsuflat lângă ureche și mi-a trimis fiori pe șira spinării. Și-a mișcat mâna de pe șoldul meu pe stomac. Și-a răsfirat degetele. Mai avea puțin și-mi atingeia sutienul cu degetul mare, iar cel mic se plimba de-a lungul beteliei fustei. M-a tras spre el exact în momentul în care șoldurile lui s-au împins în mine.

Vedeam stele colorate în spatele pleoapelor închise și inima-mi bătea în ritmul alert al muzicii. Corpul lipit de mine părea să amplifice căldura din încăpere. Am simțit că mi se umezește ceafa de transpirație. Garrick continua să-și miște șoldurile în ritmul muzicii, încet, senzual, și ori de câte ori ritmul devenea mai apăsător, se împingea mai tare în mine. Îmi atingeia cu buzele pielea de pe ceafă și simțeam că mă prăbușesc în abis.

Și tot nu era de-ajuns. Oare aveam să mă satur vreodată de el? Mi-am întins mâinile în spate și mi-am strecurat degetele prin părul lui. Garrick m-a aprobat cu un murmur. Și-a mișcat mâna de pe burta mea, plimbând-o ușor în lateral, de la subsuoară până jos. Mi-a mângâiat în trecere sânul. Mișcarea m-a făcut să tremur. Fiorii s-au multiplicat atunci când degetele și-au continuat drumul, au trecut peste fustă și mi-au atins coapsa.

A început o altă melodie, dar noi nu am schimbat ritmul. Mă înnebunea cu mângâierile. Trupurile noastre erau lipite. Eram așa de excitată, că amețisem de dorință. Lumea întreagă se învârtea și numai noi stăteam pe loc. Sau poate că noi ne învârteam. Nu mai eram așa de sigură. Tot ce știu e că eram noi și restul lumii și nu-mi doream ca asta să se schimbe vreodată.

Mi-a găsit locul acela sensibil din spatele urechii și am gemut, fericită că sunetele mi-au fost înghițite de muzică. Mi-a presărat gâtul cu mușcăături mici, iar eu mi-am înfipț unghiile în ceafa lui.

— Doamne, Bliss, ai idee cât de mult te doresc?

Șoldurile ni s-au lipit din nou, iar eu chiar am simțit cât de tare mă dorea.

Cântecul s-a terminat și mi-am dat seama că nu mai puteam rezista. Mi-am scos telefonul din sutien, unde stătuse până atunci. Garrick a gemut din nou și m-a tras spre el, dar eram mult prea concentrată asupra telefonului. Cu mâini tremurând de emoție, am reușit să-i trimit lui Kelsey un mesaj:

Am cunoscut pe cineva. Plec. Scuze pt mai devreme. Vb mâine?

Și l-am tras pe Garrick după mine, spre ieșire, fără să mai aștept vreun răspuns.

De data asta, nu mi-a mai păsat că gonea cu motocicleta. M-am ținut strâns de el, dorindu-mi să ajungem cât mai repede.

Mi-a sărutat gâtul înainte să apuc să bag cheia în yală. Răsufлам așa de greoi, că aproape gâfâiam. Am izbutit să deschid ușa. Am împins-o așa de tare, că s-a trântit. Mâine trebuia să verific dacă nu făcusem cumva vreo gaură în perete. Am început să ne sărutăm.

Îmi scosesem pantofii în drum spre ușa de la intrare. Așa, desculță, Garrick mi se părea mult prea înalt. Probabil că ne-am gândit amândoi la același lucru, fiindcă s-a oprit din mângâieri, m-a cuprins de fund și m-a ridicat în așa fel încât să-mi încolăcesc picioarele pe după mijlocul lui.

Am simțit cum mă lipește cu spatele de perete și am găfâit. Și-a strecurat limba lângă a mea și a mișcat-o repede și apăsă, înainte și înapoi, exact cum îmi plăcea.

— În pat, am reușit să spun printre săruturi.

S-a tras puțin în spate, cât să mă întrebe:

— Ești sigură?

Și ne-am sărutat mai departe, pe un ritm la fel de seducător și de hipnotic precum cel pe care dansaserăm în club. M-a mai întrebat o dată:

— Bliss, ești sigură?

Dacă eram sigură? De ce-mi punea întrebările astea? Își dădea seama că nu voiam decât să-l sărut? Voiam să-l sărut până la sfârșitul lumii.

— Pat! am repetat

— Țsta nu-i un răspuns, a comentat Garrick.

Ne-am îndreptat spre dormitor.

M-am agățat de el și am lăsat-o ceva mai moale cu săruturile, ca să-l las să fie atent pe unde mergea.

Și cu toate astea, am reușit să fac cumva să mă încurc în draperie.

M-am încurcat de-a binelea. Cercelul mi-a rămas înțepenit în material și nu am băgat de seamă decât când Garrick s-a mișcat. Brusc, am simțit o durere ascuțită în ureche și într-o parte a capului. Am scos un țipăt.

— Ce e? Iartă-mă. Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

— Urechea.

— Fir-ar! Rămâi puțin nemișcată.

A încercat să-și folosească ambele mâini ca să-mi desprindă cercelul, dar ne-am pierdut echilibrul și ne-am răsturnat împreună peste comoda din dormitor. După cât de tare mă durea cotul, bănuiam că mâine urma să mă trezesc cu o vânătaie serioasă.

M-a pufnit râsul; ca de obicei, viața mea era complet ridicolă. Și, așa cum era de așteptat, când râdeam, când fornăiam. Așa că iată-ne pe amândoi hohotind din cu totul alte motive. Mă dureau coastele în locul în care mă lovisem de comodă, încă aveam urechea agățată de draperie, iar picioarele — tot în jurul mijlocului lui Garrick. Printre sughițuri de râs, Garrick m-a sărutat dulce, pe frunte.

Poate că nu era așa de rău să fii ridicol.

— Bine, hai să te scap de draperie. O să te așez pe podea, bine?

M-a așezat cu grijă și pulsul a început să mi se liniștească. A încercat câteva minute să mă elibereze, dar avea degete prea mari și neîndemânatic. Așa că, într-un târziu, i-am spus:

— Mai bine scoate-mi cerceul. Îl scot eu mâine din draperie.

A râs și a făcut ce l-am rugat.

Cu puțin timp înainte, simțisem că ard în văpaia săruturilor noastre. Acum simțeam o altfel de căldură care mă cuprindea — una mai dulce. Ca flacăra unei lumânări, nu ca un foc deschis.

Și-a masat umărul cu care se izbise de comodă și mi-a spus:

— Suntem complet zăpăciți.

— Da. Un pic.

M-a cuprins pe după gât, m-a tras spre el și m-a mai pupat o dată pe frunte. Am închis ochii, gândindu-mă că așa arată perfecțiunea.

— Cred că draperia asta ne-a făcut o favoare. Să te văd în fusta aia m-a terminat. Aproape că m-a scos din minți.

I-am surâs.

— Ți-am spus că n-ar trebui s-o port niciodată.

— A, sunt extrem de mulțumit că ai făcut-o. E o amintire pe care o s-o prețuiesc foarte mult timp de acum înainte.

L-am plesnit peste braț, în glumă, fiindcă nu mă supărasem deloc. A continuat:

LOSING IT

— Cred că ar trebui să plec, până nu mă faci din nou să-mi pierd mințile.

L-am lăsat să plece, deși o mare parte din mine protesta zgomotos. Și după ce ieșit, am sărbătorit în același mod ca atunci când am aflat că obținusem rolul Fedrei.

Am dansat.

Fiindcă... în cele din urmă... lucrurile mergeau de minune.

Capitolul douăzeci și unu

Lucrurile mergeau așa de prost!

Prima repetiție pentru *Fedra* a fost un dezastru de proporții. Cade încă nu-mi vorbea. Toți ceilalți din piesă țineau cu el, dacă mă luam după privirile urâte pe care mi le aruncau. Și, cu toate că genul ăsta de repetiții sunt de obicei un pic amorțite, fiindcă toată lumea stă adunată în jurul unei mese, aceasta era mai aiurea decât să mănânci pizza veche de o săptămână.

Din când în când, Eric dădea din cap și parcă-l auzeam gândind: „Ce naiba s-a întâmplat cu oamenii pe care i-am ales săptămâna trecută?”

Cu fiecare scenă era din ce în ce mai rău, ca un șurub care intră într-un unghi prost, dar mergeam mai departe, încercând să facem să meargă ceva ce nu avea cum.

Când s-a terminat, m-am simțit dezamăgită. Îmi făcusem atâtea visuri în legătură cu piesa asta! Așteptasem o asemenea șansă încă din primul an de facultate, iar acum, când șansa se ivise, mi se părea de nesuportat.

Eric era mai optimist și ne-a spus că o să meargă mai bine pe scenă. Mă îndoiesc că l-a crezut cineva.

Iar pentru cei care l-au crezut, speranța s-a destrămat la prima repetiție pe scenă. A mers chiar mai prost decât cea de dinainte. Disconfortul dintre mine și Cade se imprimase deja în relația dintre toți actorii, și toată lumea era rigidă și țeapănă.

Nici la cursuri nu ne mergea mai bine.

Cade continua să se țină departe de mine, Kelsey era tot furioasă, așa că nu eram de acord cu proverbul care susține că „niciun om nu este o insulă”. Eu, una, eram complet singură.

Cu excepția lui Garrick.

Mă înspăimânta intensitatea sentimentelor mele față de el. Mi se părea că era totul mult prea frumos. Nimic nu putea fi așa de minunat; cel puțin nu în viața mea.

Miercuri dimineață, după ora de Pregătire pentru Anul Patru, Garrick m-a oprit:

— Bliss, așteaptă o clipă, te rog.

Mi-am strâns lucrurile pe îndelete, așteptând ca restul colegilor să iasă din laboratorul de informatică. Când am rămas doar noi doi, l-am întrebat:

— Ce este?

Mi-a surâs.

— Nimic.

Și apoi m-a împins spre masa din spatele meu și m-a sărutat.

Mi-am pierdut suflul, iar el a găsit momentul potrivit să-mi invadeze gura. Nu făceam nimic. Doar clipeam. M-a ridicat pe masă și și-a făcut loc între picioarele mele. Mi-a ars buzele cu gura lui.

Nu mă săruta încet. Era un moment frenetic, pe ascuns. Se învârtea lumea cu mine de atâta dorință. M-am agățat de el, convinsă că aveam să mă prăbușesc în brațele lui, când, deodată, s-a retras.

Câteva secunde bune, m-am văzut nevoită să mă concentrez ca să respir normal. Abia pe urmă mi-a trecut prin minte să mă înfurii pe el. L-am plesnit peste braț.

— Ai înnebunit? Ce-a fost în capul tău? Dacă dădea cineva peste noi?

L-am împins deoparte și am coborât de pe masă, simțindu-mi picioarele nesigure.

— M-am gândit că arăți mult prea sexy pentru o dimineață de miercuri.

M-am răstit la el:

— Vorbesc serios, Garrick.

— Și eu.

M-a apucat de cot și m-a dus într-un colț îndepărtat al camerei, de unde nu puteam fi văzuți dacă ar fi stat cineva în prag. Am fi avut timp la dispoziție, în cazul în care intra vreun student.

— Când vine vorba de tine, Bliss, sunt foarte serios.

Oare voia să zică ceea ce credeam eu că zicea? Avea un aer periculos. Nu puteam judeca atunci când era așa de aproape de mine. A încercat să mă înduplece cu un sărut, numai că îmi era teamă să nu fim văzuți, chiar și așa, departe de ușă. Mă simțeam la fel ca în prima seară pe care o petrecuserăm împreună, în pat. Oare așa eram eu? Eram pregătită pentru așa ceva?

Am întors capul și buzele lui mi-au întâlnit gâtul. Totul mi se părea extrem de confuz. Cum puteam să-mi doresc ceva așa de mult și, în același timp, să nu mi-l doresc?

O parte din mine voia să-l cuprind cu brațele și să-l rog să nu-și mai dezlipească niciodată buzele de pielea mea. O alta nu voia decât s-o ia la goană.

Cea de-a doua parte a învins.

M-am sustras din îmbrățișare și am ridicat o mână, ca să-l opresc să mă urmeze.

— Nu pot. Trebuie să plec. O să încerc să dau de Cade înainte de repetiția de diseară, să văd dacă reușesc să repar situația.

Și am fugit din laborator, cu pielea arzând de la atingerile lui.

Cade deja plecase când am ajuns în sala de relaxare. Nu am dat de el tot restul zilei. M-am gândit să-l rog să discutăm înainte de repetiție, dar era toată lumea de față, privindu-ne, și, sinceră să fiu, nu aveam energia necesară.

Ceea ce a însemnat că și a treia repetiție a început la fel de slab precum celelalte.

Eric, care habar nu avea de drama noastră din culise, nu pricepea nimic din ce se întâmpla. Dar bănuiesc că sesizase că era ceva ce pornea de la mine și de la Cade, pentru că ne-a trimis la plimbare. Ne-a spus că vrea să petreacă timp cu corul, dar, de fapt, voia să ne facă să repetăm singuri, doar noi doi. Așa că ne-a trimis într-o sală mai mică, în care să repetăm... împreună cu Garrick.

Probabil că era un semn al apocalipsei. Lucruri așa de îngrozitoare se petrec numai când lumea e pe punctul de-a se sfârși.

Invidiam stăpânirea de sine a lui Garrick. Nu lăsa să se vadă nimic. Eu, pe de altă parte, eram terminată.

Am repetat de două ori prima scenă, împreună. Cade era inert, iar eu — demnă de toată mila.

Indiferent de câte ori a mormăit Garrick, printre replici, „Treziți-vă!” sau „Cu intensitate!” sau „Mai tare!”, noi tot oribil jucam.

Garrick, care știa prea bine de ce eram în stare eu și Cade, a devenit din ce în ce mai nervos. Nici măcar nu s-a mai oboșit să mimeze un fals optimism.

— Luați o pauză de cinci minute! ne-a cerut el, în cele din urmă.

M-am dus la baie și m-am stropit cu apă pe față. Situația asta trebuia să înceteze. Dacă eram în stare să joc cu Dom, sigur eram în stare să joc cu Cade, indiferent cât de supărat ar fi fost. Mi-era cel mai bun prieten, dar trebuia să învăț să-mi las sentimentele deoparte, dacă voiam să fiu actriță.

Simțindu-mă puțin mai bine, m-am îndreptat spre săliță.

Cade și Garrick erau deja înăuntru. Vorbeau.

— Știi că e vorba de ceva personal între voi doi, dar e cazul să treceți peste asta, a spus Garrick.

— Încerc, a ripostat Cade. Nu e așa de simplu.

Garrick era cu spatele la mine. Vedeam perfect fața lui Cade: palidă, ca o foaie de hârtie mototolită. Am suspinat, dorindu-mi să se termine totul mai repede sau să nu se fi întâmplat deloc.

— Nu încerci îndeajuns de mult, i-a zis Garrick. Și ce dacă Bliss nu îți împărtășește sentimentele? Asta-i viața.

Mi-a picat fața. Cum de putea să fie așa de crud Garrick, care fusese așa de dulce și de înțelegător când îi povestisem despre cearta mea cu Cade?

— Se mai întâmplă, a adăugat Garrick. Trebuie să te maturizezi. Ești sau nu actor? Nu poți să lași sentimentele pe care le ai pentru ea să-ți dicteze viața.

Mi s-a uscat gura și am simțit cum mi se pune un nod în gât.

Am împins ușa și am spus:

— Ajunge!

M-a surprins și pe mine intensitatea cu care vorbisem, deși nu ar fi trebuit. Nu suportam să-l văd pe Cade îndurerat și, de data asta, nu eu îi provocam suferință. Vorbele lui Garrick mi se strecuraseră pe sub piele și acum supurau, iar mâinile îmi tremurau de furie.

Cade a părut îngrozit să mă vadă.

Garrick nu părea deloc să se simtă vinovat, ceea ce m-a făcut să fiu și mai pornită. Am mers și m-am așezat între ei.

— Asta nu-i treaba ta, i-am spus lui Garrick.

S-a întors spre mine. I-a căzut fața. S-a încruntat.

— Ba este treaba mea, când apăreți amândoi la repetiție cu treburi din afară.

Știam, la nivel logic, că are dreptate, că era profesorul meu și că asta-i era meseria, dar mă rănise faptul că ne judeca. Și voiam să-l rănesc și eu pe el.

— Probabil că ai dreptate, i-am răspuns. Poate că relațiile nu au ce căuta aici. E o idee proastă să amestecăm chestiile astea, nu crezi?

A rămas așa de calm, că-mi venea să-l scutur. Voiam să-mi înfig degetele în umărul lui, să-l împing și să trag de el.

— Bliss, e lipsit de profesionalism ceea ce faci, m-a dojenit Garrick.

— *Eu sunt lipsită de professionalism?* Ei, asta chiar că-i bună, mai ales venind de la tine!

— Putem să vorbim mai târziu despre asta.

Mi-a atins cotul.

Eram enervată că, și atunci când mă înfuria, avea darul să-mi înmoaie genunchii cu atingerea lui.

— Nu *vreau* să vorbim mai târziu despre asta. Vreau doar să regizezi. Vreau să nu te mai bagi în relația mea cu Cade. Mă auzi? Înțelege? Stai deoparte! Asta-i *tot* ce vreau de la tine.

În cele din urmă, am sesizat când i-a plesnit ceva din fațada de calm cu care se înconjurase. A strâns din dinți și, pentru o secundă, a închis ochii. Nu mă simțeam atât de bine cum mă așteptasem, și deja îmi venea să-mi iau vorbele înapoi.

— Bine, a spus și a ridicat brusc brațele în aer. Bine. Ca regi-zor, vă zic că voi doi trebuie să vă veniți naibii în fire, înainte de repetiție, dacă nu vreți să cerem ajutorul dublurilor voastre! Sunteți liberi să plecați.

Ușa s-a trântit și i-am auzit ecoul în minte, la nesfârșit. Ce tâmpenie!

Uitasem că era și Cade lângă mine, până când a vorbit:

— Doamne sfinte, Bliss! El e tipul?

Aș fi putut să neg. I-aș fi putut spune toată povestea. Aș fi putut s-o iau la fugă. Dar mă simțeam prea pustie ca să fac vreo mișcare. M-am prăbușit în genunchi și mi-am petrecut brațele în jurul meu, ca și cum așa nu m-ar mai fi durut la fel de tare. Dar mă durea.

Și locurile goale din mine s-au umplut imediat cu vorbele pe care le rostisem și pe care le regretam, cu rușine și cu faptul că deja îmi era dor de el. Nu-mi mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să plâng.

Lacrimile țâșneau din mine constant, ridicându-se ca un val, spălând tot ce iubisem în timpul petrecut împreună. Am simțit că mă atinge cineva pe umăr și m-am întors, plină de speranță.

Era Cade.

Încet și nesigur, a îngenuncheat lângă mine și m-a luat în brațe. Am ezitat o clipă, știind ce simțea pentru mine și cât de greu îi era. Știam că era prea bun pentru mine.

După care nu am mai putut rezista. Deja eram egoistă; ce rău mai puteam face acum?

M-am îngropat în brațele lui și am dat frâu liber emoțiilor. Am plâns urât, cel mai urât din toată lumea, și nu mi-a păsat deloc. Pentru că aveam o capacitate infinită de a strica tot ce era bun.

— Gata! Nu-i nimic, mi-a spus Cade. Nu a fost așa de rău.

— N-a fost așa de rău? Poate că nu, prin comparație cu Holocaustul, am răspuns și m-am frecat la ochi, mânjindu-mă de negru de la rimel. Dar în comparație cu alte despărțiri, a fost destul de urât.

Cade s-a încordat.

— Voi doi erați împreună? Adică împreună *de-a binelea*?

— Am fost pentru câteva săptămâni, până când am stricat totul.

Doamne! Nu era de mirare că rămăsesem virgină. Probabil că într-o altă viață spărsesem o grămadă de oglinzi.

În ciuda a tot ce se întâmplase, Garrick chiar mă plăcuse. Chiar dacă îl refuzasem pe baza unor scuze de doi bani. Chiar dacă nu mă culcasem cu el. Chiar dacă eram înspăimântător de ciudată. Mă plăcea. Pe *mine*. Am început din nou să plâng, pentru că nu era cinstit.

— Îl placi mult de tot, nu? a zis Cade.

Încercând să-mi recapăt respirația, am dat aprobator din cap.

— Da. Știu că e o nebunie. Și o prostie. Dar... l-am întâlnit înainte să aflu că e profesorul nostru, iar după aia n-am putut să ne oprim. Am încercat. Cred că acum chiar trebuie să mă opresc.

Cade m-a legănat. Deși era plăcut, mă făcea să mă simt mică și imatură. Lipsită de profesionalism, așa cum spusese Garrick.

— O să te ierte, a zis Cade. Eu așa aș face.

Voiam să-l întreb dacă asta însemna că mă iertase, dar mi-a fost mult prea frică. Așa că am rămas în brațele lui, plângând în tăcere, mulțumită de armistițiul nostru temporar.

Când am ieșit din mica sală, repetițiile se terminaseră și plecase toată lumea. M-a condus la mașină și am început să sper. Să sper că, poate, totul avea să fie bine între noi doi. Nu m-a mai sărutat pe obraz, așa cum obișnuia să o facă. Mi-a pus o mână pe umăr. Deși era diferit, mi-era de-ajuns.

— O să fie bine, mi-a spus.

Și am sperat că vorbea despre toate: despre noi, despre Garrick, despre viață în general.

Aveam nevoie să fie totul bine.

Capitolul douăzeci și doi

M-am gândit să mă duc la el de cum am ajuns acasă, numai că-mi era frică. Plus că-mi venea mult mai ușor să-mi plâng de milă de una singură. Păstram în congelator o cutie de înghețată cu ciocolată și biscuiți, tocmai pentru astfel de ocazii. Ar fi fost drăguț s-o împart cu Kelsey, dar nu-mi puteam destăinui secretul unei alte persoane și nu eram îndeajuns de egoistă încât să-l fac pe Cade părtaș la încă o repriză de plânsete. Îmi promisese să nu spună nimănui, iar eu îl credeam.

M-am așezat pe un capăt de canapea. Hamlet se tolănise pe celălalt. M-am întrebat dacă era în stare să mă facă să mă simt mai bine. Mai fusese drăguță cu mine o dată, tot într-un moment de tristețe, așa că poate aveam o șansă și acum. M-am întins spre ea, dar nu m-a întâmpinat doar cu mârâitul deja obișnuit, ci și cu un scuipat.

În mod clar, era de partea lui Garrick.

M-am gândit să merg la el de o mie de ori, poate chiar de o mie una. Dar trebuia să recunosc: fusese mult prea bun pentru mine, încă de la bun început. La un moment dat, s-ar fi plictisit de mine, odată eliminat elementul interzis. Și nici nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă am fi fost prinși. Acest gând mă făcea să simt adrenalina prin corp, ca atunci când mă sărutase în laborator, la vedere, când am fi putut fi surprinși de oricine. Poate chiar îmi făceam un bine dacă rupeam de acum orice legătură cu el. Da, mă durea foarte tare, dar ar fi fost și mai rău dacă s-ar fi întâmplat mai târziu.

În penumbra din apartament, în toropeala provocată de înghețată, am recunoscut că mă îndrăgostisem de el. Relația noastră superscurtă fusese ca o zi petrecută în soare, când nu ai trăit decât în subteran (eu fiind omul-cârțiță, în scenariul ăsta). Poate că doar atât obțineam de la genul ăsta de relații: frânturi de lumină. Poate erau mult prea strălucitoare ca să reziste mai mult. Poate ar fi trebuit să fiu recunoscătoare.

Nu mă simțeam recunoscătoare. Mă simțeam jalnică (și ghiftuită cu înghețată).

Miercuri, în laborator, Garrick nu s-a apropiat la mai mult de un metru de mine. La repetițiile din seara de miercuri, a stat pe ultimul rând și a luat notițe, fără să scoată un cuvânt.

La fel a fost și joi, și vineri. Jocul meu actoricesc se îmbunătățise acum, că mă împăcasem cu Cade (oarecum). Nu eram chiar prieteni din nou. Nu îmi imaginam că urma să mai petrecem timp împreună în curând, dar puteam vorbi fără mari probleme și aveam amândoi mintea îndeajuns de limpede încât să ne concentrăm asupra jocului.

La finalul săptămânii, am redevenit omul-cârțiță care nu-și părăsea apartamentul și care făcea duș numai când era absolut nevoie. În orice alt weekend, Kelsey m-ar fi forțat să ies din casă, dar încă nu-i trecuse supărarea, după felul în care o tratasem în club.

Așa că rămăsesem singură. Nu mai aveam pe nimeni, în afară de Hamlet. Care mă ura cu puterea a o sută de sori.

Am petrecut o săptămână întreagă în singurătate, până când mi-am făcut curaj să fac ceva, orice.

M-am oprit pe la cabinetul lui, în timpul orelor de consultații. Eram prea speriată ca să-l abordez acasă sau după ore. Mi-am dat seama că vorbea la telefon când m-am apropiat de ușă.

— Știu, a spus zâmbind. Știu. O să mă întorc repede. Cât a mai rămas? Trei luni?

Am înghețat. M-am lipit de peretele de lângă ușă și, indiferent cât de mult respiram, aveam senzația că rămăsesem cu plămânii goi.

— Nu, am trecut peste chestia aia. Nici măcar n-a fost mare lucru, de la bun început... Doar foarte incomod.

Ceva s-a rupt în mine, ceva care era deja vulnerabil și slab și care acum se destrăma cu totul.

— Ar fi trebuit să am mai multă minte. Dar acum s-a terminat și nu-mi mai pasă, știi? Da, da. O să gădesc un alt loc de muncă. Nu merită.

Nu merita?

Cred că până acum încă sperasem să ne împăcăm, deși încercasem să mi-l scot din cap. Speranța e o chestie așa de imbecilă!

Refuzam să plâng. Trecuse deja peste relația noastră. Trebuia s-o fac și eu. Și trebuia să mă asigur că o știa și el. Dacă voia să-și dea demisia ca să stea departe de mine, trebuia să îndrept chestia asta. Nu trebuia să fiu eu motivul pentru care pleca de aici.

Înainte să mă răzgândesc, am ciocănit și am pășit în prag.

A ridicat privirea și s-a bâlbăit puțin, nesigur de ce să spună. M-a privit o secundă, uitând complet de telefonul din mână. După care a clipit și a revenit la conversația pe care o purta:

— Trebuie să închid. Te sun mai târziu, da?

Uram persoana de la celălalt capăt al telefonului. Era oare o fată? Avea o iubită în Philadelphia? Fusesem doar o mică aventură, doar o parteneră de sex (mă rog, *aproape* sex)? Interlocutorul lui a mai vorbit douăzeci de secunde, timp în care Garrick a spus „da” și „bine”.

A închis, și eu tot nu știam ce să-i spun. S-a uitat la mine și mi-a zis:

— Cu ce pot să te ajut, Bliss?

Tonul lui formal m-a făcut să mă simt stânjenită, dar m-am străduit să fac față.

— Am vrut să-mi cer scuze pentru comportamentul meu din timpul repetițiilor. Cade și cu mine am rezolvat toate neînțelegerile...

M-a întrerupt:

— Am observat.

— Așa că îți promit că n-o să se mai întâmple niciodată. Pe viitor, o să am o atitudine profesională. N-o să-mi mai aduc viața personală la repetiții sau la ore.

A pus jos pixul cu care se juca și s-a ridicat.

— Bliss...

Indiferent ce voia să-mi spună, nu puteam asculta. Dacă aveam să fiu nevoită să-l ascult cum încearcă să-mi dea papucii cu binișorul (deși știam că nu-i mai păsa), eram convinsă că urma să mă fac de râs, să plâng ca fraiera. Așa că l-am întrerupt:

— E OK, nu-ți face griji. Am trecut peste. Nu-i mare lucru, nu?

S-a oprit. Eram sigură că știa că-l mint, sigură că știa cum mi se zvârcolește stomacul și cum mi se zbate inima. Îmi doream să mă creadă.

Eram OK. Trecusem peste. Eram bine. Bine. Bine de tot.

— Bine, mi-a spus.

Am tras aer în piept.

— Perfect! Mulțumesc pentru timpul acordat. O zi frumoasă!

Și m-am făcut nevăzută; am fugit pe coridoare și pe scări până am ajuns afară, și abia acolo am izbutit să trag aer în piept și să-mi stăvilesc lacrimile.

De atunci, am ridicat ziduri prin zâmbete și m-am apărat cu râsete false. M-am împăcat cu Kelsey și i-am promis că o să mergem să dansăm oricând vrea. M-am aruncat în repetiții și mi-am învățat pe de rost toate replicile, cu o săptămână înainte de data-limită. M-am forțat să mășăluiesc ca un soldat, privind înainte, niciodată înapoi. Eric mi-a lăudat eforturile la repetiții, spunându-mi că-mi simte rușinea și disprețul de sine în fiecare cuvânt

rostit, chiar și în felul în care mă mișcam. Am zâmbit și m-am prefăcut că eram bucuroasă să aud asta.

M-am gândit la ziua absolvirii, când urma să plec Dumnezeu știe unde... Poate că aveam să golesc un card de credit și să plec în vacanță cu Kelsey. Poate că urma să merg înapoi acasă, să muncesc și să pun niște bani deoparte. Mamei i-ar fi plăcut asta la nebunie. Poate ar trebui să rămân aici, să-mi găsesc de lucru la un supermarket. Orice ar fi fost, aveam să mă descurc. După absolvire, avea să fie totul mai ușor. Abia atunci mă puteam descărca. Îi puteam spune totul lui Kelsey și să petrecem până nu mai sufeream. Abia atunci.

Nu mai puteam aștepta până Atunci.

Părea posibil. Părea realizabil.

Până când Acum a venit și mi-a stricat planurile.

Mai aveam o săptămână până la vacanța de primăvară — una bine-meritată. Vineri după-amiază eram strânși cu toții în sala de teatru, pentru workshopurile de regie de scenă. Se strânsese întregul departament. Regizorii din primul an erau împietriți de spaimă. Restul lumii avea expresii diferite: de la plictiseală evidentă la bucurie sadică.

Mă plimbam de colo-colo, dorindu-mi să treacă timpul mai repede, când Rusty și-a făcut apariția și a făcut un anunț la scenă deschisă. Și-a dres vocea și a vorbit pe un ton neobișnuit de serios:

— Mda, ieri am fost la doctor...

— Și ești gravid? a strigat cineva din spate.

A zâmbit scurt.

— Nu. De fapt, am... mononucleoză.

A trecut o fracțiune de secundă până mi-am dat seama ce spunea.

— Doctorul mi-a zis că perioada de incubație este între patru și opt săptămâni, ceea ce înseamnă că e posibil să fi fost bolnav în ianuarie sau în februarie. Așa că... ar fi bine să aveți grijă din ce pahar beți și așa mai departe.

LOSING IT

Ianuarie sau februarie. Petrecerea! Îl sărutasem pe Rusty la petrecerea aia. Toată lumea sărutase pe toată lumea.

Din instinct, i-am căutat cu privirea pe ceilalți care jucaseră jocul cu sticla. Aveau expresii de spaimă și de neliniște, la fel ca mine. Dacă Rusty fusese contagios atunci, însemna că aveam mononucleoză și eu, și Cade, și Kelsey, și Victoria, toată lumea de la petrecere.

Și Garrick.

La naiba!

Capitolul douăzeci și trei

L-am ajuns din urmă îndată ce am terminat repetiția. Actorii se foiau de colo-colo, încă îmbrăcați în costume. Profesorii își felicitau studenții și toată lumea gravita spre grupul de care aparținea, făcându-și planuri de weekend. În timp ce toți păreau calmi și veseli, eu aveam senzația că venise sfârșitul lumii. Să mă apropii de Garrick era ca și cum aș fi intrat într-o cameră plină cu spori de antrax. Dar am făcut-o.

Din fericire, nu vorbea cu nimeni, doar verifica ceva pe ecranul telefonului. Am stat câteva momente în spatele lui. Mă afecta simplul fapt că mă apropiasem de el. Chiar era ca o otravă. I-am inhalat parfumul și am simțit cum îmi distrugea zidurile de apărare pe care le ridicasem.

Nu știu dacă am făcut vreun zgomot sau doar m-a simțit în spatele lui, fiindcă s-a întors și m-a privit. O fracțiune de secundă, am crezut că o să-mi zâmbească. După care i s-a schimbat expresia. Era bănuitor. Ca și cum nu ar fi avut încredere în mine. În final, chipul i-a devenit impasibil.

În vreme ce eu simțeam un tumult de sentimente care-mi asaltau baricadele, amenințând să se reverse, lui părea să nu-i pese deloc.

Am vrut să-i arunc vorbele în față și să fug, dar știam că e o idee proastă. Nu e tocmai normal să-ți avertizezi profesorul că e posibil să-l fi infectat cu mononucleoză.

— Putem să vorbim între patru ochi? l-am întrebat.

A privit de jur împrejur și mi-am imaginat unde se uita. Probabil la Eric. Sau la Cade. La Dom. Indiferent unde se uita, s-a concentrat într-acolo și mi-a răspuns:

— Nu cred că e o idee bună, Bliss.

Mda, îmi epuizasem de ceva vreme ideile bune.

— Nu durează mult, i-am promis.

Într-un târziu, s-a uitat la mine. Am vrut să cred că zăream în ochii lui o brumă de blândețe, însă poate că doar îmi imaginam. Înceam asta tot timpul. Nu era nevoie decât să închid ochii ca să-l văd aplecându-se spre mine, cu buzele la câțiva milimetri de ale mele. Dar, de fiecare dată când deschideam ochii, nu era real.

Am simțit o mână cuprinzându-mi umărul. Cineva m-a îmbrățișat. Era Eric. A început să-mi vorbească despre repetiții, despre costume și vacanța de primăvară, despre toate lucrurile pentru care nu mai aveam loc în cap.

L-am privit pe Garrick zâmbindu-i șefului lui. Avea un surâs timid, cu buzele strânse. Oare când văzusem ultima oară zâmbetul lui strălucitor?

Poate că nu trebuia să-i zic despre mononucleoză. La urma urmei, nici măcar nu mă simțeam rău.

Nu-i ca și cum se sărutase cu altcineva de la petrecerea aia (sau cel puțin asta speram eu). Și dacă nu mă îmbolnăveam, nu avea niciun rost să știe. Plus că era clar că voia să uite complet mica noastră aventură. Vorbea deja despre schimbarea locului de muncă, pentru numele lui Dumnezeu! Și de atunci avusesem grijă să nu mă mai uit la el, să nu stau prea aproape de el, să nu-i mai dau senzația că nu se terminase între noi. Fiindcă, indiferent cât de rău era acum, ar fi fost mult mai rău dacă Garrick ar fi plecat de tot.

Mda. O să-i spun doar dacă o să fie cazul. Nu era nevoie să aduc subiectul ăsta în discuție dacă nu exista o problemă.

Mi-am luat „la revedere” de la Eric și Garrick. Și am continuat să mă prefac. Măcar la asta să-mi folosească educația pe care o primeam la Actorie. Actoria mă învățase să mint.

În ultima zi de școală înainte de vacanța de primăvară, m-am trezit complet epuizată și mi-era așa de frig, că la cursul lui Garrick am purtat un pulover, chiar dacă în Texas venise deja primăvara. Era clar că mă îmbolnăvisem — sau ar fi trebuit să-mi fie clar —, numai că eram mult prea preocupată să supraviețuiesc acestei zile și să intru în vacanță, așa că mi-am înlăturat toate neliniștile din minte.

Garrick ne-a dat drumul mai devreme, dar nu înainte să ne spună:

— Îmi pare rău că vă dau temă de vacanță, dar când vă întoarceți, vreau să-mi prezentați un plan clar cu ce veți face pe data de 23 mai. Pe cei care nu au aflat deja îi anunț că 23 mai e a doua zi după absolvire.

Dom a chicotit de undeva din spatele meu:

— Dacă suntem beți cu o seară înainte, asta se cheamă că e un plan?

N-am avut putere nici să-mi dau ochii peste cap.

— Pe unii dintre voi o să-i văd diseară, la repetiție. Vouă, celorlalți, vă urez să aveți o vacanță frumoasă! Feriți-vă de arestări, de măritiş sau de alte lucruri de genul ăsta! Să aveți o zi bună!

Cred că s-a aplaudat, dar nu sunt sigură. Aveam mintea cam tulbure. Mi-am strâns lucrurile și am decis că nu mai aveam chef de celelalte cursuri. Mai bine mergeam acasă și trăgeam un pui de somn. Suna bine. După un pic de somn, sigur urma să mă simt mai bine.

Amețită, m-am apropiat de ușă.

Nu mi-am dat seama că plecaseră toată lumea și că eram singură cu Garrick.

— Bliss, te simți bine?

Am dat aprobator din cap, însă simțeam cum îmi bubuie capul.

— Sunt doar obosită.

Eram îndeajuns de coerentă încât să mă asigur că-i răspund pe un ton neutru — nici plângăreț, nici sarcastic.

Am adăugat:

— Mulțumesc de întrebare. Vacanță plăcută!

Mi se părea că vocea mea venea de departe. Am avut nevoie să mă concentrez ca să ies pe ușă și să ajung la mașină.

Drumul până acasă a rămas un mister. În mod clar, am condus, dar nu îmi aminteam nici străzile pe care o luasem, nici cum am condus. Știu doar că m-am trezit în fața apartamentului meu, adică aproape de pat.

Voiam numai să dorm, dar creierul meu complet nevrotic și care simțise nevoia să aibă un calendar lângă pat și-a amintit că în seara asta aveam repetiție. Am pus alarma să sune la ora cinci, ca să am timp să mănânc ceva înainte de plecare, și am mai pus una la cinci și cinci minute, în cazul în care o opream pe prima, din neatenție. Pe urmă m-am prăbușit în pat și în uitare.

După câteva minute, mi se părea că lumea urlă, așa că mi-am apăsât palmele pe urechi. Dar mâinile mele îmi păreau moarte, complet lipsite de viață. Am înghițit și mi se părea că în loc de limbă am sârmă ghimpată. Gâtul mă ustura cumplit.

Când mă întorceam de pe o parte pe alta, mă simțeam grea ca un munte.

Ceasul indica ora șase fără un sfert. Am clipit și m-am mai uitat o dată.

Era șase fără un sfert seara.

Lumea urla în continuare. Într-un târziu, am întins o mână și am apăsât butonul de alarmă, ca să se oprească.

Am înghițit din nou, dar limba îmi părea prea mare. Iar saliva mea era acidă, usturându-mi gâtul.

Amețită, m-am mai uitat o dată la ceas. Nu mai aveam timp. Repetiția începea într-un sfert de oră. Cumva, nu știu sigur cum,

În ultima zi de școală înainte de vacanța de primăvară, m-am trezit complet epuizată și mi-era așa de frig, că la cursul lui Garrick am purtat un pulover, chiar dacă în Texas venise deja primăvara. Era clar că mă îmbolnăvisem — sau ar fi trebuit să-mi fie clar —, numai că eram mult prea preocupată să supraviețuiesc acestei zile și să intru în vacanță, așa că mi-am înlăturat toate neliniștile din minte.

Garrick ne-a dat drumul mai devreme, dar nu înainte să ne spună:

— Îmi pare rău că vă dau temă de vacanță, dar când vă întoarceți, vreau să-mi prezentați un plan clar cu ce veți face pe data de 23 mai. Pe cei care nu au aflat deja îi anunț că 23 mai e a doua zi după absolvire.

Dom a chicotit de undeva din spatele meu:

— Dacă suntem beți cu o seară înainte, asta se cheamă că e un plan?

N-am avut putere nici să-mi dau ochii peste cap.

— Pe unii dintre voi o să-i văd diseară, la repetiție. Vouă, celorlalți, vă urez să aveți o vacanță frumoasă! Feriți-vă de arestări, de măritiş sau de alte lucruri de genul ăsta! Să aveți o zi bună!

Cred că s-a aplaudat, dar nu sunt sigură. Aveam mintea cam tulbure. Mi-am strâns lucrurile și am decis că nu mai aveam chef de celelalte cursuri. Mai bine mergeam acasă și trăgeam un pui de somn. Suna bine. După un pic de somn, sigur urma să mă simt mai bine.

Amețită, m-am apropiat de ușă.

Nu mi-am dat seama că plecase toată lumea și că eram singură cu Garrick.

— Bliss, te simți bine?

Am dat aprobator din cap, însă simțeam cum îmi bubuie capul.

— Sunt doar obosită.

Eram îndeajuns de coerentă încât să mă asigur că-i răspund pe un ton neutru — nici plângăreț, nici sarcastic.

Am adăugat:

— Mulțumesc de întrebare. Vacanță plăcută!

Mi se părea că vocea mea venea de departe. Am avut nevoie să mă concentrez ca să ies pe ușă și să ajung la mașină.

Drumul până acasă a rămas un mister. În mod clar, am condus, dar nu îmi aminteam nici străzile pe care o luasem, nici cum am condus. Știu doar că m-am trezit în fața apartamentului meu, adică aproape de pat.

Voiam numai să dorm, dar creierul meu complet nevrotic și care simțise nevoia să aibă un calendar lângă pat și-a amintit că în seara asta aveam repetiție. Am pus alarma să sune la ora cinci, ca să am timp să mănânc ceva înainte de plecare, și am mai pus una la cinci și cinci minute, în cazul în care o opream pe prima, din neatenție. Pe urmă m-am prăbușit în pat și în uitare.

După câteva minute, mi se părea că lumea urlă, așa că mi-am apăsât palmele pe urechi. Dar mâinile mele îmi păreau moarte, complet lipsite de viață. Am înghițit și mi se părea că în loc de limbă am sârmă ghimpată. Gâtul mă ustura cumplit.

Când mă întorceam de pe o parte pe alta, mă simțeam grea ca un munte.

Ceasul indica ora șase fără un sfert. Am clipit și m-am mai uitat o dată.

Era șase fără un sfert seara.

Lumea urla în continuare. Într-un târziu, am întins o mână și am apăsât butonul de alarmă, ca să se oprească.

Am înghițit din nou, dar limba îmi părea prea mare. Iar saliva mea era acidă, usturându-mi gâtul.

Amețită, m-am mai uitat o dată la ceas. Nu mai aveam timp. Repetiția începea într-un sfert de oră. Cumva, nu știu sigur cum,

am reușit să mă ridic din pat. Picioarele îmi tremurau ca și cum aș fi fost pe un vapor aflat pe mare. Aveam lucruri de făcut, dar nu reușeam să scap de senzația că uitasem ceva. Și-mi era așa de frig... Unde îmi era haina oare? Aveam nevoie de o haină.

M-am înfoclit cu ce am găsit mai gros și, clătinându-mă, m-am dus la mașină. O fracțiune de secundă, lumea s-a întors cu susul în jos, ca un copil care refuză să stea locului. Am întins mâna ca să-mi regăsesc echilibrul, dar nu aveam de ce să mă sprijin. Am alunecat pe o parte. Nu am căzut, fiindcă am reușit să-mi revin — cu greu. M-am uitat jos, la asfalt. Eram așa de obosită. Ar fi prea aiurea să mă așez aici, pe jos?

Însă îmi era așa de frig... Mai bine intram în casă, dacă voiam să stau jos. Sau puteam să stau în mașină. Aveam timp să trag un pui de somn în mașină?

Am scuturat din cap, încercând să risipesc ceața dinăuntrul lui, și am simțit cum mi se clatină ceva în creier. Mă durea. Doamne, cât de tare mă durea! Mi-am apăsat palmele pe cap, încercând să pricep de ce mă simțeam așa, și am mai înghițit o dată, chestie care a durut și ea. Toate mă dureau. Toate.

Nu mă mai puteam ridica. Mi-era mult prea greu să stau în picioare. Ajunsesem aproape de pământ. Deja mă întindeam spre asfalt, crezând, cine știe de ce, că o să-mi țină de cald.

Apoi ceva m-a tras din spate.

Am fost prinsă, ca un pește atârând în undiță.

Am început să plâng pentru că mă durea capul și-mi simțeam gâtul ca un fier încins. Aveam în continuare nevoie de o haină, și nu voiam să fiu un pește, și voiam să dorm.

Să dorm.

Cineva îmi spunea că totul o să fie bine. Cârligul dispăruse și perna era din nou aproape de mine. Cred că visam. Dormeam.

*Să mori, să dormi;
Să dormi poate visând.¹*

Ceva a bâzâit. M-am gândit la albine. Zburam într-un roi de albine.

— ... să fie bine. Nu știu cât de rău e, dar are sigur febră mare. Nu e deloc coerentă. Mononucleoză, da. Să o duc la spital? Ești sigur? Bine. Da. Pa!

Am întins o mână. Erau prea multe cuvinte. Albinele n-ar trebui să poată vorbi. Nu avea sens. Unde mă aflam?

— Unde? am gemut. Au!

Mă dureau toate, chiar și după ce dormisem.

Apoi mâna mea a găsit ceva. Sau ceva mi-a găsit mâna. Ceva cald. Eu eram înghețată. Am oftat. Căldura mi-a atins obrazul. M-am împins spre ea, dorindu-mi mai mult.

— Așa de frig..., i-am spus căldurii.

Și căldura mi-a șoptit blând:

— Nu știu ce să fac.

M-am agățat de căldura care-mi atingea fața și i-am zis:

— Mai mult!

După care căldura a plecat, deși am încercat s-o rețin. Pe lângă mine a trecut o pală de aer. Tremuram. Tremuram toată. Plângeam și lacrimile mele păreau râuri de gheață.

— Frig, am zis.

Am înghițit. M-am simțit și mai rău, în loc să-mi fie mai bine. Uram chestia asta. Voiam să se termine. Te rog, gata!

Te rog.

— Te rog

— Sunt aici, iubire. Hai, rezistă!

¹ Citat din piesa *Hamlet, prințul Danemarcei*, de William Shakespeare. Traducere de Ion Vinea. (N. red.)

Lumea s-a destrămat, a căzut într-o rână. Și m-a luat cu ea; dar, în loc să mor, am căzut într-o căldură puternică, o căldură ce mă susținea. M-am agățat de ea, voiam să-mi intrec pe dinăuntru, să-mi oprească tremurul, să curme suferința asta.

Era soarele cel care mă ținea în brațe și mă striga pe nume, care mă atingea de la frunte până la degetele de la picioare. Am adormit cuibărită în cer, în brațele unei stele.

Când m-am trezit, aveam capul îndeajuns de limpede încât să-mi dau seama că eram bolnavă. Trebuia să respir pe nas, fiindcă gâtul mi se umflase și mă durea foarte tare. Mă dureau toți mușchii și-mi simțeam stomacul gol. Mi-era frig, dar nu la fel de frig ca înainte. Acum mă mai dezgheșasem. Somnul m-a chemat din nou la el. Eram așa de obosită.

Dar am știut, am știut ce înseamnă toate astea.

Mă îmbolnăvisem de mononucleoză, în cele din urmă. Ceea ce însemna că trebuia să-l anunț pe Garrick. Lucru care trebuia să aștepte până când mi se domolea durerea de cap și nu-mi mai simțeam plămânii grei și gâtul — ca și când mi-ar fi luat foc. După ce-mi trecea febra, aveam să-l sun.

M-am mișcat, dorindu-mi să nu mai am nici genunchi, nici coate, nici umeri, fiindcă nu-mi erau de niciun ajutor; doar mă dureau. Am știut că visam, că febra îmi afectase creierul, fiindcă Garrick era întins în spatele meu, iar eu stăteam cu capul pe pieptul lui gol, pe post de pernă. Febra era crudă. Știam că mi se năzărise chestia asta fiindcă mă gândisem la el. Probabil că încă visam.

Avea ochii deschiși și mă privea fără nicio vorbă. Doar se uita la mine. Nu avea cum să fie real.

— Mi-ar plăcea să fie adevărat, am șoptit, înainte să cedez din nou.

Somn.

Somn.

Când m-am trezit iar, nu mai aveam frisoane și eram singură. Cu toate că știam că fusese doar un vis, mi-am apăsât fața în pernă, dorindu-mi să nu fi fost.

Nu observasem — sau poate că refuzasem să recunosc — că eram în continuare îndrăgostită de Garrick. Poate că nu încetasem deloc să-l iubesc. Cu fiecare amintire și fantezie, mă afundam și mai mult în sentimentele mele față de el. Și, deși mă simțeam epuizată, de data asta a fost nevoie să mă străduiesc să adorm la loc.

— Bliss, trezește-te!

Nu trecuse nici măcar o secundă. Probabil că era tot un vis.

— Trebuie să bei ceva. Haide, trezește-te!

Am încercat să mă răsucesc și să mă cufund mai adânc în vis, dar ceva trăgea de mine. Am simțit că mă ridic în șezut, împotriva voinței mele. Ceva mă împingea din spate, nu mă lăsa să mă așez la loc, așa că m-am lăsat să alunec pe o parte. Capul meu a atins ceva tare. Am închis ochii.

— A, nu, nu! Mai întâi bei puțin. Pe urmă poți să te culci la loc.

Dormeam deja. Sau, cel puțin, așa credeam. Din senin, m-am trezit cu o cană în mână. Era caldă, aproape la fel de caldă ca mâinile care le cuprinseseră pe ale mele.

Mirosea minunat, așa că l-am lăsat să-mi apropie cana de buze. Supă.

Supă de pui. Sărată și caldă. Dar mi-era mult prea greu să înghit. Am împins cana deoparte.

— Te rog, iubire. Îmi fac griji pentru tine. Nu-mi place să-mi fac griji din cauza ta.

Cunoșteam cuvintele astea. Ce subconștient crud aveam! Mi le repeta tocmai acum, când Garrick nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Am ridicat privirea și am dat de el. Arăta chiar mai bine

în vis decât arătase vreodată în viața reală. Era soarele meu. Întotdeauna fusese soarele: strălucitor și sclipitor.

Era prea mult. Mă dureau toate și pe dinăuntru, și pe dinafară.

— Mi-a fost dor de tine, i-am spus soarelui. Am fost așa de proastă! Și acum am pierdut toată lumina din viața mea.

Nu mi-a spus că-i fusese și lui dor de mine. Nu mi-a spus niciunul dintre lucrurile pe care mi-aș fi dorit să mi le spună. A rostit doar atât:

— Bea, Bliss! O să vorbim când o să te simți mai bine.

Am făcut ce m-a rugat, prea oboșită să mă mai lupt, prea oboșită să mai dau piept cu iluziile vieții mele. Încet, am sorbit din supă și mi-am dat capul pe spate, lăsând lichidul să-mi alunece pe gât, ca să nu mă chinui cu înghițitul. Pe la jumătatea ceștii, am simțit că nu mai pot. Am dat-o deoparte.

— Acum poți să dormi. Dormi, iubire!

M-am prăbușit la loc pe perne, dar apoi m-a cuprins spaima. Spaima că urma să pierd visul ăsta, spațiul ăsta dintre două lumi, în care nu stricasem încă relația dintre noi. Poate data următoare aveam să-l văd pe Cade. Și pe Kelsey. Și poate că viața mea avea să fie, măcar pentru scurt timp, simplă și fericită.

Garrick cel din vis mi-a atins fruntea cu palma.

— Cred că aproape ai scăpat de febră. Asta e bine. Măine-dimineață o să-ți fie mult mai bine.

M-am încruntat.

— Înseamnă că trebuie să te sun curând.

— Să mă suni?

— Să-ți spun că e posibil să te îmbolnăvești și tu.

M-a privit, cu capul aplecat într-o parte. Oare de ce nu pricepea?

— Nu crezi că știi deja asta? m-a întrebat.

— Nu de tine vorbesc. Tu nu ești de-adevăratelea.

— Nu sunt?

LOSING IT

— Garrick cel adevărat nu ar fi cu mine, aici, am mai zis și m-am cuibărit în pernă, dorindu-mi să nu se termine niciodată visul ăsta.

Nu-mi mai plăcea situația asta. Nu era adevărat. Nu mai însemnam nimic unul pentru altul.

Dar Garrick cel din vis a rămas alături de mine, cu mâna pe părul meu, și am continuat să trăiesc cu iluzia asta încă un pic.

Capitolul douăzeci și patru

Pe la patru dimineața m-am trezit într-o baltă de transpirație, cu corpul înțepenit în cearcafuri și cu fața lipită de pat. Credeam că scăpasem de tot de febră.

Mi-am proptit palmele pe saltea, pregătită să cobor, dar eram extrem de amețită. M-am întins cu greu spre capătul patului și am aprins veioza. Și, pentru că mi se părea că am vedenii, am pornit-o și am oprit-o de câteva ori. M-am ciupit de braț. M-am ciupit tare de tot. Nu s-a schimbat nimic.

Garrick dormea la mine în pat.

La naiba!

La naiba!

Câte scene din visele mele provocate de febră fuseseră adevărate? Cu siguranță, era pură ficțiune faptul că fusesem albină, că văzusem câteva animale mitologice. La fel și faptul că trăisem o perioadă pe Soare, printre extraterestri.

Și totuși Garrick dormea la mine în pat. Sigur fusese la mine în vis, dar nu putea fi adevărat. În vis, uneori zbura; de cele mai multe ori, era gol. Și mai erau o mulțime de alte momente, unele mai clare, altele mai încețoșate. Unde se făcea delimitarea dintre vis și realitate? Oare ce se petrecuse cu adevărat și ce nu? La naiba! Ceea ce vedeam acum era adevărat? Poate doar visam că scăpasem de febră. Am intrat în panică și am început să-l zgâlțâi.

S-a trezit, cu ochi cârpiți de somn. Era frumos ca întotdeauna. Am fost, pentru o clipă, tulburată să văd că dormise cu capul pe perna mea.

Era în pat. Cu mine.

Dormise.

Dormiserăm împreună!

— Te-ai trezit, a zis.

Doamne! De când oare se potriveau atât de bine starea asta de semitrezie cu frumusețea? Am încuviințat, cu ochii mari. Nu mă gândisem deloc la ce aveam să-i spun când se trezea.

— Cum te simți?

Asta puteam să-i spun.

— Ca naiba. Mă dor toate. Cel mai tare mă doare în gât.

S-a întins și mi-a mângâiat coapsa. Ca și cum ar fi fost normal. Ca și cum ne-am fi atins tot timpul.

— E normal, cred, a continuat el.

Vorbea de picior? Nu, nu, de gât. A adăugat:

— Ai nevoie de ceva?

Am clătinat din cap. Ce naiba se petrecuse cât fusesem inconștientă? S-a ridicat în șezut și cearceafurile au alunecat, descoperindu-i partea de sus a trupului. Privirea mi-a fost imediat atrasă de mușchii lui. Doamne! Mi-am trecut o mână prin părul meu complet lipsit de viață și gras — un contrast imens față de cât de bine arăta el în clipa asta.

Și, încă o dată, ce mamă naibii se întâmpla aici?

— Mă bucur că te simți bine, mi-a spus.

Am încuviințat dând din cap. Doar asta știam să fac; doar la asta mă pricepeam.

— Ar trebui să te culci la loc. Încă ai nevoie să te odihnești. Sau ți-e foame?

Am făcut semn că nu.

— Atunci, hai la culcare.

M-a împins ușor și mi-am coborât încet corpul în așternuturi, convinsă că, atunci când voi atinge perna, universul ăsta alternativ în care mă aflam va dispărea.

N-a făcut-o.

Garrick a dat deoparte așternuturile și s-a dat jos din pat.

— Pleci? l-am întrebat.

S-a oprit. Și-a dat seama unde ne aflam și cât de sumar era îmbrăcat. A ezitat. Rareori îl văzusem nesigur.

— Vrei să plec?

Am vrut să opresc clipa în loc, să descopăr exact momentul în care băiatul ăsta curajos avea să fie plin de incertitudine. Normal că nu-mi doream să plece! Niciodată!

Am clătinat din cap. Mă bucuram că oboseala mă ajuta să fiu calmă.

Mi-a zâmbit așa de larg, că am uitat că există vreun dubiu în lumea asta.

— Atunci, n-o să plec nicăieri, mi-a zis Garrick. Mă duc să aduc niște apă. Culcă-te la loc!

A plecat, iar eu m-am întors pe o parte, amețită. Am auzit robinetul pornit și oprit. Am încercat să-mi închipui ce făcea. Podeaua nu se auzea scârțâind, deci nu se întorcea aici. Stătea oare la chiuveță și bea apă? Sau poate că parchetul nu scârțâia pentru că mi se terminase visul și nu avea cine să mai vină înapoi? Oare scârțâise podeaua când ieșise din cameră? Nu-mi mai aminteam. Am început să intru în panică. Poate ar fi fost mai bine să mă ridic, să mă duc după el. Să mă asigur că era adevărat.

După care salteaua s-a lăsat ușor și i-am simțit căldura corpului lângă mine. Un braț mi-a cuprins mijlocul. Mai întâi am înțepenit, după care m-am relaxat dintr-odată și m-am cufundat în el. Era așa de cald. Mă simțeam ca și cum aș fi avut din nou o stare febrilă.

Mi-a împins părul la o parte, dezvelindu-mi ceafa și gâtul. Apoi am simțit ceva — cred că era vârful nasului.

— Garrick?

M-a strâns mai tare cu brațul, și-a curbat corpul după al meu și și-a lipit coapsele de ale mele.

— Vorbim mâine, Bliss. Acum dormi!

Să dorm? Mi se părea complet imposibil. După ce i-am ascultat respirația liniștită și m-am obișnuit cu atingerea lui, mi-am dat seama că eram încă obosită. Voiam să analizez ce se întâmplase, ce îmi aminteam și ce nu, dar se pare că somnul era mai important.

Garrick avea dreptate. Puteam aștepta până a doua zi. Avea să fie aici. Mi-a zis că nu pleca. Dar, ca să mă asigur, i-am acoperit o mână cu a mea. Crezusem că doarme, dar era destul de treaz cât să-mi răspundă la atingere și să-și îndeplinească degetele cu ale mele.

Abia după ce am fost sigură că Garrick era adevărat și că nu urma să plece de lângă mine mi s-au spulberat toate îndoielile și am adormit.

M-am trezit după câteva ore. Lumina pătrundea prin ferestre. Aveam pielea lipicioasă de transpirație. O clipă, am crezut că am din nou febră. M-am ridicat și brațul lui Garrick a alunecat de pe mine. A gemut.

Era încruntat. Avea fața plină de sudoare. I-am pus o mână pe frunte și am constatat că ardea. Arăta îngrozitor și-mi imaginam că eu arătam și mai rău. Aveam pielea și hainele umede de sudoare. Mi se părea că sunt îmbâcsită de boală și de murdărie.

Cu grijă, m-am strecurat de sub Garrick și mi-am proptit picioarele în dușumeaua rece. M-au durut toate când m-am ridicat în picioare, de parcă îmi rupsesem toate oasele și fuseseră rearanjate greșit, iar acum era momentul să le potrivesc cum trebuia. Cu fiecare pas, simțeam că-mi împușcă cineva cuie în tălpi, în genunchi și șolduri. Am fost nevoită să mă sprijin de perete, doar ca să reușesc să stau dreaptă. Călătoria până la baie a constat în treizeci de pași mici și târșâiți, în loc de zece. Când am ajuns acolo, nu mai aveam aer și-mi venea să mă culc pe jos.

În mintea mea încețoșată de boală, mi se părea foarte important să fiu curată. Am dat drumul la duș și l-am lăsat să curgă un pic mai rece decât îmi plăcea de obicei. Mi-am scos hainele, descoperind, enervată, alte și alte rânduri de haine pe dedesubt. Aproape că nu mă mai țineau puterile când am ajuns la sutien.

În cele din urmă, scăpasem de haine, dar îmi pierdusem puterea de a face duș. Ca un copil care abia învață să meargă, m-am prelinș în cadă, m-am întins pe spate și am lăsat apa să mi se prelingă peste piele. Mai ales burta mea era sensibilă și mi se părea că mă înțepă fiecare picătură de apă, ca și cum cineva ar fi aruncat de sus niște gloanțe minuscule. Dar, chiar și așa, tot era plăcut, așa că m-am topit de cât de plăcută era senzația.

Am zăcut acolo o bună bucată de vreme, tot ațipind și trezindu-mă. Când mi s-a mai dus durerea din mușchi, m-am ridicat, lăsând apa să-mi pătrundă bine în păr și să mi se prelingă peste față.

Șamponul a devenit, subit, personajul negativ în povestea mea, fiindcă îmi intra în ochi și mă ustura. Mă obosea groaznic să-mi clătesc părul ca lumea. Mi s-a părut că trecuseră ore bune până când s-a limpezit apa îndeajuns cât să nu mă mai înțepe ochii. Și nu am mai avut vlagă s-o iau de la capăt și cu balsamul.

Am închis robinetul și m-am lăsat pe spate, simțind cum se scurgea apa de pe mine. Cu cât îmi țineam ochii închiși mai mult, cu atât mai greu îmi devenea corpul. Micile șiroaie de apă de pe corp s-au evaporat treptat. Mă simțeam bine așa, goală, nemișcată.

După care mi-am amintit de Garrick și am știut că mă gândisem destul timp numai la mine.

Marginea căzii a devenit imediat un teren de luptă. Am avut nevoie de toată puterea ca să urc de cealaltă parte. Nici nu se punea problema să mă îmbrac. Mi-am înfășurat părul într-un prosop și am luat un halat pe mine. Am luat câteva prosoape, le-am îmbibat cu apă și le-am stors, ca să nu picure.

Începeam să simt că am mai multă viață în mine, fiindcă reușeam să merg fără să mă mai sprijin de pereți. Durerea nu dispăruse, dar reușeam să o controlez, s-o dau deoparte. Chiar și așa, a fost o ușurare să mă așez în pat, lângă Garrick.

Am tras păturile înapoi și s-a mișcat un pic, fără să se trezească. I-am pus un prosop umed pe frunte; am desfăcut altul și i l-am așezat pe piept. Cu ultimul l-am șters pe brațe și pe picioare. Când

și activitatea asta a devenit prea dificilă, l-am rulat pur și simplu și i l-am așezat sub ceafă.

După care m-am așezat lângă el și am adormit.

Ne-am trezit amândoi deodată. Încă avea febră, dar am reușit să-l conving să bea niște apă. Până nu am luat și eu o gură, nu mi-am dat seama cât de însetată eram. L-am ajutat să termine un pahar plin și am dat și eu două peste cap. Aveam destulă energie ca să mă schimb, așa că am aruncat deoparte halatul gros și mi-am luat niște pijamale. I-am mai pus lui Garrick un prosop pe frunte și a oftat.

— Mulțumesc, a bolborosit.

Nu știu cât de coerent era. Știa că eram cu el și mă strigase de câteva ori, de când se trezise. Știa că-i era rău, dar mai mult de-atât nu-mi dădeam seama.

— Cu plăcere. Sinceră să fiu, tu ai avut primul grijă de mine.

Mi-a surâs. Ținea ochii închiși.

— Tu te pricepi mai bine să îngrijești un bolnav.

— Nu contează, i-am zis. A fost bine că nu am fost singură.

A încercat să se întoarcă cu fața spre mine, dar nu a reușit să facă asta decât cu brațele; corpul i-a rămas nemișcat. L-am cuprins cu un braț pe după piept și l-am tras. A aterizat pe o parte, mult mai aproape de mine.

După ce s-a așezat mai bine, a respirat adânc, epuizat de mișcările făcute. Și mi-a spus:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

Că avea nevoie de ajutor? Părea mult mai puternic și mai puțin bolnav decât fusesem eu.

— Că te-am lăsat de una singură. Că am intervenit între tine și Cade. Că am fost prea încăpățânat să-ți spun ce dor îmi e de tine. Îmi pare rău.

Eram confuză. Nu prea se potriveau piesele de puzzle. Dar auzisem ce era cel mai important: că îi părea rău. Și mie îmi părea rău.

Și aveam creierul mult prea leneș ca să-mi mai amintesc toate detaliile pentru care nu trebuia să se întâmple ce se întâmpla acum. L-am tras spre mine și capul i-a alunecat în scobitura umărului meu. Am respirat adânc, ca și cum ar fi fost pentru prima oară când respiram ca lumea în ultimele luni. Am vrut să-l întreb despre convorbirea telefonică pe care o surprinsesem, despre ceartă, despre toate. Dar îmi murmură în ceafă „iartă-mă” iar și iar, așa că nu mai conta.

L-am strâns și mai tare. Împreună, am înfruntat boala și am adormit.

Capitolul douăzeci și cinci

Ne-am petrecut următoarele zile îmbrățișați, dormind și trezindu-ne, mâncând și făcând duș atunci când ne simțeam în stare. Într-un mod ciudat, boala asta ne oferise o oază. Prioritatea noastră era să rămânem în viață, așa că nu ne era gândul la discuții despre relația noastră, nici despre ce o destrămasese. Nici măcar nu mi-am mai făcut griji că eram virgină, că urma sau nu să facem sex.

Ne-am ținut unul pe altul în brațe și ne-am vindecat în tăcere, sub așternuturi, departe de lume. Până sâmbătă ne simțeam deja mai bine — destul cât să stăm mai mult în afara patului, să mâncăm mâncare adevărată, să ne uităm la televizor și să vorbim.

Stăteam pe canapea, cu spatele rezemat de pieptul lui și susținută pe după mijloc de un braț. Cică ne uitam la televizor, dar avea fruntea apăsată de ceafa mea și-i puneam o mulțime de întrebări despre primele zile când mă îmbolnăvisem:

— Și Eric ce a zis când l-ai sunat?

— Nu a fost supărat, dacă asta vrei să știi. Cred că jumătate din echipă se îmbolnăvise.

Super! Urma să avem un spectacol de doi bani, dacă ne simțeam epuizați cu toții. Puteam să-l numim „Experimentul Fedra Letargică”.

I-am mai pus o întrebare:

— Ce a zis când a auzit că ai grijă de mine?

Și-a ridicat fruntea de pe ceafa mea.

— Nu știe. Mi-a zis să te bag în pat și că o să fii bine. Mi-a sugerat să-ți folosesc telefonul ca s-o sun pe mama ta.

Asta chiar ar fi fost îngrozitor. Știind-o pe mama, l-ar fi întrebat când are de gând să mă ia de nevastă, înainte să-i afle numele.

Am spus:

— Dar ai rămas cu mine.

— Nu puteam să te las de una singură. I-am zis lui Eric că nu mă simt nici eu bine și am rămas cu tine.

— Dar de ce?

— Chiar mai trebuie să întrebi asta?

— Da.

Îl auzisem acum câteva săptămâni, vorbind la telefon. Îl auzisem spunând că nu-i mai pasă, că e doar ceva incomod. Și totuși avusese un motiv pentru care rămăsese aici... Trebuia să-l aud.

Mi-a spus:

— Bine. Atunci, dacă e să facem asta, atunci hai să-o facem cum trebuie.

A vrut să se ridice de pe canapea, dar, la cât de lipiți eram unul de celălalt, am ajuns să fim îmbrățișați, cu el deasupra mea. Rămăsesem înțepenită pe o parte, turtită sub el. A încercat să se desprindă de mine, dar aducea cu o țeastoasă răsturnată pe spate. Într-un târziu, a renunțat și s-a ridicat atât cât să-mi facă loc să mă întorc pe spate, după care s-a lungit deasupra, foarte blând.

Deși dormiserăm împreună o săptămână întreagă, apropierea de acum era intimă, tulburătoare și înspăimântătoare în același timp. S-a proptit în coate așa cum a putut, dar era slăbit, așa că tot își lăsa pe mine o parte din greutate.

Îmi plăcea.

— Bun, și-acum să vedem... Ce spuneam mai devreme? m-a întrebat. Ah, da! Cred că mă îndrăgostesc de tine.

Am clipit o dată. Și a doua oară.

Am clipit o perioadă, trecând printr-o mulțime de senzații în câteva fracțiuni de secundă: de la șoc, neîncredere, emoție, frică, incertitudine până la ceva mult prea complicat ca să aibă un nume. Aveam în mine o galaxie întreagă — complexă, infinită,

miraculoasă și fragilă. Și în centrul ei era soarele. Garrick. Iubirea. Sinonime în clipa asta. Se îndrăgostea de mine. Ia stai! Dè mine?

M-a mângâiat, scoțându-mă din universul paralel în care plecasem și aducându-mă iar cu picioarele pe pământ.

— Ești în stare să înnebunești un bărbat cu tăcerile tale.

— Și eu te iubesc, i-am zis.

După care mi-am amintit că nu spusese chiar vorbele alea. Spusese că se îndrăgostea de mine. Și mai fusese și un „cred” la mijloc. Fir-ar!

Am încercat să explic:

— Adică am vrut să spun că și eu simt la fel. Mă îndrăgostesc de tine. Ar fi prea repede să te iubesc, nu? Ar fi nebunie curată. Ar fi prea mult, nu? Prea mult. Prea repede. Așa că... nu te iubesc. Nu. Nu că nu ai fi bun de iubit, doar că e o diferență între „a te îndrăgosti” și „a fi îndrăgostit”. Și noi suntem în prima fază, nu în a doua. Așa că și eu mă îndrăgostesc de tine. Asta am vrut să spun. Asta e tot ce am vrut să spun.

Simțeam că explodez. Și-a păstrat privirea blândă și nu a lăsat să se vadă nimic, așa că m-am afundat în incoerență. Într-un târziu, m-a sărutat scurt, cu o mișcare care aducea a punct, ca și cum ar fi vrut să încetez cu vorba.

Am oftat:

— Ar fi trebui să faci asta înainte să încep să turui ca nebuna.

A râs și m-a mai sărutat o dată, puțin mai îndelung.

— Îmi place când bați câmpii, Bliss. Ba nu! Iubesc să te ascult când bați câmpii. Așa rămâne. Nu mă mai îndrăgostesc. Sunt în mod cert îndrăgostit de tine. Nu e prea mult, nu?

Avea un zâmbet așa de larg și de ironic, că l-am ciupit de braț. Nici măcar nu a avut decența să arate că l-ar durea vreun pic. M-a sărutat, apăsându-se peste mine cu toată greutatea, și era cel mai bun „prea mult” de până acum.

Întotdeauna gândeam prea mult, petreceam mult prea mult timp în mintea mea, așa cum spusese Eric. De când îl întâlnisem

pe Garrick însă, aveam tendința jenantă de a nu mai gândi deloc. Și, drept răspuns, chestiile care-mi ieșeau pe gură erau aproape de fiecare dată stânjenitoare, iar alteori... alteori funcționau. Uneori, să spui primul lucru care-ți trece prin minte e cea mai bună soluție. Alteori, cel mai bine funcționează vorbele simple și oneste.

Speram ca acum să fie un astfel de moment.

— Sunt virgină, i-am spus. De-asta am fugit de tine în noaptea în care ne-am cunoscut. Pe vremea aia, nu aveam nicio pisică. Nu eram iubita lui Cade. Pur și simplu mi-a fost frică.

Și-a curmat sărutul pe care tocmai îl așternea pe gâtul meu. Și apoi, lent ca mișcările plăcilor tectonice, și-a ridicat privirea spre mine. M-a privit, a privit prin mine, înăuntrul meu. Am rezistat tentației de a-mi ascunde chipul, de a fugi urlând, de a găsi scuze care să includă cine știe ce animal. I-am șoptit:

— Ești în stare să înnebunești o fată cu tăcerile tale.

A reacționat imediat, scurt — pielea dintre sprâncene i s-a încrețit.

— Stai puțin, să înțeleg ce zici. Nu aveai pisică? Și ți-ai luat una numai ca să nu trebuiască să-mi spui că ești virgină?

Am strâns din buze, să nu vadă că tremurau. Am dat aprobator din cap. Avea pe față un amestec de amuzament și uimire. Stupoare, asta se citea pe chipul lui.

— Ai zis că mă iubești când bat câmpii, i-am reamintit.

— Da. Așa este, te iubesc. Doar că... Sincer, vorbind, sunt ușurat.

— Ești ușurat că sunt virgină? De ce? Credeai că sunt vreo destrăbălată?

— N-aș fi crezut niciodată că ești destrăbălată.

Era oare nepotrivit că-mi plăcea cum pronunța cuvântul „destrăbălată”?

— Dar mi-am dat seama că-mi ascundeai ceva. M-am temut că ai motive pentru care nu vrei să fim împreună. Luni întregi, am simțit că-mi pierd mințile.

— Tu vorbești? Te-am auzit când vorbeai la telefon. Ai spus despre mine că-ți sunt incomodă. Aveai de gând să renunți la postul de profesor din cauza mea. Mi-a fost o frică de moarte că, dacă m-aș uita prea lung la tine sau dacă ți-aș da de bănuț cât de dor mi-e de tine, o să-ți faci bagajele și-o să pleci de aici.

— Ce tot spui? Nu am vrut niciodată să plec de aici.

— Te-am auzit. În ziua când am venit la tine, la cabinet. Vorbeai cu cineva din Philadelphia și spuneai că s-a terminat, că nu sunt decât o chestie incomodă pentru tine...

Mi-a dus un deget la buze.

— Bliss, nu mai bate câmpii! Deși nu pot să spun că avem o relație comodă, tu nu ai fost niciodată incomodă pentru mine. Și nu aș fi plecat de aici nici dacă m-ar fi dat afară. Eram mult prea îndrăgostit de tine ca să plec.

Am rezistat tentației de a-l corecta, fiindcă folosise timpul trecut. *Era* îndrăgostit de mine. Mă iubea. Doamne, ce bine mă simteam! Așa de bine, că-mi venea să-mi tatuez propoziția asta.

A tras adânc aer în piept.

— De fapt, era vorba despre ceva ce s-a petrecut în Philadelphia, înainte să mă mut aici. E o parte din motivul pentru care am plecat de acolo.

Mi-am amintit că-l întrebasesm de ce plecase de acasă, dar schimbasesc subiectul cu un sărut. Atunci nu-mi păsase. Poate că, dacă mi-ar fi păsat, lucrurile ar fi fost complet altfel. S-a ridicat de pe mine și s-a așezat alături.

— Am avut o prietenă. O chema Jenna. Relația noastră semăna mult cu cea dintre tine și Cade. Ne-am împrietenit la masterat și, deși știam că e o idee proastă, am încercat să fim mai mult decât prieteni. Țineam la ea; dar ca la o amică, nimic mai mult. Când am pus punct relației, a fost... ei bine, a fost un dezastru. Lucram împreună la un spectacol. Munceam de multe ori în aceleași teatre. La fel cum s-a întâmplat cu tine și Cade la primele repetiții pentru *Fedra*, nu reușeam deloc să lucrăm

împreună. Și, în consecință, mi-a fost greu să mai găsesc de lucru. Cei mai mulți dintre prietenii noștri comuni i-au ținut ei partea, așa că am fugit îndată ce Eric mi-a oferit o șansă. La început, mi-a fost foarte rușine. Renunțasem, pur și simplu. Și eu nu fac asta niciodată. În plus, pierdusem și o prietenă bună. Conversația pe care ai auzit-o era despre Jen. Asta se terminase. De-asta m-am luat așa de tare de tine și de Cade. Eram îngrozit că o să deveniți un cuplu, deși știam că nu sunteți nimic mai mult decât amici. Mi-a fost teamă să nu faci aceeași greșală pe care o făcusem și eu. Îmi pare rău. Nu am gestionat deloc bine situația asta. Dacă ți-aș fi răspuns atunci când m-ai întrebat, poate c-ai fi înțeles...

Era rândul meu să-l întrerup cu un sărut. M-am întors pe o parte și l-am tras spre mine. Am pus în sărut toate emoțiile pe care le simțeam: incertitudinea față de sentimentele lui, frica pentru că eram virgină și toată părerea de rău pentru timpul pierdut. Le-am dat pe toate uitării, cu un sărut.

— Acum înțeleg, i-am spus. Asta e tot ce contează.

— Te iubesc.

Nu aveam cum să mă satur să aud așa ceva.

— Și eu te iubesc, Garrick.

M-a rugat:

— Poți să mai spui asta? Vreau să mă asigur că nu-mi joacă boala vreo festă și că nu aiurez.

L-am sărutat dulce. În starea în care ne aflam, numai dulce se putea.

— Te iubesc, Garrick.

Era șocant cât de lipsită de frici eram.

Scăpasem de ele.

Capitolul douăzeci și șase

Un colier de aur îmi atârna greu la gât. Aveam buclele împodobite cu pietre prețioase false, iar rochia, deși simplă și lungă, era destul de grea. Stăteam în fața oglinzii din cabina de machiaj, așteptând ca machieuză să-mi facă ultimele retușuri. Era seara premierei și, în ciuda costumului greu și a bijuteriilor, aveam senzația că urma să zbor, purtată de vânt.

Prin vene îmi curgeau mai degrabă surescitare și emoții decât sânge.

Ajunseserăm aici. În sfârșit! Premiera fusese amânată o săptămână, dat fiind că ne îmbolnăviserăm cu toții, dar, chiar și așa, mi se părea că aveam un spectacol bun. Foarte bun. Și nu eram singura care gândea așa.

Kelsey a intrat grăbită în cabină. Arăta superb în rol de Afrodita.

— Știu. Știu. Nu trebuie să te holbezi. Știu cât de bine arăt, a comentat.

I-am zâmbit, fericită că-mi recăpătasem prietena. Fusese singura dintre prietenii mei apropiați care scăpase fără mononucleoză; era incredibil de crud, dat fiind că jocul acela de „Învârtă sticla” fusese ideea ei.

Kelsey își făcuse apariția în ultima zi de vacanță, cu propunerea „să nu mai fim așa de mironosițe și să ne împăcăm odată!” Doar că dăduse peste mine și Garrick, în pat. Pusese imediat cap la cap motivele pentru care refuzasem să ies cu ea la dans, în noaptea aia. A ieșit din dormitorul meu, cu un rânjel cât casa, spunând: „Nu mă băgați în seamă! Nu am văzut nimic. Am buzele pecetluite”

La început, Garrick se speriasse de moarte, dar Kelsey ne-a dovedit că ne era aliată.

I-a zâmbit lui Megan, tipa care tocmai termina de aranjat părul meu, și i-a spus:

— Meg, Bliss arată trăsnet! Ești fantastică! Parcă am auzit-o pe Alyssa zicând că are nevoie de tine, așa că du-te la ea!

Megan a dat aprobator din cap și a ieșit din cabină.

Kelsey s-a prăbușit pe un scaun, lângă mine.

— Cu plăcere, Bliss! Și, mai întâi de toate, să știi că arăți extraordinar. Te invidiez puțin. Nu ar trebui ca Afrodita să aibă rochia cea mai frumoasă?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bine, bine, las-o baltă! În al doilea rând, o să fii extraordinară în seara asta. Pe bune! Așa, la nivel de „Dați-i lui Bliss un Premiu Tony”. În al treilea rând, să ai baftă!

S-a aplecat și m-a lins pe obraz — o tradiție ciudată, pe care o aveam de când o știam.

— Și-n ultimul rând, mai e cineva afară care abia așteaptă să-ți ureze succes la spectacol. Ai cinci minute până începe încălzirea. Promit să am grijă să nu te deranjeze nimeni trei minute, așa că profită la maximum!

M-a pupat în aer, pe lângă obraz, s-a dus la ușă. A închis-o îndată ce Garrick a intrat.

— Bună! mi-a zis el.

— Bună!

A făcut câțiva pași înăuntru. M-am ridicat. Era neobișnuit să mă văd reflectată în toate oglinzile, de jur împrejur, așa că m-am concentrat asupra lui. Nu era greu. Arăta fenomenal, ca de obicei.

— Arăți..., a spus și apoi a tăcut, admirându-mi rochia bleumarin.

— Dacă spui că-s drăguță, te jupoi de viu, să știi.

Mi-a zâmbit și m-a tras spre el. Atent să nu-mi întindă machiajul, m-a sărutat pe gât, după care s-a aplecat și m-a sărutat în

dreptul inimii, deasupra decolteului. L-am apucat de umeri, simțind cum ameteșc la atingerea lui.

A continuat:

— Aveam de gând să spun că arăți incredibil de sexy. Mă bucur că nu ești mama mea vitregă.

Am pufnit în râs:

— Nu-s sigură că e mai bine că-ți sunt studentă.

Și-a plimbat buzele pe gâtul meu, după care a ridicat privirea. Culoarea ochilor lui aproape că se regăsea în cea a rochiei mele: erau de un albastru-închis și decadenți.

— O lună, mi-a spus.

Mai era o lună până când avea să nu-mi mai fie profesor, fiindcă terminam facultatea. O lună până nu mai conta ce simțeam unul pentru altul și cine afla despre noi doi. O lună până când stabiliserăm să facem sex.

Părase un plan extrem de rezonabil atunci când stătuserăm închiși în apartamentul meu, bolnavi. Așa, aveam destul timp să-mi înfrâng temerile, plus că nu mai aveam cum să dăm de necaz. Dar ori de câte ori mă privea *asa*, arătându-mi cât de mult mă iubește, nu-mi mai doream deloc să aștept.

— Aș vrea să te pot săruta cum trebuie, mi-a zis, privindu-mi trist buzele roșii, grație nenumăratelor straturi de ruj.

— Diseară, i-am zis. După petrecere. Ne vedem la mine?

S-a aplecat spre mine și în ultima clipă mi-a evitat gura și m-a sărutat în locul acela, din spatele urechii, despre care știa că-mi înmoaie genunchii.

— Abia aștept! Trec prin toate furiile dorinței trupești, mi-a spus, citând o replică din spectacol.

Asta mi-a amintit că nu mai aveam mult timp la dispoziție înainte de începerea piesei.

L-am avertizat:

— Mai bine pleci înainte să intre cineva. Mulțumește-i lui Kelsey, da?

— Da, sigur. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat... a fost că fata asta a aflat despre noi doi.

M-am întors cu fața la oglindă, asigurându-mă că machiajul și coafura mea erau în regulă.

— O să mă prefac că n-ai spus că prietena mea cea mai bună este cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat, l-am tachinat eu.

Deși era cazul să plece, s-a apropiat din nou de mine și m-a îmbrățișat din spate. Mi-a mai sărutat o dată gâtul.

— Te iubesc.

L-am privit în oglindă. Ne stătea bine împreună: el — la costum, iar eu într-o rochie de nobilă din Grecia Antică. Relația dintre noi mi se părea, în continuare, incredibilă.

— Și eu te iubesc, i-am răspuns.

Am rămas cu ochii în oglindă și după ce a plecat, gândindu-mă că arătam altfel. Nu era vorba doar de costum, de păr și de machiaj. Era vorba de mine. Arătam... fericită.

Am auzit-o pe Alyssa strigându-ne să ne prezentăm la încălzire. Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi liniștesc inima, care o luase la galop.

Era o zi mare.

Prima noastră reprezentație a *Fedrei*.

Ultima mea premieră ca studentă.

Și, dacă îmi mergea totul conform planului, noaptea în care urma să-mi pierd virginitatea.

În teatru există momente când totul se petrece exact așa cum trebuie. Costumele și decorul sunt perfecte, publicul e atent și implicat în poveste și rolul îți iese pur și simplu, fără efort.

Azi era una dintre acele ocazii.

Fiecare actor strălucea.

Iar eu... eu am trăit o altă viață în cele două ore petrecute pe scenă. Am trăit rușinea. Un sentiment bine cunoscut mie.

Am trăit speranța atunci când am auzit de moartea soțului meu. Am visam că, poate, Hipolit putea fi al meu. Am simțit oroare constatând că nu simțea și el la fel față de mine și când am aflat că, de fapt, nu-mi murise soțul. Am trecut prin chinurile remușcării când am aflat că Hipolit fusese ucis în baza falselor mele acuzații. Și, în final, am simțit acceptare, ușurare când mi-am recunoscut crimele și aproape că am simțit otrava înghițită de Iedra, care-i ajungea treptat la inimă. Nu am reușit să ies din transă decât după ce m-am prăbușit pe podea, după ce Tezeu a spus ultima replică și s-a făcut din ce în ce mai întuneric pe scenă.

S-au auzit primele aplauze și m-am simțit ușurată. Mi-am înghițit lacrimile provocate de faptul că participasem la un spectacol așa de bun și de puternic precum cel din seara asta. Despre asta e teatrul: despre astfel de experiențe. Nu aveam cum să repetăm vreodată această stare. Numai oamenii din fața noastră știau cum a fost acest spectacol.

Teatrul se petrece o dată în viață... la fiecare reprezentație.

A fost ca și cum se aliniaseră subit toate astrele, fiindcă, dintr-odată, mi-am dat seama de mai multe lucruri. De lucruri care până acum îmi scăpaseră și care-mi erau clare. Totul se limpezea și abia așteptam să-l văd pe Garrick. După ultimele ovații, am dat de vacarm în culise. Prietenii și familiile actorilor erau aliniați în holul dintre scenă și cabine. Eric ne aștepta, mândru de spectacolul pe care îl pusesem în scenă împreună. Pe el l-am luat primul în brațe, recunoscătoare că-mi oferise șansa asta și că nu mă lăsase baltă în prima săptămână, când nu fusesem deloc la înălțime.

— A fost cea mai bună reprezentație pe care ai dat-o până acum, Bliss! m-a laudat Eric. Să fii mândră de tine!

Eram. Doamne cât de mândră eram! Eram toată un zâmbet.

Garrick era în spatele lui. Deși era riscant, l-am îmbrățișat și pe el. Nu m-a ținut mult în brațe; îndeajuns cât să-mi șoptească la ureche:

— Excepțional!

După care m-am pierdut în mulțime.

Eram udă de transpirație și rochia mea era așa de grea, de parcă aș fi avut atârnată de mine o altă persoană, dar m-am lăsat răsfățată de îmbrățișările și felicitările venite din toate părțile.

Și când am ajuns în cabină...

Am dansat.

A dansat cu toții. Kelsey a pornit muzica pe iPod și am sărbătorit în timp ce ne-am dat jos straturile de costume. Aveam cabina plină de flori — de mare ajutor ca să mascheze mirosul de sudoare. După ce ne-am dezbrăcat de costume și ne-am pus hainele obișnuite, ne-am demachiat și pe urmă am mutat petrecerea în altă parte. Am hotărât să mergem la SideBar, singurul bar din campus în care era permis accesul persoanelor sub douăzeci și unu de ani; o chestie esențială, dat fiind că venise toată lumea care jucase în piesă.

Am fost surprinsă să dau de Cade. Mă aștepta la ieșirea din cabină. A venit lângă mine și mi-a vorbit:

— Auzi, nu vrei să te duc cu mașina până la SideBar?

Propunerea mă uimea, dar sigur că era bine-venită. I-am răspuns:

— Ar fi super, dar speram să plec mai devreme, să nu stau până la sfârșit. Sunt cam obosită.

— Ah... Atunci, te superi dacă merg cu tine? O să văd eu cu cine mă întorc de la petrecere.

— Sigur, n-am nicio problemă.

Am mers în tăcere la mașină. Zdrăgăneam cheile, ca să umplu tăcerea cu ceva. Am pornit motorul și, imediat, am dat radioul mai încet.

— Despre ce e vorba, Cade?

Își tot aranja centura de siguranță. Avea emoții. Nu mi-a răspuns, dar m-a întrebat:

— Cum mai merg lucrurile cu Garrick?

Încruntându-mă, am ieșit din parcare. Îl priveam cu coada ochiului.

— De ce întrebi?

— Iartă-mă! Ți se pare că e ciudat? E aiurea ce te întreb? N-am vrut să sune aiurea. Încercam să fiu prietenos.

Părea să se simtă foarte stânjenit. Cum de ajunsese să avem așa o relație?

I-am răspuns:

— Nu, Cade, nu e aiurea. Iartă-mă. Doar că... sunt ceva mai prudentă. Îmi merge excelent cu Garrick.

— Bine. Asta e bine.

După ce petrecusem atâta timp cu Garrick, uitasem cum e să ai de-a face cu tipi care nu spun mereu ce gândesc.

— Cade, zi-mi despre ce vrei să vorbim. Orice-ar fi, e în regulă.

A tras adânc aer în piept. Încă era copleșit, dar măcar nu se mai foia încontinuu.

— Am o întrebare și sunt sigur că e cam personală. Nu vreau să depășesc nicio limită.

— Cade, știu că relația noastră a fost mai dificilă în ultimul timp. Dar eu te consider în continuare unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Vreau să fii din nou unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Întreabă-mă orice.

— Aveți de gând să rămâneți împreună după absolvire?

Prima mea reacție a fost să zic „da”. Cu toate că nu vorbiseram despre asta — nu cu atâtea cuvinte. Cumva apăruse ideea asta, sigur, legată de chestia cu „o lună”, dar nu purtaserăm nicio discuție pe tema asta.

— O să rămâneți aici? Sau vă mutați la Philadelphia? Sau în altă parte?

Am intrat în parcare și, cât am căutat un loc, am tăcut și mi-am făcut ordine în gânduri. Nu era o conversație pe care s-o fi avut cu Garrick, indiferent dacă mă gândisem sau nu la acest subiect.

— De ce mă întrebi?

Și-a trecut mâna prin păr. M-am abținut să-i spun: „Haide odată, spune ce te macină!”

— Păi, mi-am depus dosarul la o școală postuniversitară, acum câteva luni, înainte de... înainte de toate astea. Și nu am crezut că o să fiu admis acolo, dar m-au acceptat și acum mă gândesc că poate chiar o să merg.

— Pe bune? Cade, e o veste excelentă!

— E la Temple, în Philadelphia.

— Ah!

Era școala la care studiasse Garrick.

— Și nu eram sigur dacă aveți de gând să mergeți înapoi în Philadelphia sau dacă o să vi se pară ciudat că și eu sunt acolo. Și m-am gândit că am putea... în continuare... știi tu... să ne vedem ca prieteni. Dacă și Garrick e de acord cu asta.

Începea să mi se contureze în cap imaginea unei posibile vieți viitoare. Și nu arăta deloc rău.

— Nu știu dacă o să ne mutăm în Philadelphia. Dar, dacă o să se întâmple... nu, nu o să fie nimic ciudat. Și da, o să ne vedem. Și nu contează dacă Garrick e sau nu de acord cu asta, fiindcă nu el decide ce fac eu. Nu-mi retrag cuvintele, Cade. Vreau să fim prieteni din nou.

Mi-a zâmbit și, în sfârșit, s-a relaxat.

— Și eu vreau, Bliss.

Capitolul douăzeci și șapte

Cade nu era singurul cu gândul la viitor. Am sărbătorit cu toții la bar, am dansat și am mâncat, dar foarte curând discuțiile au devenit sentimentale. Ne-am împărtășit amintiri legate de primele spectacole în care jucaserăm împreună, de la primele cursuri sau de la petrecerile cele mai nereușite. Rusty a sugerat să mai dăm o petrecere cu mozoleală. Am aruncat toți în el cu șervețele și ghemotoace de hârtie, ba chiar și cu un crenvurst fierbinte.

La fel ca-n teatru, și în viață sunt momente în care astrele se aliniază perfect și te afli acolo unde-ți dorești, cu oameni minunați, făcând exact ce-ți dorești.

Mi se părea imposibil să mă despart de facultate.

Nu fusesem niciodată mai fericită decât în cei patru ani pe care-i petrecusem aici. Am privit în jurul mesei, la oamenii care râdeau și strigau. Asta era familia mea. Mă înțelegeau și mă știau ca nimeni altcineva.

Nu-mi închipuiam viața fără ei.

— Aoleu! Alertă de lacrimi! a strigat Kelsey. Bliss începe să suspine!

Mi-am șters ochii și, oricât de stânjenitor era, avea dreptate.

— Taci din gură, Kels! Vă iubesc, atâta tot. Știți asta, da?

Kelsey m-a îmbrățișat prima, după care Rusty și Cade, și pe urmă am pierdut șirul.

Rusty a zis:

— Nu te mai comporta de parcă nu am mai avea o lună de petrecut împreună! Nu știu care-i părerea voastră, dar eu am o listă meseriașă de chestii care trebuie făcute până la sfârșitul

facultății, și am nevoie să mă ajutați. Pentru început, am de gând să mă îmbăt la ultima premieră pe care o s-o avem împreună. Așa că hai să ne punem pe treabă!

Am mâncat și am băut și am ascultat toate poveștile și discuțiile din jur, savurând totul. Viața era bună și, dacă avea să-mi iasă planul, urma să fie și mai bună.

Mi-a fost mai greu decât credeam să plec de lângă ei. Nu fiindcă aveam emoții pentru planul din seara asta — dimpotrivă, abia așteptam —, ci pentru că nu voiam să-mi părăsesc prietenii.

Era foarte ciudat să-ți fie dor de cineva înainte să te desparți de omul respectiv, dar asta simțeam.

Melancolia m-a însoțit până la mașină. Nu a durat mult să dispară când m-am gândit încotro mă îndreptam. Nu i-am scris lui Garrick că sunt pe drum, așa cum promisesem s-o fac, pentru că aveam nevoie de timp să mă pregătesc.

Am făcut repede un duș și mi-am lăsat părul să se usuce natural, ca să fie ondulat, fiindcă așa-i plăcea lui Garrick. Lucrul ăsta mă ducea cu gândul la noaptea aceea din club și inima a început să-mi bată mai repede.

Am scos din dulap cutia cu lenjeria Victoria's Secret, pe care o cumpărasem special pentru noaptea asta. M-am îmbrăcat cu ea și am încercat să-mi închipui ce avea să simtă sau să creadă Garrick când mă va vedea.

M-am privit în oglindă și m-am simțit sexy, așa cum îmi spusese mereu că sunt. Mi-am pus iar rochia cu care mă îmbrăcasem după spectacol, fiindcă nu voiam să dau nimic de bănuiră. Am făcut un pic de ordine, m-am asigurat că am prezervative în sertarul noptierei și m-am așezat pe pat.

Făceam asta.

Chiar o făceam.

Urma să fac sex cu Garrick... în seara asta.

Ceva îmi fremăta în piept. La început, am crezut că sunt doar emoții, dar pe urmă am recunoscut senzația. O avusesem și atunci

când aflasem că promisem rolul Fedrei; și pe urmă, din nou, o simțisem la finalul spectacolului. Nu era doar o simplă emoție; era ceva mai bun.

Am început să ȝopăi în pat. Mă simțeam așa de bine! Mi-am fluturat brațele, fiindcă așa mi se părea firesc, după care mi-am acoperit fața cu mâinile și am ȝipat.

— Ce faci?

Garrick era în dormitorul meu, cu un zâmbet amuzat pe chip. Am chițăit și m-am trântit pe saltea.

— Ce cauți aici? l-am întrebat.

— Ți-am văzut mașina parcată afară, așa că am venit la tine. Nu mi-am dat seama că ai început petrecerea fără mine. Înțeleg că ești fericită pentru spectacol, nu?

M-am dat jos din pat cât de grațios am putut (deci cu zero grație). Ar fi trebuit să mă aștept la treaba asta. Se pare că eram incapabilă să am un moment intim cu Garrick fără să se petreacă ceva penibil. Măcar de data asta se întâmplase la început.

— Spectacolul a fost excelent, dar mă bucur că am ajuns acasă. De-aia sunt fericită, am spus și mi-am sprijinit o palmă pe pieptul lui.

M-a luat în brațe.

— Ai fost nemaipomenită în seara asta, iar acum ești numai a mea.

Nu mă gândisem care era cea mai bună abordare pentru ceea ce voiam să se întâmple în seara asta. Mă gândisem la lenjeria sexy, la prezervative și la posibila durere, dar nu și la cum să-i zic: „Știi ce? Vreau să facem sex”

În fine, era bărbat. Probabil că nu prea conta cum anume i-o spuneam, dar chiar și așa... voiam să fie cum trebuie.

— Cum a fost petrecerea? m-a întrebat.

— A fost bine. Foarte bine. O să-mi fie dor de toată lumea, după ce absolvim. Nu-mi vine să cred că nu mai avem decât o lună până atunci.

— O lună, a spus zâmbind și s-a aplecat să mă sărute.

Cred că se pregătise pentru un pupic scurt, numai că nu i-am dat de ales. I-am înconjurat gâtul cu brațele, ca să-l rețin lângă mine, și mi-am apăsât buzele de ale lui. A gemut ușor și vibrația mi-a gădilat buzele. M-a strâns în brațe, ceva mai jos de sâni. Aș fi vrut să-și ridice mâna mai mult. Voiam să mă atingă peste tot.

Văzând că durează prea mult, am deschis gura și i-am urmărit conturul buzelor cu limba. Am dat de același gust care-mi provoca dependență. Eram din ce în ce mai sigură pe mine, cu fiecare mișcare.

Mi-am strecurat o mână sub tricoul lui, apăsându-mi degetele pe spatele lui. Își țin ea mâinile în zone mai neutre, pe coastele mele și pe gât, dar simțeam cum tremurau la contactul cu pielea mea.

Continua să mă sărute încet, cu prudență.

Mi-am băgat și cealaltă mână sub tricoul lui. De data asta, i-am mângâiat abdomenul. Speram să înțeleagă că vreau să-și miște mâinile și în alte părți.

Nu a făcut-o.

Frustrată, l-am împins până când genunchii lui au atins marginea patului, după care i-am dat un mic brânci. S-a lăsat să cadă în așternuturi și nu am mai pierdut nicio clipă. M-am urcat poala lui și m-am lipit de el, la fel cum o făcusem în noaptea în care aproape că făcuserăm sex.

— Bliss, mi-a șoptit.

Aproape că suna a avertisment.

Probabil ar fi trebuit să-i spun ce voiam de la el, dar felul în care mă săruta — sau mai bine zis în care nu mă săruta — mă făcea să mă simt nesigură pe mine, disperată. Încă mă dorea. Mi-o spusese. Îl credeam. Doar că aveam nevoie să mă asigur.

M-am tras deoparte și am așteptat să deschidă ochii, să mă vadă. Când i-a deschis, erau mult prea limpezi pentru gustul meu. M-am aplecat și mi-am apucat tivul rochiei. A scos un sunet

gural când am tras-o peste cap, și nu m-am oprit până când nu am scos-o de tot. La început nu și-a dezlipit ochii de ai mei, dar când m-am aplecat spre el și mi-am frecat pieptul de al lui, și-a coborât privirea.

Suspînul pe care l-am auzit era exact ce așteptam.

Sutienul negru, fără bretele, era așa de strâmt, că nu cred să fi avut vreodată un decolteu mai frumos. Iar chiloții... ei bine, cu greu puteau fi numiți chiloți, pentru că erau minusculi.

— Bliss...

De data asta, chiar am remarcat avertismentul din glasul lui.

— Îmi supraestimezi stăpînirea de sine, să știi.

— Hm... Sunt sigură că ți-am estimat perfect stăpînirea de sine.

M-am aplecat și mai mult. Stăteam lipită de el. Cu buzele deasupra lui, așteptam să mă sărute. Mă săturasem să joc în ofensivă. Sosise rîndul lui să vină la mine.

Ca de obicei, așteptarea mă omora. Își mișca privirile de la gura la ochii mei și acum, că nu mai aveam decât lenjeria pe mine, oriunde mă atingea dădea de piele. O mână fierbinte stătea lipită de spatele meu și pe cealaltă și-o încleștase în părul meu. Mi-am frecat șoldurile de ale lui și am observat că mă strîngea și mai mult de păr.

— Bliss...

Aproape că se îneca.

I-am zâmbit. Era distractiv.

— Da, Garrick, i-am răspuns.

M-am prefăcut că-l privesc cu ochi nevinovați.

— Bliss, ăsta e opusul lui „încet”.

Am respirat adînc și m-am apropiat, atingându-i în treacăt buzele. Am început să mă frec de el în cel mai lent ritm posibil și i-am răspuns:

— Cred că am avut destul de mult timp încet.

M-a tras și mai aproape de el, până când mi-am lipit pieptul de al lui. Numai că purta încă tricou. Voiam să dispară.

— Ce înseamnă asta?

Aha! Uite privirea pe care o iubeam: întunecată de dorință și ușor încețoșată.

— Înseamnă — am continuat, apucându-i tivul tricoului — că m-am săturat să o luăm încet.

M-a lăsat să-i trag tricoul peste cap, după care și-a pus mâinile la locul de dinainte. L-am auzit gemând. A zis:

— Bliss, am nevoie să fii foarte clară, foarte sigură de ceea ce vrei...

Prea bine! Venise momentul s-o spun. Fără eufemisme — cum ar fi „jivina cu două spinări”, „tangou la orizontală” sau alte exprimări ridicole. Sex. Dacă urma să fac sex, trebuia să fiu în stare să pronunț cuvântul asta. M-am aplecat și l-am sărutat, ca să-mi fac curaj. Nu voiam să mai aștept să vină el la mine. Dura prea mult. Când m-am retras, a încercat să mă urmeze cu buzele. L-am potolit cu un sărut scurt și i-am zis:

— Vrei să faci dragoste cu mine?

S-a încordat dintr-odată și totul s-a oprit în loc: mâinile care mă mângâiau, expresia lui, trupul de sub mine.

— Bliss, nu-i nevoie să faci nimic din ce nu vrei, să știi.

— Ce anume din ce se-ntâmplă acum și-a dat de bănuiră că mă forțez să fac ceva? De fapt, mă simt de parcă eu te-aș forța pe tine.

Și-a lipit necruțător buzele de ale mele — mușcându-mă, dezmierdându-mă cu limba, într-un val de căldură imensă. M-a făcut să tremur de dorință, după care s-a retras.

Abia trăgându-și sufletul, Garrick mi-a răspuns:

— Nu mă forțezi să fac nimic. Vreau doar să fiu sigur. Poți să mă oprești oricând.

A surâs larg și a continuat:

— Nu mai e nevoie să inventezi alt animal, te rog.

Zâmbetul lui era enervant și sexy în același timp. Mi-am pus mâinile pe umerii lui și m-am ridicat în picioare.

— Dacă vrei să mă faci să mă răzgândesc...

Nu am apucat să fac un pas, pentru că m-a apucat și m-a răsu-
cit până când am ajuns cu spatele pe saltea. Mi-am pierdut răsu-
flarea pentru o clipă și, când l-am văzut deasupra mea, am simțit
un val de căldură inundându-mi pântecul.

— Nu încercam să te fac să te răzgândești. Voiam doar să mă
port ca un gentleman.

Ha! Și în acea primă noapte încercase să mizeze pe cartea cu
gentlemanul. Era deasupra mea, așa că mi-am vârât degetele în
găicile pantalonilor și l-am tras peste mine.

— Îmi faci o favoare, te rog? N-ai vrea să fii gentleman mâine?

— Da, doamnă!

După care a început să mă sărute și nu mi-a mai păsat de
nimic.

Capitolul douăzeci și opt

M-a sărutat îndelung și apăsător. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui, pentru că descoperisem că, atunci când o făceam, își lipea și mai mult corpul de al meu.

M-a mângâiat, stârnindu-mi fiori ori de câte ori atingeam vreun punct mai sensibil. În cele din urmă, și-a strecurat o mână la spatelui meu, să-mi desfacă sutienul.

Mi-a părăsit gura și mi-a sărutat scobitura gâtului, mângâindu-mi sânul cu bărbia.

M-am arcuit spre el în aceeași clipă în care mi-a desfăcut sutienul. Sfârcurile mi se întăriseră de la aerul rece. Îmi doream cu ardoare să mă atingă. Îmi spusese cândva că puteam să punem stăpânire unul pe celălalt, iar în clipa asta nu-mi doream nimic mai mult. M-a sărutat între sâni și tullele lui m-au zgâriat ușor. Mi-am înfipt din nou unghiile în pielea lui. S-a împins în mine, cuprinzându-mi un sân într-o palmă și pe celălalt, cu buzele. Ceva s-a aprins în mine și am gemut. M-am împins în el.

Îmi răsucea unul din sfârcuri cu degetele și pe celălalt îl mușca ușor, iar eu simțeam din ce în ce mai mult cum mă cuprinde întunericul. Din gură îmi ieșeau cuvinte — unele cunoscute, altele nu. Iar ultimele au fost:

— Te iubesc.

S-a ridicat de pe mine, cu un rânjă triumfător, și a zis:

— Dacă aș fi știut că e așa de ușor să te fac să recunoști ce simți, aș fi făcut-o mai demult.

Creierul meu nu mai putea răspunde în cuvinte. Mâinile mele i-au găsit cureaua, i-au desfăcut-o. A urmat nasturele de la blugi.

Acum îi dispăruse cu totul zâmbetul.

Încet, i-am desfăcut fermoarul și am gemut auzind sunetul făcut de metal. I-am dat jos blugii, cu tot cu chiloți. Când s-a ridicat să și-i scoată de tot, am profitat de moment: mi-am dat și eu jos chiloții și am luat un prezervativ din sertarul noptierei. M-a privit și a rămas perplex o secundă, ca și cum abia acum își dădea seama cât de hotărâtă eram. Și-a revenit repede și m-a luat în brațe, sărutându-mă.

— Știi că te iubesc, da?

— Știu, i-am răspuns.

Nu cred c-aș fi putut face asta dacă nu aș fi știut că mă iubea. De asta aveam nevoie. Asta făcea ca toate spaimele și emoțiile să devină suportabile.

M-a mai sărutat o dată, iar degetele lui mi-au descoperit punctul cel mai sensibil. Și-a strecurat două degete înăuntrul meu, în același moment în care i-am simțit limba în gură. A început să le miște într-un ritm lent, apoi din ce în ce mai grăbit. L-am apucat de umeri, l-am strâns puternic și, drept recompensă, și-a îndoit degetele în mine.

Am gemut, desprinzându-mi buzele de ale lui.

M-a sărutat din nou pe sâni, ușor, ca într-un vis. Simțeam cum se acumulează o tensiune undeva înăuntrul meu și i-am tras capul spre mine. Și-a apăsât fruntea de a mea și și-a lipit buzele de ale mele, după care și-a apăsât palma acolo jos și am simțit o explozie. Ca un foc de artificii, lumea mea a explodat în lumină și culoare.

Țineam ochii închiși și simțeam cum totul se destramă. Gura-mi rămăsese deschisă, ca într-un țipăt mut. L-am simțit sărutându-mă în spatele urechii și m-am întins după el, îmbrățișându-i mijlocul.

Îi simțeam penisul lipit de mine și tremuram de nerăbdare.

— Ești sigură? m-a mai întrebat o dată.

Mintea mea nu mai știa cum să se prefacă nepăsătoare, așa că i-am zis:

— Te rog, da. Doamne, da!

A urmat o senzație nu foarte plăcută, dar eram prea relaxată ca să mă mai concentrez asupra durerii. M-a sărutat când s-a împins înăuntru meu și a urmat un geamăt:

— Bliss, Doamne!

Avea tot corpul încordat deasupra mea. Îi vedeam mușchii încordați ai brațelor sprijinite de-o parte și de alta a mea. Îi simțeam pieptul cald, apăsător de al meu. Mi-am mutat gândul de la durere și i-am urmărit cu ochii și cu mâinile contururile mușchilor săi puternici.

După câteva secunde, a tras adânc aer în piept și m-a privit. M-a liniștit mai întâi cu buzele, apoi cu șoapte ca „iubire”, „frumoasă” și „perfectă”.

Odată ce a pătruns cu totul în mine, s-a oprit și și-a strivit buzele de ale mele. Deja simțeam că mă preling, așa că m-am agățat de el și l-am ținut cât de strâns am putut.

A ieșit puțin și pe urmă s-a împins din nou înăuntru.

Am respirat adânc, mușcându-mi buza de jos din cauza durerii.

Garrick mi-a cuprins buza între ale lui și mi-a alinat usturimea.

— Ești bine? m-a întrebat.

Am dat din cap că da, pentru că nu eram sigură că puteam vorbi.

— Vrei să mă opresc?

Am clătinat din cap. Nu voiam deloc asta. Voiam să simtă și el ce simțisem eu mai devreme. Voiam să-l țin în brațe în timp ce i se destrăma și lui lumea, la fel cum se destrămase a mea.

A repetat mișcarea de dinainte, și deja nu mai simțeam durere. Doar disconfort.

— Continuă, i-am șoptit.

Garrick și-a cufundat capul în scobitura gâtului meu, atingându-mi cu gura punctul care-mi pulsa cel mai tare. S-a opintit încă o dată. Eram îndeajuns de coerentă încât să-mi salt șoldurile spre

el, ca să-i ies în întâmpinare. Mi-a răspuns cu un geamăt pe care l-am simțit până în vârful degetelor de la picioare.

Ne-a luat puțin timp să ne găsim ritmul potrivit. Ceva creștea în mine și, de fiecare dată când ne frecam unul de celălalt, tensiunea sporea. Mi-a cuprins sânul în palmă și am simțit plăcerea strecurându-se spre pântecul meu, acolo unde ni se contopeau trupurile.

Mi-am înfășurat picioarele în jurul șoldurilor și l-am tras și mai adânc în mine. O fracțiune de secundă, și-a ieșit din ritm, cu ochii închiși, incredibil de chipeș, încercând să-și revină.

Simțeam cum aici, în brațele lui, mi se mărea lumea.

A reînceput să se miște și, de data asta, a strecurat o mână între noi. Acum venise momentul să culeg roadele experienței lui. Fiecare mușchi mi se contracta. Mi-am mai înfipt o dată unghiile în umerii lui — devenise trucul meu preferat —, iar el s-a împins în mine.

— Bliss..., a mormăit.

L-am strâns și mai tare cu picioarele și mi-am săltat șoldurile. Și-a sprijinit fruntea pe gâtul meu. Îi simțeam răsuflarea fierbinte. S-a împins așa de tare, că mi-a săltat corpul din loc, și am simțit plăcerea cuprinzându-mă atât de rapid, că nu am mai văzut nimic în fața ochilor. A înțepenit deasupra mea, cu chipul în continuare lipit de gâtul meu, cu brațele de o parte și de alta a corpului meu. I-am ridicat fața, ca să-i privesc pleoapele strânse. A deschis gura. Tot trupul i se cutremura peste al meu.

Când a deschis ochii, erau tot întunecați, dar nu la fel de încrețoși. M-a sărutat pe frunte, pe fiecare obraz în parte și, în cele din urmă, pe buze.

— Te iubesc, am spus amândoi deodată.

A ieșit din mine și m-am întins imediat după el, simțindu-i lipsa, lipsa felului în care ne potriveam împreună. S-a așezat alături și m-a luat în brațe. Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, acolo unde-i puteam auzi bătăile inimii. Erau la fel de rapide ca

ale mele. Ne-am împletit degetele, iar Garrick și-a apăsât obrazul pe creștetul meu.

Era perfect.

Azi avusesem numai momente perfecte.

Și nu știam dacă ceea ce aveam să spun mai departe urma să strice ziua sau s-o facă și mai bună, dar observasem că, în ceea ce-l privea pe Garrick, mergea să nu mai gândesc așa de mult înainte să deschid gura.

— Azi am căutat apartamente în Philadelphia.

— Da? s-a mirat el.

Am dat din cap. Nu știam ce-i trecea prin minte.

— Știu că încă n-am vorbit despre asta, am adăugat. Dar m-am tot gândit și m-am hotărât să mă concentrez pe actorie, nu pe regia de scenă. Și, cum nu-mi permit să locuiesc la New York, Philadelphia pare un oraș destul de bun. Nu am luat o decizie finală, am făcut doar cercetări. Am căutat teatre, viitoare audiții, apartamente, joburi de zi, chestii de genul ăsta. Dar, dacă nu crezi că e o idee bună, nu e nevoie să mă...

— Gata! Oprește-te chiar acum, zăpăcito! Vorbești în neștire.

Fusese o idee extrem de proastă. Distrusesem un moment minunat, așa cum făceam de obicei. Pe bune, era cazul să inventez o mașinărie care să-mi administreze un șoc electric sau să-mi care câțiva pumni ori de câte ori făceam tâmpenii de-astea. Mi-ar condiționa comportamentul și, pe urmă, probabil că aș învăța să-mi țin naibii gura. Mi-a cuprins obrazul în palmă și mi-a ridicat fața spre el. Mi-a mângâiat buza de jos cu degetul mare și m-a privit în adâncul ochilor.

— Cred că o să-ți placă la nebunie în Philadelphia, mi-a zis.

Lumina strălucea din nou, fiindcă îmi zâmbea. Am simțit că mă relaxez în brațele lui.

— Nu-ți bate capul cu căutatul unui apartament, Bliss. Poți să locuiești cu mine până îți găsești un loc care să-ți placă.

Avea o expresie impenetrabilă, dar parcă se pregătea să zâmbească. Mi-am înghițit nodul din gât și l-am întrebat:

— Pe bune?

— Da. Și, dacă nu găsești un apartament care să-ți placă, poți să te muți cu mine definitiv.

M-am ridicat și i-am dat la o parte părul din ochi, ca să-l văd mai bine.

— Mă rogi să mă mut cu tine? Nu-mi dau seama. De obicei, ești mult mai direct.

Mi-a surâs.

— Tocmai am încercat să te rog să te muți cu mine, fără să te sperii. A funcționat?

I-am zis:

— Nu m-ai speriat. Nu mi-e frică.

Și așa era.

EPILOG

Şase luni mai târziu

GARRICK

Cât s-a jucat scena, nu mă uitam la nimeni altcineva decât la Bliss. Era minunată, plină de viaţă şi trebuia să mă abţin din răsuferi să mă duc la ea şi s-o iau în braţe. Regizoarea noastră scrisese o versiune proprie pentru *Mândrie şi prejudecată*. Nu cred că ar fi apreciat varianta mea, una în care Bingley şi Elizabeth rămân împreună, în loc ca ea să-l aleagă pe morocănosul ăla de domn Darcy. Bliss m-a privit o clipă şi, deşi scenariul cerea să fiu îndrăgostit până peste cap de sora personajului ei, numai la rolul meu nu mă puteam gândi. Ne-am strâns în formaţie de dans şi am continuat să ne mişcăm şi să ne rotim. Ori de câte ori treceam pe lângă Bliss, ni se întâlneau ochii şi mâinile şi o blestemam pe regizoarea noastră fiindcă nu-mi dăduse rolul domnului Darcy. Ştiam şi eu să fiu ursuz, la nevoie.

Cum a căzut cortina, am fugit în spatele scenei şi am luat-o în braţe.

— Garrick!

Vocea ei mi-a răsunat în tot corpul şi am strâns-o mai tare. I-am şoptit la ureche:

— Trebuie să mă laşi să-ţi spun cât de profund te admir şi te iubesc.

A pufnit în râs:

— Îmi zici asta în fiecare seară, după spectacol.

M-am dat puțin înapoi și mi-am lipit obrazul de al ei. Buclele îmi gâdilau fruntea.

— Ce pot să spun? Sunt perseverent.

A strâns din buze.

— Perseverent? Aș spune, mai degrabă, lipsit de creativitate. Ai putea măcar să inventezi o replică originală.

Am mângâiat-o pe spate. Îi simțeam șireturile corsetului. Doamne, ce mi-ar fi plăcut s-o văd îmbrăcată cu el! Numai în corset.

— Vrei ceva original, iubire?

— Da. Mâine, mă aștept să fii pregătit cu cea mai tare replică, domnule Taylor. Acum trebuie să mă duc să mă îmbrac.

S-a îndepărtat de mine și a pășit spre cabina actrițelor. S-a uitat la mine peste umăr și i-am simțit privirea pătrunzându-mi în tot corpul. Mi-au trecut prin minte câteva replici originale, dar niciuna potrivită pentru a fi rostită cu glas tare. Zâmbetul ei îmi spunea că știa exact la ce mă gândeam.

— Grăbește-te! i-am spus.

— Răbdarea e o virtute, domnule Taylor.

Știa că mă scotea din minți când îmi spunea pe numele de familie. Mă făcea să simt că-i eram din nou profesor, lucru care mă înfuria, dar era și al naibii de sexy. Aș fi vrut să-i spun măcar asta, dar deja dispăruse în cabină.

Am stat o clipă să respir adânc și să-mi limpezesc mințile.

Diseară. Aveam să-mi pun planul în aplicare diseară. Dacă nu, probabil că aveam să-mi dau drumul la gură. Și, dată fiind tendința lui Bliss de a se panica, nu era nimerit să mă ia gura pe dinainte.

Mi-am scos costumul de scenă cât de repede am putut. Mâine aveam liber, ceea ce însemna că era zi de spălat rufe. Îmi convenea, mai ales că aveam un costum care nu mirosea foarte bine. Câțiva colegi ne invitaseră să bem un pahar, dar îi refuzasem. Speram că și Bliss făcuse același lucru. O voiam doar pentru mine în seara asta.

M-am îmbrăcat în timp record și am început s-o aștept pe Bliss. Când prima fată a ieșit din cabină, a pufnit în râs și a clătinat din cap.

— Bliss, iubitul tău deja salivează, a comentat tipa.

Iubitul. Încă nu mă obișnuisem să mi se spună așa. Chiar și după absolvire, tot era ciudat atunci când lumea ne vedea împreună. Era bine că în Philadelphia puteam s-o luăm de la capăt. Nu mai aveam de ce să ne ascundem.

Fiecare fată care ieșea din cabină îmi zâmbea atotștiutor; numai Bliss întârzia mai mult ca de obicei.

— Bliss! am strigat prin ușa închisă. Ai de gând să mă torturezi?

Ușa s-a deschis din nou. O altă actriță se uita la mine, hlizindu-se. Bliss tot înăuntru rămăsese. Am oftat. Fata mi-a zis:

— Sunt sigură că te torturează.

Am gemut și m-am sprijinit de perete. Ușa s-a deschis, dar de data asta nici nu m-am mai uitat să văd cine ieșise.

— Haide, Îndrăgostitul! Poți intra.

M-am răsucit și am dat cu ochii de Alice, doamna mai în vârstă care o juca pe mama lui Elizabeth Bennett. I-am zâmbit și am împins ușa. Alice mi-a urat:

— Noroc!

Nu am înțeles de ce-mi urase asta decât când am intrat în cabină.

Fir-ar să fie de treabă!

Bliss era tot în corset. Stătea pe scaun și mă privea în oglindă. Avea sânii mult împinși în față și în sus. Privirea ei era întunecată. A ridicat o mână și a început să-și scoată agrafele din păr. Pletele i s-au revărsat pe umeri și am simțit că mi se usucă gura.

Era incredibil de frumoasă.

— Parcă ți-am zis să ai răbdare, m-a dojenit.

Mi-am forțat picioarele să se îndrepte spre ea. Am început s-o ajut cu agrafele. Doamne, cât de mult îmi plăcea părul ei! Mi-am răsucit o buclă pe deget și i-am spus:

— Mă pricep să fiu răbdător. Ceea ce nu reușesc e să stau mult timp departe de tine. Dar credeam că știi deja asta.

A zâmbit larg și și-a sprijinit capul de mâinile mele.

— Cred că asta a fost clar, de la bun început.

Mâinile mele au coborât din părul ei spre gât. Degetele mele o masau ușor pe ceafă. A închis ochii. A întredeschis buzele. Habar nu avea cât de sexy era. Îmbrăcată în corsetul ăsta, arăta ca o fată dintr-un calendar de perete din anii '50.

M-am aplecat și mi-am lipit buzele de rotunjimea umărului ei. Nu știu cum reușea, dar, deși fusese ore întregi în lumina reflectoarelor, mirosea dumnezeiește. Mi-am apropiat gura de locul acela din spatele urechii care știam că o scoate din minți.

A expirat zgomotos, de parcă sărutul meu îi scosese tot aerul din plămâni. M-a cuprins de ceafă și m-a tras mai aproape de ea. Am zâmbit, cu gura lipită de pielea ei.

Mi-a spus:

— M-ai fermecat.

Am râs pe înfundate și i-am mângâiat clavicula. Aș fi fost în stare să trasez o hartă a trupului ei zile în șir, și tot nu m-aș fi săturat.

— Trup și suflet? am întrebat-o, citând din rol.

Am deschis gura și i-am gustat pielea. Era aproape la fel de delicioasă precum geamătul care a urmat.

— Cu siguranță, mi-a răspuns.

— Acum cine e lipsit de originalitate?

Vraja s-a destrămat îndată ce am auzit un ciocănit. Era Benji, regizorul de scenă. Tocmai își ițise capul pe ușă. M-am străduit s-o acopăr pe Bliss. Corsetul ăla ar fi putut să corupă un sfânt.

— Ce faceți? Sunteți gata? Mă pregătesc să încui.

— Iartă-ne, Ben! Ieșim într-o secundă, am spus, și i-am surprins expresia sceptică. Îți promit. Plecăm în două minute.

Bliss s-a ridicat de cum s-a închis ușa. Am închis ochii, ca să nu fiu ispitit să o ating. Corsetul ăla... Doamne sfinte! Am rămas cu

ochii închiși, fiindcă numai așa am fi reușit să ieșim în doar două minute. Chiar și așa, sufeream când o auzeam cum se schimbă. Fiecare foșnet de material și fiecare zornăit metalic îmi aduceau în minte o imagine vie. Deși nu o vedeam, i-am simțit prezența, mai ales când a pășit în fața mea. Mi-a cuprins gâtul și mi-a tras capul în jos, spre ea. Am rămas cu ochii închiși, dar i-am simțit căldura răsuflării mângâindu-mi fața.

— Să mergem acasă, *domnule Taylor!*

Iar numele meu de familie! Am deschis ochii. Râdea de mine. Nu-i nimic, puteam să joc și eu jocul ăsta.

— Ah, domnișoară Edwards! Cred că meritați o mică sancțiune.

M-a privit printre gene.

— Sau poate chiar o pedeapsă, am continuat.

Îmi făcea o plăcere nebună să văd cum obrajii ei se înroșeau.

— N-ai face una ca asta.

În loc să-i răspund, m-am aplecat și am săltat-o pe un umăr. A țipat și s-a agățat de spatele meu.

— Garrick!

— Liniște, domnișoară Edwards! Te duc acasă.

Benji ne aștepta nerăbdător lângă ușa de la intrarea în scenă. Când ne-a văzut, s-a încruntat. Ne-a spus:

— Mai întâi de toate, a durat trei minute. Am cronometrat. În al doilea rând, sunteți dezgustători. Mă simt de parcă m-aș uita la un film siropos.

Am pufnit în râs și i-am urat noapte bună. Bliss mai întâi s-a bosumflat, dar după ce a văzut că nu-i dau drumul nici după ce am ieșit din clădire, a început să se zbată.

— Bine, Garrick, gata! Ai dovedit ce aveai de dovedit.

— Nu știu despre ce vorbești. Nu aveam nimic de dovedit. Îmi place să te duc pe umăr, atâta tot.

— Haide, că te-ai distrat destul. Pune-mă jos!

M-am oprit o clipă și m-am prefăcut că mă gândesc la replica ei. Am profitat de ocazie și mi-am strecurat mâna pe coâpsa ei.

I-am răspuns:

— Eu, unul, cred că mai e loc de distracție.

Și am luat-o din nou la pas. Bliss ori se simțea paralizată, ori o interesa foarte mult încotro urma să-mi îndrept mâna, pentru că nu s-a mai zbatut. Când am coborât treptele care duceau la metrou, a început să dea din picioare și mă ciupească de coaste.

— Garrick, refuz să te las să mă cari pe umăr la metrou. Pune-mă jos acum!

Mi-am imaginat fața ei roșie de furie și, dintr-odată, am vrut să o și văd. Să-i văd obrajii înroșiți. Ochii mijiți. Buzele bosumflate. După ce am coborât scările, i-am tras corpul spre mine și am lăsat-o să alunece, lipită de mine. Am ținut-o de mijloc, ca să-i încetinesc coborârea. Atingerea asta se simțea divin. A tras aer în piept și când a ajuns în dreptul meu, am văzut că ținea ochii închiși. Nu avea buzele strânse, dar își mușca buza de jos într-un fel care mă înnebunea. Încă avea obrajii roșii. Aveam senzația că nu de furie.

— Ai făcut-o dinadins, mi-a reproșat.

Am râs, dar eram răgușit. Nu era singura afectată de apropierea dintre noi.

— În mod clar, am făcut-o dinadins. Cred că ar trebui să facem din chestia asta un ritual post-spectacol.

A clătinat din cap și a zâmbit, dar nu m-a refuzat. Strălucea toată, chiar și în lumina slabă din stația de metrou. Tot nu-mi venea să cred că o puteam atinge. Că nu ne mai despărțea nimeni. Că nimic nu ne mai stătea în cale. Eram dispus să-mi declar iubirea în fața tuturor călătorilor, dar nu voiam să stric momentul. Îmi plăcea felul tăcut în care mă privea, cu ochi în care citeam și mai mult decât dorință. Mă făcea fericit și speram că și eu o făceam fericită. Dintr-odată, m-am bucurat nespus că aveam să ajungeam acasă și să-mi pun planul în acțiune.

Mi-am trecut degetele prin părul ei și am tras-o spre mine, să o sărut. Mi-a cuprins umerii. I-am gustat pe îndelete gura și m-am pierdut în senzații, în așteptarea trenului.

Cum am ajuns acasă, i-am spus lui Bliss că vreau să fac duș. Duminica aveam două spectacole, așa că sigur aveam nevoie să mă spăl. Am lăsat-o să intre prima în baie, să se spele pe dinți. Am așteptat să deschidă robinetul și am intrat în acțiune. Am găsit jucăria cu pene a lui Hamlet (singurul motiv pentru care accepta să se apropie de Bliss) și am ascuns-o sub pat. Apoi m-am dus la dulap și am găsit sacoul în al cărui buzunar ascunsesem inelul. Am deschis cutiuța, ca să-l mai văd o dată.

Nu era cine știe ce. Nu eram decât un biet actor, la urma urmei. Oricum, lui Bliss nu-i plăcea să poarte multe bijuterii. Inelul era simplu și strălucitor. Speram să-i placă la fel de mult pe cât o iubeam eu pe ea. Aveam o senzație ciudată în stomac.

Dacă puneam presiune pe ea, mult prea devreme?

Nu. Nu, mă gândisem bine. Era cel mai potrivit moment. Am deschis sertarul de sus al noptierei și am strecurat cutiuța înăuntru, mai în spate. S-a oprit apa la baie. M-am dus din nou la dulap și mi-am scos tricoul. L-am aruncat în coșul de rufe murdare exact când Bliss a intrat în cameră.

A venit pe la spatele meu și m-a atins. M-a sărutat ușor pe umăr și m-a rugat:

— Adu-mi-o pe Hamlet înainte să intri la duș, da?

I-am zâmbit și am încuviințat.

Bliss era așa de hotărâtă s-o facă pe Hamlet să o îndrăgească, încât se juca cu ea cel puțin o jumătate de oră în fiecare seară, înainte de culcare. Hamlet rămânea lângă ea atât timp cât Bliss flutura în aer jucăria cu pene, dar în momentul în care voia s-o mângâie, pisica dispărea.

Am dat de Hamlet în bucătărie, ascunsă sub masă. Am întins o mână. Și-a frecat capul de degetele mele. Torcea. Am luat-o în brațe și am auzit-o pe Bliss întrebându-mă:

— Iubire, ai văzut cumva jucăria lui Hamlet?

Am intrat în cameră și am pus-o pe Hamlet pe pat. S-a ferit și a privit-o pe Bliss cu neîncredere.

— Unde ai văzut-o ultima oară? am întrebat-o.

— Am senzația că am lăsat-o pe dulap, dar nu dau de ea.

Am mângâiat-o pe Hamlet, ca să o liniștesc, apoi am sărutat-o pe Bliss pe obraz.

— Nu știu, iubire. Ești sigură că nu ai lăsat jucăria în altă parte?

A oftat și a început să scotocească prin dormitor. M-am răsucit cu spatele și mi-am ascuns un zâmbet, după care am ieșit. Am intrat în baie și am deschis robinetul dușului. Am așteptat câteva secunde, pe urmă m-am reîntors în hol.

— Bliss!

— Da?

— Uită-te și în sertarele noptierei. Azi-noapte, Hamlet se juca cu jucăria aia. Parcă-mi aduc aminte că am luat-o și am pus-o acolo.

— Bine.

Prin ușa întredeschisă, am văzut-o apropiindu-se de cealaltă parte a patului. Am pășit în vârful degetelor, după care am deschis și am închis ușa de la baie, ca și cum m-aș fi întors acolo. M-am ascuns în spațiul dintre ușa dormitorului și perete. O zăream printre balamale. A deschis sertarul și inima a început să-mi bubuie. Numai asta auzeam în urechi.

Nu era ca și cum o ceream de soție pe loc. După cum o cunoșteam pe Bliss, știam că avea tendința să intre în panică. Acum îi puneam la dispoziție un indiciu important, cât se poate de clar, ca să aibă destul timp la dispoziție să se obișnuiască cu gândul că urma să o cer de soție, la un moment dat. Și, peste câteva luni, după ce se mai obișnuia cu gândul, urma s-o cer cu adevărat de nevastă.

În fine, cam acesta era planul. Ar fi trebuit să fie simplu, dar deja mi se părea... complicat. Dintr-odată, mi-au venit în cap mii de feluri în care avea să iasă prost. Dacă se speria? Dacă fugea, așa cum făcuse în prima noastră seară, când ne-am cunoscut? Și, dacă fugea, s-ar fi întors în Texas? Sau s-ar fi dus la Cade, care locuia într-un cartier din nordul orașului Philadelphia? Poate că avea s-o lase să stea cu el până își făcea ordine în gânduri. Dar dacă între timp se înfiripa ceva între ei?

Dacă Bliss mă refuza? Ne mergea atât de bine! Era perfect, de fapt. Dacă riscam relația noastră făcând manevra asta?

Eram așa de absorbit de previziunile mele catastrofice, că nici nu am observat clipa în care a găsit cutiuța. Am auzit când o deschidea și i-am auzit șoapta:

— Ah, Doamne!

Avusesem gura uscată, însă acum nu știam cum să înghit mai repede. Măinile îmi tremurau pe canatul ușii. Stătea acolo, cu spatele la mine, nemișcată. Nu-i puteam vedea fața. Nu-i vedeam decât spatele încordat. S-a clătinat ușor.

Dacă leșina? Dacă o speriasem așa de tare, încât își pierdea cunoștința? Am început să caut moduri în care să mă justific.

Țineam inelul la mine, dar era al unui prieten?

Era recuzită pentru un spectacol?

Era... era... La naiba! Nu mai știam ce să zic.

Aș fi putut să-mi cer scuze. Să-i spun că știam că mă grăbisem.

Așteptam să facă ceva, să țipe, să fugă, să plângă, să leșine, orice.

Orice ar fi fost mai ușor de îndurat decât faptul că înțepenisese complet. Ar fi trebuit să fiu cinstit cu ea. Nu mă pricepeam deloc la lucrurile astea. Spuneam de fiecare dată ce aveam de spus — fără planuri și manipulări, ca acum.

Într-un târziu, când credeam că urma să mi se destrame corpul de atâta tensiune, s-a întors. A rămas cu fața spre pat, așa că nu-i vedeam decât profilul. Își mușca buza de jos. Ce însemna asta? Se gândea cum să fugă?

LOSING IT

Și apoi, ușor, ca un răsărit de soare, a surâs.

A închis cutiuța.

Nu a țipat. Nu a fugit. Nu a leșinat.

Poate că a plâns un pic.

Dar, cel mai important... a dansat.

Și-a legănat șoldurile și a țopăit, la fel cum făcuse când anunțasem distribuția piesei *Fedra*. S-a dezlănțuit la fel ca în noaptea premierei, înainte să facem dragoste pentru prima dată.

Poate că nu era cazul să mai aștept câteva luni.

Îmi spusese că aștepta să-i dau cea mai bună replică a mea mâine, după spectacol. Acum știam care avea să fie replica.

Sfârșit